

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

رادیو تهران - ۵

قصه‌های هزار و یک‌شب
جلد چهارم

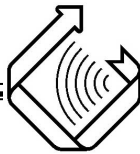
نگرش و نگارش
پردازش و پالایش و ویرایش
از
حمید عاملی

دفتر پژوهش‌های رادیو

فروردین ۱۳۸۶

تهران

سرشناسه : عاملی، حمید، ۱۳۲۰-
 عنوان قراردادی : الف لیله و لیلہ. فارسی.
 عنوان و نام پدیدآور : هزار و یکشب/ نگرش، نگارش و ویرایش حمید عاملی؛ [برای] تحقیق و توسعه رادیو.
 مشخصات نشر : تهران: طرح آینده، ۱۳۸۴- .
 مشخصات ظاهری : ج.
 فروست : متون رادیو تهران؛ ۵:۳:۲؛ ۶.
 شابک : 964-8828 040 (ج.۱)؛ 964-8828 083 (ج.۲)؛ (ج.۳)؛ 964-8828 16-4 :
 ۱۷۰۰۰ ریال:ج.۴: 9789648828368 ؛ ۱۲۰۰۰ ریال
 یادداشت : ج.۳ به بعد [برای] اداره کل پژوهش‌های رادیو.
 یادداشت : ج. ۳: ۱۳۸۵:۳ (فیپا).
 یادداشت : ج. ۴ و ۵ (چاپ اول: ۱۳۸۶) (فیپا).
 یادداشت : عنوان دیگر: قصه‌های هزار و یکشب.
 عنوان دیگر : قصه‌های هزار و یکشب.
 موضوع : داستانهای کوتاه فارسی - - قرن ۱۴.
 شناسه افزوده : صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران. اداره کل تحقیق و توسعه صدا.
 شناسه افزوده : صدا و سیمای جمهوری اسلامی ایران. اداره کل پژوهش‌های رادیو.
 رده‌بندی کنگره : ۱۳۸۴ ۵۴ ۸۸۷/الف PIR۸۱۴۸
 رده‌بندی دبویی : ۸۱۳/۶۲
 شماره کتابخانه ملی : ۴۳۱۱۰-۸۳

نام کتاب: هزار و یکشب (جلد چهارم)

نگرش، نگارش و ویرایش: حمید عاملی

حروف‌نگار: محبوبه یوسفی مقدم

طرح روی جلد: مهدی بخشایی

ناشر: طرح آینده

نوبت چاپ: اول

شماره پژوهش: ۴۹۲

تاریخ انتشار: فروردین ۱۳۸۶

شمارگان: ۲۰۰۰ نسخه

پها: ۱۷۰۰۰ ریال

تهران، خیابان ولیعصر، خیابان جام‌جم، صداوسیما جمهوری اسلامی ایران، ساختمان
 شهدای رادیو، تلفن: ۲۲۱۶۷۷۰۸ نمایر: ۲۲۶۵۲۴۸۶ مرکز پخش: فروشگاه‌های سروش
 هر گونه استفاده کلی منوط به اجازه کتبی از دفتر پژوهش‌های رادیو می‌باشد.

[ادامه قصه کوتوله دلچک]

و اما ای سلطان خردمندی که شهرزاد قصه گویت را، حامی و تکیه‌گاه، و مردم مملکت را، دوستدار و پشت و پناهی! اجازه فرمایید حضور انورتان عرض کنم:

چون داستانِ پریسا، دختر امیر آمودریا به پایان رسید، مباشرِ سلطانِ سرزمینِ پهناورِ چین، چشم در چشم پادشاه، همچنان ساکت ایستاد، که سلطان گفت: نه، این داستان عاشقانه غمناک، برای مشکل تو و طیب و خیاط و زنش به هیچ وجه کارساز نبود. دلچسبِ مخصوصِ ما، که شما بی رحم ها او را کشتید، وقتی شروع به تعریفِ داستان می کرد، همواره با کلمات و حرکاتش، ما را از خنده، روده‌بر می نمود. اما تو و پسرت، دوتایی، با تعریفِ آن داستانِ لُعبتِ فرقیزی و این قصهٔ پریسا دختر امیر آمودریا، اشک مرا هم در آوردید. من دوست دارم شب ها، ساعتی از وقتم، به شادی و سرور و خنده بگذرد، نه با اشک و آه و ناله. من که همیشه و سراسر زندگی ام، غم و درد و رنج و جنگ و کُشت و کُشتار است، من که از صبح تا شب، شاهدِ اشکِ چشمِ انبوهِ مردمِ گرسنه‌ای هستم که بر ایشان حکومت می‌کنم، پس گاهی لبانم خنده می‌خواهد و به دنبالش اندکی هم خوشی. نه، قصه‌های تو و پسرت، خونبهای شما چهار نفر نشد. از

حق نگذریم، قصه‌ات قشنگ بود، البته دلچسب، برای عشاق دلسوخته، اما نه برای من پادشاه پرمسئولیت با بیم چشم بر فردا دوخته. سپس دو دست بر هم کوبید و فریاد کشید: جَلّاد! که طیب گریه‌کنان خود را روی پاهای سلطان انداخت و گفت: پادشاه عادل آن است که بین رعایای خود فرقی نگذارد. شما که مباشر سابق خود، و پسرش را اجازه داستان‌سرایی فرمودید و وقت شریفتان را در اختیارشان گذاشتید، پس به من حقیر سراپا تقصیر هم، وقت و فرصتی عنایت فرمایید تا داستانی را برایتان تعریف کنم. شاید که داستان من، به امید خدا، مورد قبول طبع مشکل‌پسند سلطان قرار گیرد. البته می‌دانم که قصه من طیب، هرگز همانند داستان‌های شیرین آن دلکک از دست‌رفته نمی‌شود. اما جناب سلطان، لطفاً این فرصت را از من دریغ نفرمایید. شاید بوی خوش داستان من، مشام جان شما را خوش آید.

سلطان پاسخ داد: راست گفתי، پادشاه عادل آن است که بین رعایای خود فرق نگذارد. به خصوص در مورد چهار نفری که همه محکوم به مرگ هستند. پس هر چه زودتر قصه خودت را آغاز کن که وقت من مال خودم نیست.

و اکنون من قصه گو، با اجازه سرورخودم، به تعریف داستانی می‌پردازم که طیب آغاز کرد و اسم آن، یافای عاشق، یا «یافا و یاسا» است.

باری ای ملک شهربازِ بزرگوار، طیب بعد از جلبِ موافقت سلطان تعظیمی کرد و گفت: ای پادشاه صاحب‌اقتدار کشور پهناور چین، هر چند که من هم، چون دیگر افراد این مملکت، از رعیت‌های جان‌نثار شما هستم، اما باید معروض دارم از اهالی این مملکت نیستم، زیرا من مردی یهودی، از سرزمین بیت‌المقدس، که بعد از آموختن علم طب در دیار خود، سال‌ها در دمشق و حلب و بغداد، ضمن تحصیل شبانه‌روزی، به کار طبابت هم پرداخته و بیماران را معالجه کرده‌ام. علت مسافرتم به این سرزمین کهنسال، آن بوده که، پدران و بزرگان قوم ما، همواره از پیشرفت علم طب، در سرزمین شما صحبت کرده‌اند. من هم بیشتر از دو سالی نیست که وارد شهر پکن شده‌ام. و همچنان که خود پادشاه هم ملاحظه می‌فرمایند، رنگ پوست و شکل صورتم نیز، با سایر افراد این مملکت تفاوت دارد، و اصولاً در همین شهر پکن هم، به طیب مهاجر یهودی معروفم. اکنون اولاً در حضور شما سلطان بزرگ، به خدایی که مرا آفریده قسم یاد می‌کنم، هیچ‌گونه دخالتی در کشته‌شدن دلکِ مخصوص شما نداشتم و اگر نادانی کردم و جنازه را به حیاط خانه این مرد مباشر انداختم، فقط از جهت ترس بود. آخر من مردی غریبم که برای اندوختن دانش و افزون‌ساختن علم طب به سرزمین شما آمده‌ام. در ضمن، من یقین دارم داستانی را که تعریف خواهم کرد، ماجرای شاد و خنده‌آوری نیست که باعث انبساط خاطر حضرت سلطان شود. اما چون دو داستانی را که

مباشر شما و پسرش تعریف کردند، هر دو از داستان‌های عاشقانه کشورهای تحت فرماندهی شما بود، و عاشق و معشوقه‌هایش هم از مردمان سرزمین‌های اُزبک و قرقیز و تاتار بودند، من هم می‌خواهم، قصه دختر زیبارویی از قوم خود را برایتان تعریف کنم تا سلطان بدانند که عشق، حدّ و مرز ندارد و زرد و سفید و سیاه نمی‌شناسد و بین یهود و کافر و بودایی هم فرق نمی‌گذارد که چون شعله کشد، تر و خشک را با هم می‌سوزاند و پیر و جوان را یکسان می‌کشد، و هرچه هم که از عشق گفته شود، حتی یک از صد هزار و ارزنی از خروار نخواهد بود، زیرا که:

مسئله عشق نیست درخور شرح و بیان

بی‌ثمر و بی‌اثر هم قلم و هم زبان

وان یکی الکن شود وین یکی خشکد به دست

گر که بخواهند دهند از ره عشق یک نشان

چون پادشاه سرزمین چین، آن سخنان را از مرد طیب یهودی شنید، گفت: من ابتدا به حدی از مرگ دل‌کم‌پریشان و به اندازه‌ای از حماقت داروغه شهرم خشمناک بودم، که اصلاً توجه به این تغییر واضح چهره تو نکردم. و گذشته از آن، در خاک پهناور کشورم که ما همه از نژاد زردیم، مردمان دیگر هم بسیارند. قبل از تعریف داستان باید بگویم، من تو را نخواهم کُشت، زیرا که تو در طلب علم، راه به این درازی را آمده‌ای، و نادانی‌ات هم ناشی از ترس ذاتی و قومی‌ات

بوده است. که من اگر طیبی را بکشم، گویی که هزاران هزار بیمار را کشته‌ام، زیرا هر طیب، خود، نجات‌دهندهٔ جان صدها هزار انسان است. به هر صورت، ما مشتاقِ شنیدنِ سومین داستان عاشقانهٔ این مجلس پرغصه هستیم. پس زودتر قصه‌ات را آغاز کن که وقتان تنگ است.

آری ای سلطان خردمند، طیب یهودی قصه‌اش را این گونه آغاز کرد: من بعد از تحصیلِ علمِ طب در سرزمین بیت‌المقدس، به شهر دمشق رفتم و در آنجا، هم به تحصیل، و هم به معالجه و مداوای بیماران پرداختم. روزی از روزها غلامی به مطب من آمد و گفت: مولایم مرا فرستاده تا قدم رنجه بفرمایید و به خانهٔ ما تشریف بیاورید، زیرا که ایشان دچار عارضهٔ کسالت شده‌اند، و چون شنیده‌اند که تشخیص و داروهای شما واقعاً معجزه می‌کند، لذا فقط شما را طلبیده‌اند.

من، با راهنمایی آن غلام، به خانهٔ مردی رفتم که سنش از پنجاه سال بالاتر بود و تنها زندگی می‌کرد و دو غلام داشت. چون داخل سرای بزرگ و مجلل آن مرد صاحب‌مکنت بسیار برانزده و زیبا شدم، فوراً به بالینش نشستم و چشم بر جمالش دوختم. باور کنید که من در عمرم هرگز مردی به آن زیبایی ندیده بودم. چون خواستم نبض وی را بگیرم، او دست چپ خود را از زیر پتو و روی اندازش بیرون آورد و در دستان من نهاد. البته من تا حدی از بی‌ادبی آن مرد بیمار که طبق

رسم رایج، به جای دست راست، دست چپش را بیرون آورده بود ناراحت شدم، اما زیبایی چهره و نگاه جذّاب و گیرای مرد، به حدّی مرا تحت تأثیر قرار داد که به هیچ وجه، آن حرکتش در من تأثیر بدی نگذاشت. نبض مرد را که گرفتم، پی بردم و دانستم دچار سرماخوردگی شدید و سختی شده است. چون با تجویز مقداری از داروهای گیاهی و جوشانده‌های مخصوص خواستم از آن سرای کوچک، اما بسیار زیبا، و در حدّ خود مجلّل خارج شوم، آن مرد زیبای موقّر گفت: ای طبیب شایسته، اگر وقت و فرصتی دارید، از شما خواهش می‌کنم یک یا دو روزی را نزد من بمانید و شخصاً جوشانده و داروهای دم‌کردنی مرا تهیه کنید، و یا با نظر خود، پرستاری را برایم تعیین بفرمایید، زیرا این دو غلامی که ملاحظه می‌فرمایید، هیچ کدام شایستگی پرستاری من در دوران بیماری ام را ندارند، و متأسفانه خودم هم نمی‌توانم در تهیه جوشانده و ترکیب داروها کاری انجام بدهم.

و اما من طبیب یهودی، خدمت سلطان سرزمین پهناور چین عرض کنم، قصّه‌ای را که با نام یافای عاشق یا یافا و یاسا، حضورتان تقدیم می‌کنم، از جهات بسیاری به داستان‌های لعبت قرقیزی و پریسا دختر آمودریا- همان طور که قبلاً هم به عرض رساندم- شباهت دارد. من از میان سرگذشت‌های بسیاری که از دوران طبابت و سفرهای مختلف خود به سرزمین‌های گوناگون به‌خاطر دارم،

داستان یافا و یاسا را بیشتر از بقیه داستان‌ها و سرگذشت‌هایی که به یادم مانده، دوست می‌دارم. خلاصه آنکه، زندگی انسان‌ها و حوادث دوران عمرشان، و همچنین احساسات و عواطف و خشم و کینه‌شان در همه جای دنیا یک شکل و یکسان است و همه جا مهر و محبت و عشق و مودت، حرف اول را می‌زند، که کشور محبان و مملکت عاشقان مرز ندارد.

باری ای سرور والاتبار، من از آنجا که فرصت تمام‌وقت ماندن در کنار آن مرد تنهای برازنده و زیبا را نداشتم، قبول کردم که روزی چند بار به او سر بزخم و داروهایش را به‌موقع داده و جوشانده‌های مخصوصش را درست کرده و به او بخورانم. بعد از چند روز که بیمار بهبودی کامل یافت، به او پیشنهاد دادم به دلیل تنهایی‌اش من او را به حمام برده، و به قول معروف، از حمام که بیرون آمد، جامه عافیت بر تنش بپوشانم، ولی بلافاصله حس کردم، مردی که تا آن حد، شایق به بودن من در کنار خودش بود، وقتی صحبت حمام‌بردنش را کردم، قدری درهم شد و من و من کرد. من بلافاصله به علت تردید او پی بردم، زیرا اگر خاطر سلطان باشد، عرض کردم وقتی برای اولین بار به عیادت آن مرد که نامش جمال بود رفتم، و خواستم نبض وی را گرفته و میزان درجه تبش را بدانم، او دست چپ خودش را به من داد، و در طول چند روزی هم که مکرر برای عیادت و خوراندن داروهایش می‌رفتم، فقط او با دست چپش کار

می‌کرد. بنابراین من پی بردم که دست راست او حتماً، مورد و اشکالی دارد، ولی نه جمال هرگز حرفی زد و نه من هرگز سؤالی کردم.

جمال بعد از قدری فکرکردن در مورد پیشنهاد من گفت: نمی‌خواستم شما طبیب حاذق و مهربان را بیشتر از این اذیت کنم، اما خوش‌وقت خواهم شد اگر با شما، بعد از گذراندن دوره این بیماری، به گرمابه هم بروم. ولی بعد از آنکه به گرمابه رفتیم، من از شما تقاضایی دارم که دلم می‌خواهد خواسته مرا بپذیرید.

من با اعتقاد و اعتمادی که به او پیدا کرده بودم، فوری گفتم: حتی قبل از آنکه شما خواسته خود را بگویید، من جواب مثبت و قطعی را درباره پیشنهاد ناشنیده شما اعلام می‌کنم، که جمال گفت: من در بهترین محله شهر دمشق یک خانه بزرگ ارث‌رسیده از پدر دارم، که به شکرانه سلامتی خود، قصد کردم آنجا را وقف نموده و تبدیل به بیمارستان نمایم. اکنون دلم می‌خواهد، ریاست و سرپرستی آن بیمارستان با شما باشد. من که قبلاً موافقت خود را اعلام کرده بودم، دست به کار راه‌اندازی و برپایی یکی از بزرگ‌ترین بیمارستان‌های موجود آن زمان - بعد از بیمارستان جندی‌شاپور در ایران، و بیمارستان بغداد - شدم.

چون قصه بدینجا رسید، سلطان را خواب دربرود و شهرزاد هم بی‌ترس تیغ جلد شبی دیگر را بیاسود.

پایان شب چهل و نهم

و اما ای سرور شایسته و سلطان بایسته‌ای که خواسته‌های زیردستان خود را همواره دانسته و در اجابت خواسته‌هایشان از دل و جان می‌کوشی و با رعیت خود صمیمانه می‌جوشی! طیب یهودی در ادامه داستان یافای عاشق گفت:

چون با آن مرد جمال‌نام جمیل‌چهره، به گرمابه رفتم، و چون جمال جامه از تن برکند، دیدم که دست راست او از بازو بریده شده است. من که تصور از کارافتادگی دست راست او را می‌کردم، اما بریده‌شدن آن را باور نمی‌کردم، سخت در عجب شدم. جمال مرا گفت: بریده‌شدن دست راست من از بازو، قصه‌ای بس طولانی و عبرت‌آموز و عاشقانه دارد که اگر شما طیب حاذق، عجله به خرج ندهید، بعد از آنکه از گرمابه بیرون آمدیم - البته اگر حوصله داشتی - به تعریف آن خواهیم پرداخت.

چون از گرمابه به در شدیم و به خانه رفتیم و خوردنی‌ها خوردیم، جمال داستان زندگی خود را اینگونه آغاز کرد که: پدر بزرگم از بازرگانان بنام و معتبر موصلی بود. او سه پسر داشت که بزرگ‌تر از

همه پدرِ من بود. چون سه پسر بزرگ شدند، پدربزرگ یک شب برای هر سه جشن گرفت و سه دختر از بهترین خانواده‌های موصلی را به عقد پسرانش درآورد و آن دختران را عروس خود نمود که از بین آن سه پسر، فقط پدرم صاحب اولاد شد و من به دنیا آمدم و دو عمویم هرگز طعم فرزند را نچشیدند. تا اینکه روزی پدرم با برادرهای خود دور هم نشسته بودند و از خاطرات دوران جوانی و سفرهایشان به کشورهای گوناگون سخن می‌گفتند.

اما اجازه بدهید ابتدا از شغل و کسب و کار پدر و عموهایم خدمت شما طیبِ حاذق صحبت کنم. همانطور که گفتم، پدربزرگم از بازرگانان بنام و معتبر موصلی بود که تجارتخانه‌اش نه تنها در شهر موصل، بلکه در تمام سرزمین بین‌النهرین هم، نمونه و هم‌تا نداشت. بعد از فوتِ پدربزرگم، هر سه فرزندش کار و حرفهٔ پدرشان را دنبال کردند که پسر بزرگ‌تر، یعنی پدر من، در شهر موصل ماند و عهده‌دارِ ادارهٔ امور شد. دو برادر دیگرش هم، به شهرهای دور و نزدیک و ممالک خاور و باختر می‌رفتند و کالاهای مختلف را می‌خریدند و به موصل می‌آوردند. آنگاه پدرم آنها را یا می‌فروخت و یا معاوضه و مبادله می‌کرد.

به هر صورت آن روز که سه برادر دور هم نشسته بودند، عموی بزرگ‌ترم یا برادر وسطی گفت: میان این همه کشورهای که در سفرهایم دیده‌ام، در روی زمین تفریح‌گاهی فرح‌بخش‌تر از سرزمین

مصر و رودخانه‌ای زیباتر از رود نیل با ساحل پُرگُلش ندیده‌ام.
بیخود نیست که شاعر سروده است:

نیست مُلکی در جهان چون شهر مصر

نیست رودی در جهان چون رود نیل

آن یکی اندر طراوت چون بهشت

وین یکی اندر حلاوت سَلَسَبیل

چون آن‌گونه تعریف دربارهٔ سرزمین مصر را از عمویم شنیدم، من که در آن ایام، جوانی با حدود بیست و دو سال سن بودم و هنوز کار و حرفهٔ خاصی هم برای خود انتخاب نکرده و همچنان در تجارتخانهٔ پدر و زیر دست او مشغول به کار بودم، با اصرار از پدرم خواستم که اجازه دهد، من هم در سفرهای تجاری همراه عموهایم بروم، که پدرم ابتدا مخالفت کرد و گفت: پسرم اولاً که تو هنوز حرفهٔ تجارت را خوب نیاموخته‌ای و در ثانی من هم اگر تو بروی در این شهر تنها خواهم ماند. دو عمویت با هم سفر می‌کنند و تنها نیستند، اما اگر تو همراه ایشان بروی، برای من به تنهایی ادارهٔ امور این تجارتخانهٔ بزرگ خیلی سنگین است. و اما حرف دیگر و اساسی‌تر این که، من عقیده دارم یک جوان باید ابتدای زندگی‌اش را در وطن خود بگذراند، در آنجا ازدواج کند و در همانجا هم صاحب اولاد شود، وقتی خانه و خانمانش سر و سامانی پیدا کرد، آن وقت به سفرهای دور و دراز برود، زیرا مرد تاجر میانسال صاحب زن و

فرزند، اولاً هر جا که برود و سفرش هر اندازه هم طول بکشد، در آخر به خاطر علاقه به خانواده‌اش به شهر و دیار خود برمی‌گردد و محال است که، فریبندگی‌های سفر و جاذبه‌های ممالک دیگر، او را از یاد وطن و خانواده فارغ گرداند. اما وقتی جوانی کم‌تجربه و ازدواج‌نکرده و تشکیل خانواده نداده، مدتی طولانی به ممالک دیگر، به‌خصوص چون مصر پُر جاذبه و زیبا سفر کند، چه بسا که وطن و خانواده و خانمان را فراموش کند و دیگر برنگردد.

متأسفانه حتی یک کلام از حرف‌های نصیحت‌گونه پدرم و مخالفت‌های منطقی او- در آن زمان که حدود سی سال قبل از این تاریخ می‌شود- در من خیره‌سراثر نکرد، و به قول معروف، دوپایم را در یک کفش کردم که من، باید به دنبال عموهایم، به عزم سیر و سیاحت و کار و تجارت بروم و اگر شما مخالفت کنید و دست‌مایه و خرج سفر به من ندهید، خودم با دست خالی همراه عموهایم می‌روم و اگر عموها هم به سفارش شما، مرا همراه خود نبرند، آن وقت دست خالی و تنها خواهم رفت.

چون پدرم با اصرار آنچنانی من روبرو شد، به‌ناچار موافقت کرد. پدرم سرمایه‌ای درخور توجه با کالا و مال‌التجاره‌ای از پارچه‌های دست‌بافت ابریشم چین و ادویه هندوستان و فرش‌های بافت ایران فراهم کرد و مرا به همراه عموهایم روانه نمود. هنگام خداحافظی، در حالی که دست در گردنم آویخته و اشک از چشمانش سرازیر شده

بود گفت: پسر من بنا به تجربه‌ای که در طول عمر اندوخته و بر اساس علمی که آموخته‌ام، از تو خواهشی دارم. پدر را گفتم: بگو که این بار هر چه بخواهی انجام می‌دهم. حال که شما بر خواسته من جامه عمل پوشانید و مرا با سرمایه‌ای چشمگیر راهی سفر کردید، من هم خواسته شما را بر طبق میل و دستورتان انجام خواهم داد. پدرم گفت: خواهش من این است که تو چند سال را اول در دمشق بمانی و آنجا به کار تجارت پردازی و بعداً به مصر بروی، زیرا دمشق به موصل نزدیک‌تر است و هم من می‌توانم به دیدنت بیایم و هم تو هرگاه فرصت کردی، به دیدار پدر پیرت خواهی آمد، به‌خصوص آنکه وزیر شهر دمشق هم از دوستان قدیم من است که هر دو با هم در یک مکتب‌خانه تحصیل علم کردیم. اگر تو در شهر دمشق اقامت کرده و خودت را به وزیر آن دیار معرفی کنی، خیالم راحت‌تر از این است که با عموهایت به مصر بروی، زیرا مطالبی را می‌خواهم با تو در میان بگذارم که هرگز تا به حال حتی به مادرت نیز نگفته‌ام.

چون پدر مرا شایق به دانستن آن مطلب دید، گفت: پدرم پنج فرزند پسر داشت که دوتایشان در دوران کودکی و در سالی که بیماری وبا، سراسر سرزمین بین‌النهرین را فرا گرفته بود مُردند. البته دو عموی تو هم گرفتار آن بیماری شدند ولی جان سالم به در بردند و زنده ماندند. تنها فرزندی که از بلای وبا در امان ماند و حتی سرش هم درد نگرفت من بودم. چون ما سه فرزند بزرگ شدیم و به سن

بیست و پنج سالگی رسیدیم، پدرم هر سه نفر ما را در یک شب زن داد و یک مجلس جشن مفصل و مُجَلَّل، برای هر سه ما ترتیب داد که بین ما سه برادر، فقط من صاحب اولاد شدم و خداوند تو را به من داد. از همان بدو تولد زیبایی‌ات به حدّی بود که نامت را جمال گذاشتم. اما هیچیک از برادرانم صاحب اولاد نشدند. بعد از چند سال هم که مُدام به مداوا و معالجه پرداختند، طیبیان گفتند: تلاش بیهوده نکنید، زیرا هیچ کدامتان، هیچ وقت صاحب اولاد نخواهید شد، چون بیماری دوران کودکی‌تان، شما دو برادر را عقیم کرده است.

وقتی عموهایت آن خبر را برای همسران خود بردند، همسر عمومی وسطی تو، شبی که ما را به خانه‌شان دعوت کرده بود، از روی حسادت، در جام شربت من دارویی که از جادوگران گرفته بود ریخت و به من خوراند که من هم عقیم شدم و دیگر صاحب اولادی نشدم. به این جهت فقط تو به عنوان تنها فرزندم باقی ماندی. اینک باید به تو جمال عزیزم بگویم که، آن آتش حسادت، هنوز در وجود عموهای تو خاموش نشده و حقیقت مطلب آنکه من می‌ترسم، تو جوان رعنا و برازنده و بسیار زیبا را، همراه برادران عقیم‌گشته و بی‌فرزندمانده خود کنم.

وقتی من در برابر آن صحبت و استدلال پدر قرار گرفتم، روی پدر را بوسیدم و گفتم: پدرجان اوامر شما را اطاعت می‌کنم و قول می‌دهم که همراه عموهایم به سرزمین مصر نروم. من فقط تا شهر دمشق

همراه ایشان خواهم بود و در آنجا با حمایت و راهنمایی‌های دوست دیرینتان، وزیر آن سرزمین، به کار تجارت می‌پردازم و هر وقت هم که دلم تنگ شد و ضرورت پیدا کرد، سرمایه و مال‌التجاره‌ام را به دست دوستان می‌سپارم و به سراغ شما می‌آیم.

به این ترتیب بود که من از پدرم خداحافظی کردم و به همراه عموهایم، از شهر موصل بیرون آمدیم و رفتیم و رفتیم تا به شهر حلب رسیدیم. چند روزی در آنجا ماندیم و از آنجا نیز روان شدیم تا به شهر دمشق، در سرزمین سوری‌ها رسیدیم. دمشق را شهری یافتم بسیار سرسبز و زیبا و خرم، که باغ‌های دلکشش به باغ فردوس می‌مانست و جوی‌های آبش، یادآور زلالی آب چشمه سلسبیل و چاه زمزم بود و هوای لطیفش، صبح فرح‌بخش بامداد نوروز ایرانیان را در مشام و ذهن آدمی تداعی می‌کرد. چون به شهر دمشق رسیدیم، در کاروان‌سرای فرود آمدیم و من کالا و مال‌التجاره خود را به انباردار کاروان‌سرا سپردم و شتابان به بارگاه وزیر رفته و خودم را به او رساندم و دست‌خط پدرم را به وی نشان دادم.

وزیر شهر دمشق چون نوشته پدرم را خواند، از جای برخاست و سر و روی مرا غرق بوسه کرد و در کنار خود نشاند و علت و ماجرای آمدنم را پرسید. من تمامی ماجرا را از ابتدا تا انتهای آنچه پدرم برایم گفته بود، برای وزیر شهر دمشق بازگو کردم. وزیر گفت: چون عموهایت به سوی سرزمین مصر عزیمت کردند، تو هم

کاروان سرا را ترک کن و به نزد من بیا. من در جوار قصر خود برای تو عزیزی که مانند برادرزاده‌ام هستی، خانه‌ای فراهم خواهم کرد و به تجار معروف بازار هم سفارش می‌کنم تا برایت حجره‌ای در بهترین مکان اجاره کنند، تا هرچه زودتر در بازار پروتق شهر دمشق به دادوستد پردازی.

چون عموهای من به جانب مصر حرکت کردند، من هم در خانه‌ای که جوار قصر وزیر بود سکونت اختیار کردم و در حجره‌ای که وزیر، در بازار برایم اجاره کرده بود به دادوستد پرداختم. عجب آنکه در مدت بسیار کوتاهی کالای همراه آورده را به پنج برابر قیمت اولیه فروختم و خود را صاحب پنج‌هزار سکه زر یافتم و نامه‌ای هم برای پدرم نوشتم و تمام ماجرا را در نامه خود شرح دادم. یک‌هزار سکه از پنج‌هزار سکه نقدینگی خود را هم برای پدرم فرستادم و از او خواستم که باز هم از پارچه‌های ابریشم چین و ادویه هندوستان و قالی‌های کرمان و کاشان سرزمین ایران برایم بفرستد. وزیر- دوست پدرم - که برایم از عموهایم مهربانتر بود و به جای آتش حسد، گرمای مهر در دلش زبانه می‌کشید، نامه و سکه‌ها را به وسیله پیکری امین و مطمئن به شهر موصل فرستاد و من با بقیه سرمایه‌ام، از بازرگانان آندلس عطرها و خوشبو و از تجار هندی، عاج فیل خریدم و به کار تجارت خود، همچنان ادامه دادم تا کالای ارسالی پدرم برسد. وزیردربار دمشق، آنچنان به من توجه و محبت داشت که

بسیاری روزها هنگام صرف ناهار مرا با خود می برد و در سفره‌خانه بیرونی قصرش با من به خوردن طعام می نشست و همیشه هم از خاطرات خوش دوران کودکی اش با پدرم صحبت می کرد. از جمله، یک روز وقتی از گذشته‌های دور خود که او هم متولد موصل و بزرگ شده آن دیار بود سخن می گفت، صحبتش به سال وبایی و به دنبالش بیماری اُریون سرزمین بین‌النهرین رسید و گفت: آن سال در سراسر سرزمین بین‌النهرین خیلی‌ها از عارضه بیماری وبا مُردند و خیلی‌ها هم مثل عموه‌های تو به خاطر ابتلا به بیماری اُریون عقیم شدند و از جمله خود من. بعد وزیر به شرح ماجرای زندگی خود و ترقی‌یافتش در دوران جوانی پرداخت و اینکه چگونه راه به دربار سلطان سرزمین سوری‌ها پیدا کرد و به مقام وزارت رسید، و حتی آنقدر مرا به خود نزدیک دانست که از ماجرای عشقی زندگی اش نیز با من سخن گفت و اشاره کرد چون به مقام وزارت دربار سوری‌ها رسیدم، هنوز مجرد بودم که روزی یک زن جوان بیوه یهودی، به نام لعیا برای دادخواهی و رفع تظلم به نزد آمد. من در همان نظر اول، عاشق آن زن بسیار زیبای جوان شدم و چون کار آن زن تمام شد و قصد خروج از مقر وزارت مرا داشت، از او خواستم که روز دیگر برای دیدنم به بارگاهم بیاید.

فردای آن روز لعیا را به تالار دیگر بارگاهم که خلوت و خالی از اغیار بود بردم و از او خواستگاری کردم، که لعیا در جواب

خواستگاری‌ام گفت: زهی سعادت برای من، اگر افتخار همسری شما را پیدا کنم. اما من با دو مشکل روبرو هستم: مشکل اوّل این است که من یک زن یهودی‌ام و در کیش و آیین ما رسم نیست که با مرد غیرکیش خود ازدواج کنیم مگر با مصلحت و اجازه‌ی خاخام بزرگ و رهبر دینمان، و دوّم اینکه من دارای دو دختر دوقلوی دو ساله به‌نام یافا و یاسا هستم. حال وزیراعظم چگونه حاضر می‌شوند با زن بیوه یهودی که دو دختر دوقلوی دو ساله همراه خود دارد ازدواج کند!

وزیراعظم در پاسخ لعیای زیباروی یهودی گفت: دو دختر دوقلوی تو همچون فرزندان خود من خواهند بود و بهتر از این هم نمی‌شود، زیرا من به علت عارضه‌ی بیماری وبا و همچنین اُریون، در کودکی عقیم شده و هرگز نمی‌توانم صاحب اولادی شوم و اگر بخواهم با یک دوشیزه و یا بانوی بدون فرزند هم ازدواج کنم، وی برای همیشه از نعمت مادرشدن محروم خواهد ماند. و دوّم اینکه امیدوارم خاخام بزرگ، و رهبر دینی شما با ازدواج ما دو نفر موافقت کند، زیرا در دوران وزارت من، اقوام یهودی سرزمین سوری‌ها، و به‌خصوص یهودیان دمشق، در نهایت آسایش و امنیت و آرامش زندگی می‌کنند. پس چه بهتر، که هرچه زودتر، نزد خاخام بزرگ آیین خود بروی و رضایت او را برای ازدواج با من جلب کنی.

لعیا به کنیسه‌ی یهودیان مقیم شهر دمشق رفت و از خاخام بزرگ خودشان، موافقت لازم را کسب کرد و بعد، با رضا و رغبت بسیار به

عقد وزیراعظم درآمد. زمانی که جمال به حضور وزیر اعظم رسید و باب دوستی با او را آغاز کرد، هجده سال از تاریخ ازدواج لعیا و وزیر اعظم گذشته بود و دختر خوانده‌های وی هر کدام بیست سال سن داشتند.

و اما ای سلطان بزرگوار، برایتان گفتم، وزیراعظم دربار سوری‌ها، به خاطر علاقه‌ای که به جمال پیدا کرده بود، از یک طرف، و از طرف دیگر اینکه، آن جوان امانت دوست قدیم و هم‌درس دوران کودکی‌اش، به شهری غریب مانند دمشق آمده بود. گذشته از آنکه برای او حجره‌ای مناسب در بازار گرفته و خانه‌ای در نزدیکی قصرش آماده کرده بود، ظهرها هم او را برای صرف نهار به سفره‌خانه بیرونی قصرش می‌برد.

یکی از روزها و قبل از آنکه وزیر به تعریف خاطرات خود و ماجرای ازدواجش با لعیای یهودی بپردازد، سرسفره و هنگام صرف نهار وقتی سرش را بلند کرد تا به صورت وزیر که مقابلش نشسته و او را مخاطب قرار داده بود نگاه کند، ناگهان حس کرد که پرده پشت سر وزیر تکانی خورد. او یک لحظه شک کرد شاید کسی پشت پرده ایستاده و به سخنان ایشان گوش می‌دهد، اما از آنجا که اجازه دخالت در امور داخلی بارگاه وزیر را به خود نمی‌داد، زیاد آن فکر را در ذهن خود دنبال نکرد و توجه خود را به سخنان میزبان محترمش جلب کرد.

چون سخن شهرزاد به نقل از طیب یهودی به اینجا رسید، حس کرد که سلطان شنونده قصه‌اش به خواب رفته، لذا دم فرو بست و از خوابگاه خارج شد.

پایان شب پنجاهم

و اما ای سلطان گران قدری که عدل و داد در سراسر سرزمینت حاکم است و فرصتی برای اظهار وجود بیدادگر ظالم نیست! دیشب چون عرضم به اینجا رسید که جمال ناگهان حس کرد پرده پشت سر وزیر تکانی خورد، خواب شیرین، شما را در ربود و من هم لب از گفتن فرو بستم. حال در ادامه با اجازه معروض می‌دارم:

فردای ظهر روزی که جمال متوجه تکان خوردن پرده پشت سر وزیر، هنگام صرف ناهار شد، همچنان که در حجره خود نشسته بود، بانویی را دید که به در حجره آمد و در حالی که دو خدمتکار دنبالش بودند، مقابل حجره ایستاد و ابتدا بدون آنکه نقاب از چهره پس زند، پرسید: گویا شما تازه به این بازار آمده و حجره گشوده‌اید. آیا می‌توانم بپرسم قبلاً در کدام سو و کجای بازار دمشق مستقر بودید؟ که جمال بدون آنکه سر خود را بالا کند پاسخ داد: باید به عرض خاتون خود برسانم که من جوانی موصلی هستم و به شهر دمشق تازه واردم و به همت دوستان بزرگوار پدرم، این دکان را گشوده‌ام. بانوی مستوره یا مشتری تازه وارد پرسید: آیا کالا و متاعی که شایسته من باشد دارید؟ جمال پاسخ داد: انواع پارچه‌های ابریشمین بافت چین و

عطریات گوناگون و ادویه خاص هندوستان را دارم. جمال بدون آن که سر خود را بالا کند و به صورت مشتری خود نگاه کند آن پاسخ را داد. مشتری گفت: اینها را قبلاً آمده و پرسیدم. آن دو را می‌دانم. گفتم عطر و پارچه‌ای که به درد من بخورد چه دارید؟ و مشتری چنان روی کلمه «من» تأکید کرد که جمال بی‌اختیار سرش را بلند کرد و متوجه شد مشتری نقاب خود را پس زده. چون نگاهش در نگاه مشتری بسیار زیبارویش افتاد، آتشی سراپایش را سوزاند و لرزشی بر اندامش افتاد و چون نگاهی هم به قامت تقریباً پوشیده‌ی وی انداخت، بی‌اختیار زیر لب گفت:

نه روی گل، چو روی دلارای دلبر است

نه قد سرو، چون قد رعنای دلبر است
این زمزمه زیر لب، آنچنان نبود که مشتری گل‌روی سرو قد نشنود. بعد از آن نگاه و آن زمزمه، جمال بر خود مسلط شد و انواع پارچه‌های ابریشمین و چند قلم از عطریات را روی پیشخوان دکان چید تا مشتری‌اش آن را ببیند و انتخاب کند. مشتری گل‌رو، بعد از آنکه مدتی پارچه‌ها را زیرورو کرد، در شیشه‌های عطر را باز نمود و به مشام خود نزدیک کرد، گفت: هم پارچه‌ها و هم عطرهاى شما در نوع خود از بهترین است. اما چون امروز با خود وجهی به همراه نیاوردم و اصلاً نه به قصد خرید، از سرای خود بیرون آمدم، لذا فردا صبح دوباره خواهم آمد تا خواسته‌های خود را انتخاب کرده و بخرم.

چون جمال گفت: خاتون من کالا را ببرند که وجهش قابلی ندارد، مشتری گل رو گفت: بهتر آن است که بماند برای فردا، منتظرم باشید که حتماً خواهم آمد.

چون مشتری گل روی سروقد، دامن‌کشان، از جلوی پیشخوان حجره جمال دور شد، فروشنده موصلی از هُرم نگاه دلداری سوخته، زیر لب خواند:

دلربایی نه لباسی است به قد همه کس

این قبا دوخته خیاط ازل بر تن تو

مشتری گل رو که گفته بود فردا صبح دوباره خواهم آمد تا کالای دلخواه خود را بخرم و ببرم، روز بعد ساعتی به ظهر مانده، جلوی حجره رسید و با لحنی که هم شور عشق آفرینی، و هم وقار دوشیزگی در آن موج می‌زد گفت: سلام بر آقا جمال محترم موصلی! جمال چون سرش را بلند کرد، همچون روز قبل نگاهش در چشمان گیرا و عشق‌آفرین همان مشتری دیروز افتاد و چون زبان به سخن گشود و گفت: معذرت می‌خواهم خاتون نام مرا از کجا می‌دانند؟ من دیروز فقط عرض کردم که از موصل آمده‌ام، اما نام خود را نگفتم، که مشتری گل رو گفت: هرچند دیرتر از همه به دمشق آمده‌ای، اما اکنون مشهورتر از پیران بنام متولدشده در این شهری، به‌خصوص در سرتاسر بازار که همه جا صحبت از تاجر خوشنام، جمال موصلی است.

آنجا بود که جمال حس کرد، در لحن و کلام مشتری گل‌رو هم، شیدایی و شیفتگی موج می‌زند، اما هیچ به روی خود نیاورد و سر به زیر انداخت. چون مشتری گل‌رو از جمال مطالبه پارچه‌های دیروز و انواع عطرهاى خوشبو را نمود، جمال همه آن انواع را، روی پیشخوان حجره نهاد. مشتری گل‌رو در حالی که به ظاهر آنها را برانداز می‌کرد، اما لحظه‌ای چشم از جمال جمیل جمال پارچه‌فروش بر نمی‌داشت. بالاخره چهارقواره پارچه و چند شیشه از عطرهاى خوشبو را انتخاب کرد و گفت: من دو خواهش از شما دارم: اول اینکه پارچه‌ها و عطرهاى خریداری مرا در گوشه‌ای از حجره خود نگهداری کنید تا فردا، زیرا اکنون قصد رفتن مستقیم به خانه را ندارم، و دوم اینکه، بهای کالاهای خریداری مرا از سکه‌های داخل این کیسه زر بردارید و بقیه‌اش را هم نزد خود امانت نگه‌دارید تا من روزهای آینده که نزد شما برای خرید می‌آیم، احتیاج نباشد در این روزگار آشفته که طراران هر گوشه در کمینند، سکه‌زر همراه خود بیاورم.

جمال در حالی که از گرفتن کیسه پر از سکه‌های زر ناب خودداری می‌کرد، گفت: اولاً خاتون مرا از امانت نگه‌داشتن مورد دوم معذور دارند، زیرا بهای کالای تقدیمی که قابل شما را ندارد، حتی با وجود مرغوبیت فراوان، پنج سکه زر هم نمی‌شود، حال آنکه تصور نمی‌کنم محتوی کیسه کمتر از صد سکه زر باشد؛ در ثانی من که از زنده ماندن خود به یک ساعت دیگر هم امیدوار نیستم و کسی

را هم در این شهر ندارم، جرئت نگهداری چنین امانتی را در خود نمی بینم.

مشتری گل رو خود را به جمال نزدیکتر کرد و گفت: من شما را مرد بسیار شریف و امینی می دانم، زیرا اگر چنین نبود، دیروز چیزی گرانبهاتر از این کیسه پر از سکه های زر را نزدتان نمی نهادم و نمی رفتم.

سپس مشتری گل رو، با همان فاصله نزدیک، بدون آنکه خدمتکارانش بشنوند، گفت: شما دیروز این بیت را برای من خواندید که:

نه روی گل چو روی دلارای دلبر است

نه قد سرو چون قد رعنای دلبر است

حال لازم می دانم در پاسخ شما بگویم:

تو سرو سرکشی و من آن ساده باغبان

کاندیشه می کنم کی ثمر می دهی مرا

و بی پرده و باصراحت، خدمت شما تاجرزاده اصیل و انسان

شایسته بی بدیل عرض می کنم که:

عشق خوبان آفت جان و دل است

عشق ورزیدن به خوبان مشکل است

کاش داند حال من در عشق خویش

آن تغافل پیشه کز من غافل است

نیست از جور توأم پای گریز

بر سر کوی توأم پا در گل است
و نمی‌دانم که آیا مثل من کسی تا به حال پایش در گل محبت شما،
شایسته‌مرد برازنده و جمیل‌چهره مانده است؟ هر چند ممکن است شما
این ابراز علاقه مرا نوعی جسارت، و در حدّ دوشیزگی‌ام، خدای ناکرده
ناشی از وقاحت گمان کنید، امّا من در نهایت شهامت، این را حقّ خود
می‌دانم که اگر چیزی را خواستم، سعی در طلبش کنم، نه آنکه در
گوشه خلوت بنشینم و از غصّه خاک بر سر کنم. من اگر ابراز کنم و
شما نپذیرید، بهتر از آن است که سکوت کنم و شما هیچ ندانید. امّا
خواهش دیگری هم از شما دارم، و آن خواهش این است که شما
امروز که برای صرف نهار به حضور وزیراعظم می‌روید، از ایشان
بخواهید شما را رخصت فرمایند تا فردا نهار را در خدمتشان نباشید،
زیرا فردا قصدم این است که ناهارتان را من به حجره آورده و ساعتی
را در خلوت با هم به گفت‌وگو بنشینیم. شاید تعجّب کنید که من این
همه آگاهی را از کجا دارم، امّا یادتان هست که چند روز پیش جناب
وزیراعظم هنگام صرف نهار وقتی از گذشته دور خود برای شما
سخن می‌گفت، اضافه کرد چون به مقام وزارت دربار سوری‌ها رسیدم،
هنوز مجرّد بودم که روزی یک زن جوان بیوه یهودی به نام لعیاء، برای
دادخواهی و رفع تظلم به نزد آمد، و من در همان نظر اوّل عاشق آن
زن شدم و سپس ادامه داد که آن لعیاء یهودی دارای دو دختر دوقلوی
دوساله به نام‌های یافا و یاسا بود؟ حال یکی از آن دو قل من هستم که

اکنون نزد شما ایستاده‌ام. فقط خواهشی که از شما دارم این است که امروز این صحبت را با پدرخوانده‌ام در میان نگذارید. اجازه بدهید من فردا ظهر حرف‌های خود را با شما در میان بگذارم، آن وقت اختیار با شماست. در آن موقع است که می‌توان گفت، صلاح مملکت خویش خسروان دانند. مطمئن باشید با یک روز سکوت ضرری نمی‌کنید.

و اما ای ملک جوان‌بخت، باز هم اجازه بفرمایید برگردیم به بیست سال قبل از زمانی که جوان تاجرزادهٔ موصلی، از شهر خود با نامه‌ای از پدرش، به سراغ وزیر دربار سوری‌ها در شهر دمشق رفت. همانطور که وزیراعظم برای جمال به طور مختصر تعریف کرد، من هم به عرض سلطان رساندم، بعد از آنکه وزیراعظم از لعیا زن خوب‌روی یهودی خواستگاری کرد، لعیا گفت: اولاً من چون زنی بیوه و یهودی هستم، اجازه ندارم با مردی که از دین من نیست ازدواج کنم مگر با اجازهٔ خاخام بزرگ شهر دمشق، و ضمناً من دارای دو دختر دوقلوی دو ساله هستم. که وزیراعظم در مورد دو دختر دوقلوی لعیا گفت: چون من در دوران کودکی‌ام توأمأ گرفتار بیماری وبا و اوریون شده و عقیم گشته‌ام، لذا دختران تو را چون فرزندان خود خواهم دانست و در ثانی چون در دوران وزارت خود، با یهودیان شهر دمشق به خوبی و نرمش و مهربانی رفتار کرده‌ام، تصور نمی‌کنم خاخام بزرگ کنیسهٔ شما، با ازدواج ما مخالفت کند. لذا هر چه زودتر به نزد خاخام بزرگ خودتان برو و موافقتش را جهت ازدواجمان جلب کن.

چون لعیا موافقت خاخام بزرگ کنیسه شهر دمشق را جلب کرد و خبرش را برای وزیراعظم آورد، وزیراعظم هم به نزد پادشاه سوری‌ها رفت و مورد را با وی در میان گذاشت و با او درباره ازدواج با لعیای یهودی صحبت و کسب اجازه کرد. چون پادشاه سرزمین سوری‌ها موافقت خود را اعلام کرد و مراسم عروسی لعیا و وزیراعظم، با حشمت و شکوهی بی‌مانند برگزار شد، لعیا با دختران دوقلوی خود به نام‌های یافا و یاسا، قدم در قصر مجلل وزیراعظم - که چسبیده به قصر پادشاه سوری‌ها بود - گذاشت. یافا و یاسا در همان سن دو سالگی همسان مادرشان لعیا، به قدری زیبا و موطلابی و چشم‌فندقی بودند که تمام اطرافیان و درباریان، شیفته و مجذوب آن دو قل‌دل‌با شدند. قل اوّل، یعنی یافا، پانزده دقیقه از قل دوم خود یعنی یاسا، بزرگتر بود. در آن زمان پادشاه سرزمین سوری‌ها، دارای دو پسر به سن‌های پنج و سه سال بود، که آن دو پسر پادشاه، همه‌روزه همبازی یافا و یاسا در حیاط بزرگ قصر وزیر، و یا باغ پُر گل قصر پدر خودشان بودند.

این معاشرت و همبازی‌بودن همچنان ادامه داشت، تا اینکه پسران پادشاه سرزمین سوری‌ها به هجده و شانزده سالگی رسیدند و یافا و یاسا هم، پانزده سال از عمرشان را پشت سر گذاشتند. پادشاه سوری‌ها خیلی دلش می‌خواست که پسرانش، یافا و یاسا را به همسری انتخاب کنند، اما همسر پادشاه و ملکه دربار که دختر پادشاه

سرزمین کلده بود و با یهودیان دشمنی دیرینه‌ای داشت، با ازدواج پسرانش با آن دو دختر یهودی‌زاده مخالف بود و به هیچ وجه به همسرش اجازه نمی‌داد که در این باره سخن گوید. از طرفی پسران پادشاه هم از ترس مادرشان جرئت حرف زدن نداشتند و در اصل این دختر پادشاه کلده بود که به عنوان ملکه بر سرزمین سوری‌ها حکومت می‌کرد، نه خود پادشاه. وزیراعظم هم که از دخالت ملکه در امور مملکت بسیار ناراحت بود، چندین بار استعفا داد که استعفایش مورد قبول پادشاه قرار نگرفته بود.

اما ملکهٔ دربار سوری‌ها، یا دختر پادشاه سرزمین کلدانی‌ها، آرزویش این بود که پسرانش، داماد خواهرش شوند که خواهرش نیز همسر وزیراعظم سرزمین کلده بود. یعنی اینکه پسرانش، به جای ازدواج با دخترخوانده‌های وزیراعظم شوهر سلطانانش، دخترخاله‌های خود - که دختران وزیراعظم پدربزرگشان بودند - را به عقد خود درآورند، که هر چه یافا و یاسا زیبا و ملیح و مهربان و آرام بودند، آن دو دختر زشت و تندخو و ناآرام و بی‌ادب بودند. از آنجا که در خاندان سلطنتی اکثر ازدواج‌ها به جای آنکه از روی عشق و علاقه و صفا و یکدلی باشد، به خاطر بسط قلمرو حکومت و مناسبات سیاسی و دسیسه‌های خانوادگی است و باز از آنجا که ملکهٔ دربار سوری‌ها قدرت و اقتدارش بیشتر از پادشاه بود و پسرانش هم جرئت نه گفتن در برابر تصمیم‌های مادر را نداشتند، دو سال قبل از آنکه جمال پا به

شهر دمشق بگذارد، با اینکه دل‌های پسران پادشاه نزد یافا و یاسا بود، اما مراسم باشکوه عروسیشان با دخترخاله‌هایشان، در شهر دمشق برگزار شد که آن وصلت خانوادگی و آن ازدواج اجباری عاقبت خیری نیافت و پسران پادشاه سرزمین سوری‌ها، به قدری از رفتار زشت و حرکات ناپسند دخترخاله‌های خود ناراحت شدند که بعد از دو سال دخترخاله‌های خود را طلاق دادند و آنها به دیار خودشان برگشتند. مادر هم برای اینکه مبادا پسرانش دوباره به فکر ازدواج با یافا و یاسا بیفتند، با سیاست و حيله تصمیم گرفت که دختران پادشاه مصر را به همسری پسرانش برگزیند و همواره به شوهرش می‌گفت: در دربارهای سلطنتی، ازدواج به عشق هیچ ربطی ندارد. ازدواج یک پادشاه یا فرزندش فقط باید از روی مصلحت و با دید کشورگشایی باشد، که پسر یک پادشاه، باید حتماً با فردی از خانواده سلطنتی و چه بهتر با دختر پادشاه کشورهای هم‌تراز خود ازدواج کند، نه با دخترخوانده‌های یهودی‌الاصل وزیر بی‌عرضه پدرشان.

اما جالب اینکه، یافا و یاسا، پسران پادشاه را فقط به چشم هم‌بازی‌های دوران کودکی خود می‌دیدند و هرگز هم به فکر ازدواج با آنها نبودند، و هر دوی ایشان غافل بودند که پسران پادشاه، بعد از جداشدن از دخترخاله‌های خود برخلاف تصمیم مادرشان می‌خواستند به هر ترتیب که شده، آنها را به عقد خود درآورند. درست مقارن با همان زمانی که پسران پادشاه مصمم به اجرای تصمیم

خود شده بودند، یافا از پشت پرده اتاق ناهارخوری پدرخوانده‌اش چشمش به چهرهٔ جمیل جمال افتاد و پایش در حلقهٔ دام عشق گیر کرد.

چون سخن شهرزاد به اینجا رسید، پلک‌های چشمان ملک شهرباز هم روی هم گیر کرد و پادشاه به خواب رفت و شهرزاد هم لب از سخن فرو بست.

پایان شب پنجاه و یکم

و اما ای ملک قدر قدرتِ عظیم شوکت! در دنبالهٔ عرایض دیشبم معروض می‌دارم:

شبی که ملکهٔ دربار سوری‌ها، در خلوت خود فکر می‌کرد چگونه و چطور، و با چه هدایایی برای خواستگاری دختران پادشاه کشور مصر برود، ناگهان چشمانش برقی زد و با صدای بلند به خود گفت: اول باید آتش و پنبه را از هم جدا کرد. ابتدا باید فکری به حال این دوقلوهای یهودی‌الاصل بکنم، زیرا در حقیقت من الآن دارم مار در آستین خود پرورش می‌دهم. من که خود یک زن هستم خوب می‌دانم که گاه یک نگاه فتنه‌گرانه می‌تواند خانمان‌ها بر باد دهد که نه خانمان‌ها، بلکه مملکت‌ها را به آتش بکشد. اوّل باید، هر طور که شده این فندق‌چشمان مو بور صورت عروسکی را از سر راه بردارم. چه بسا که اگر اوّل این کار را نکنم و بار سفر برای مصر ببندم، در زمان غیبت من، این فتنه‌گران شهر آشوب، ایمان فرزندانم را بدزدند و دل‌هایشان را ببرند. بهتر آن است با عالییه، ندیمهٔ دنیادیدهٔ خود مشورت کنم.

بلافاصله ملکه دربار سوری‌ها، ندیمه خود را احضار کرد و تمام ماجرا و نقشه خود را، با او در میان گذاشت و اضافه کرد: عالیه، من می‌دانم چه باید کرد، اما نمی‌دانم از کجا باید شروع نمود. مناسبات شوهرم با وزیرش به قدری صمیمانه است که حد ندارد. از حق هم نگذریم، وزیراعظم ما به قدری شریف است که هیچ تهمتی نمی‌شود به او زد. در طول دوران زندگی زناشویی‌ام، سلطان سه بار سرم فریاد کشیده و گفته کافی است دوست ندارم دیگر حرف بزنی و آن، سه مرتبه‌ای بوده که، قصد بدگویی از وزیرش را داشته‌ام. درضمن روابط وزیراعظم و همسرش لعیا هم به قدری عاشقانه است که هرگز نمی‌توانم بین آنها هم تفرقه بیندازیم. از طرفی دیگر، این عروسکان مو بور چشم‌فندقی هم، دختران خوبی هستند. اما جواب شیوخ قوم و سرکردگان ایل و تبار سوری‌ها را چه بدهم؟! اگر عروس من و ملکه آینده این سرزمین، یک دختر یهودی‌الاصل باشد، یقین دارم که مهتران ایل و تبارم و رؤسای قبایل مختلف، شورش خواهند کرد و مقابلمان خواهند ایستاد و چه بسا تاج و تخت سلطنت را هم از دستمان بگیرند. بارها گفته‌ام و باز هم می‌گویم، در دربارهای سلطنتی ازدواج و عاشقی، هیچ ربطی به هم ندارند. ازدواج یک پادشاه یا ولیعهدش، فقط باید از روی مصلحت، بعد سیاست و دید تسلط و سیطره حکومت باشد. عالیه، باید فکری کرد. اگر تو راهی به نظرت می‌رسد، به من بگو بدانم با این عروسکان مو بور چشم‌فندقی چه باید کرد؟

عالیه تعظیمی کرد و گفت: خاتون بزرگوار و ملکه مقتدر و هوشیار، خیالشان راحت باشد. من قبلاً فکرش را کرده‌ام.

و اما من شهرزاد قصه گو، از همسر شایسته و سلطان بایسته سرزمین خود اجازه می‌خواهم که ملکه و عالیۀ ندیمه را فعلاً رها کنیم و چند روزی از آن ایام به عقب برگردیم؛ به زمانی که جمال و وزیراعظم با هم به صحبت نشسته بودند و یافا پشت پرده ایستاده بود و از لای درز پرده، جمال را با چهرهٔ جمیلش می‌نگریست و هنگامی که قصد رفتن داشت، پرده تکان خورد و توجه جمال را جلب کرد.

باری، موقعی که یافا به سرای خود و نزد خواهرش یاسا برگشت، قُل دَوَم یا یاسا به خواهرش گفت: نمی‌فهمم چه رُخ داد که آرام رفتی و آشفته برگشتی. آسوده رفتی و منقلب آمدی. فارغ و پروازکنان رفتی، عاشق و گرفتار باز آمدی! مگر پیش پدرخوانده‌مان که بود؟ باورم نمی‌شد که تو لعبتِ عاشق‌کُش، که به صدها کشتهٔ سر راهت نیم‌نظر هم نمی‌انداختی، این‌گونه و این‌قدر سریع، واله شوی و پایت در چالهٔ عشق بیفتد. یاسا راست می‌گفت: زیرا تمام دوقلوها و بخصوص خواهران دوقلو، مصداق کامل یک روح در دو بدنند. یافا از آنجا که هیچ چیز را از یاسا پنهان نمی‌داشت، فقط این سه بیت را زیر لب زمزمه کرد:

از هجر رویش بر فلک، امشب رسد افغان من

ترسم نیاید در برم، تا بر لب آید جان من

سرگشته کوی وی ام، دل بسته موی وی ام

در بند گیسوی وی ام، دینش شده ایمان من

برگو که بی او چون کنم، چون با دل پر خون کنم

آغشته از خون است و اشک، امشب دگر، ایوان من

که یاسا گفت: خواهر، به خدا دیگر طاقتم نیست، هر چند می دانم که اشتباه نکرده‌ای، اما اجازه بده که من هم به سراپرده پدرخوانده‌مان بروم و با احتیاط، نیم‌نگاهی به رباینده دل قُل خود بیندازم، که هم خوشحالم و هم می‌ترسم.

چند دقیقه‌ای گذشت که یاسا برگشت و گفت: آفرین بر سلیقه‌ات

که من، در طول عمر خود و در سرتاسر مُلک سوری‌ها، و میان این همه جوان خوش‌سیمای دمشقی، هرگز جوانی چنین زیبا و اصیل و برازنده و متین ندیده، و شاید جز او، در آینده هم نخواهم دید، که چشمانش راز جهان در خود نهفته دارد و هر تار گیسوان موج از پشت بسته‌اش، کمند صدها هزار دل دلبر است. سپس یافا، نگاهی سرشار از تشکر به خواهر خود انداخت و گفت: راست گفתי یاسا.

آیا به گوشش می‌رسد در نیمه‌شب افغان من

یا که به راحت خفته است آن جان و آن جانان من

از ناوک مژگان من، خون می‌چکد بر بستر

آیا رسد بر هم دگر، غم‌خانه مژگان من

که من هرگز باورم نمی‌شد اینچنین عمیق و ژرف و سریع و آنی، آتش عشق سراپای وجودم را بسوزاند! یاسا گفت: خواهر، دل آسوده دار که

من سعی می‌کنم این آتش فقط تو را گرم کند نه اینکه تو را بسوزاند.
باز هم یافا گفت: از تو ممنونم خواهر. اما حرف عجیبی گفتم، عاشق و
دل آسودگی، هیهات!

اما ای ملک جوان‌بخت، اگر خاطرتان باشد در شب‌های قبل
عرض کردم، فردای ظهری که جمال متوجه تکان خوردن پرده پشت
سر وزیراعظم، هنگام صرف ناهار شد، بانویی با دو خدمتکار، به در
حجره جمال رفت و ابتدا بدون آنکه نقاب از چهره پس‌زند از او
سؤالاتی کرد که چون جمال با دقت و به‌طور کامل، جواب سؤالات
را داد، آن دختر چهره خود را پس زد و روی زیبایش را نشان داد و
گفت: منتظرم باشید که فردا دوباره خواهم آمد. آن دختری که برای
اوّل بار، جهد کرد و حجره جمال را در بازار یافت و به دیدارش
رفت، و آنچنان نگاه عاشق‌گوشی به وی انداخت که جمال هم در
وصفش گفت:

دلربایی نه لباس است به قد همه کس

این قبا دوخته خیاط ازل بر تن تو

یاسا، خواهر یافای تیر عشق بر دلش نشسته بود، نه خود او. چون یاسا
از بازار برگشت، به یافا گفت: خواهر، الحق که معشوق تو همان‌طور
که گفتم، از زیبایی و برازندگی هم‌تا ندارد و در عالم یکتاست. من با
این که مثل تو خواهر عزیز و پراحساسم طبع شعرگفتن و
شاعرانه‌اندیشیدن ندارم، می‌گویم:

دو چشمش را که شهلا آفریدند برای صید دل‌ها آفریدند

سر زلف پریشان‌ش عزیزم کمندی بر دل ما آفریدند

بدان و آگاه باش، تمام سعی و تلاشم بر این است که هر طور شده، تو را به وصال معشوقت برسانم. خوشوقتی من و تو آنکه، پدرخوانده ما توجهی خاص، به این جوان برازنده‌قامت رعناصفت دارد. حال با اجازه سلطان برگردیم به اتاق مجلل اندرونی قصر پادشاه سرزمین سوری‌ها؛ همان جایی که ملکه دربار و عالیه یا ندیمه جادوگر دنیا دیده‌اش را گذاشتیم و بیرون آمدیم.

اگر خاطر سرور شایسته‌ام باشد، وقتی ملکه از عالیه پرسید، به نظر تو با این عروسکان مو بورِ فندقی چشم چه باید کرد، ندیمه تعظیمی کرد و گفت: خاتون بزرگوار خیالشان راحت باشد من قبلاً فکرش را کرده‌ام. چون ملکه مشتاق و ذوق‌زده گفت: راست می‌گویی؟ زودتر بگو که فکرت چیست، عالیه پاسخ داد: من که ندیمه مخصوص ملکه مقتدر دربار سوری‌ها هستم، به خوبی از کین و عداوتتان با قوم یهود باخبرم. از طرفی من که والگی و شیفتگی روزافزون شاهزاده‌ها را نسبت به این عروسک‌های موبور چشم‌فندقی می‌بینم، و من که - خاتون هم استحضار دارند- اندکی رموز جادوگری را می‌دانم، پس حتی قبل از آنکه خاتون از من بخواهد، بنا به احساس و وظیفه خود در قبال شما، فکرهای لازم را کرده و نقشه‌های به‌دردبخوری کشیده‌ام. باز هم ملکه پرسید: ممکن است برایم بگویی آن فکرهای لازم و نقشه‌های به‌دردخور تو کدام است؟ که مجدداً عالیه ندیمه تعظیمی

کرد و گفت: باید کاری کنم این عشق و علاقه شاهزادگان جوان دربار را به کین و عداوت تبدیل کنم. یعنی ترفندی بزنم تا این دو شاهزاده که اکنون، یافا و یاسا را فقط برای خود می‌خواهند، ایشان را با نفرت از خود برانند. چون ملکه بی‌صبرانه پرسید: آخر چطور عالیه‌جان، ندیمه باز هم تعظیمی کرد و گفت: مطمئن باشید که در این یکی دو روزه، هیچ اتفاقی نخواهد افتاد، اما خبرهای بعدی خیلی زود به گوشتان خواهد رسید. باید کاری کنم که هر دو و یا حداقل یکی از این دو عروسک موطلایی و فندق‌چشم، در دام عشق شخص سوّمی گرفتار آید، آن وقت از افعی خشم و آتش حسادت و پلنگ غیرت شاهزادگان جوان، استفاده‌های لازم و به‌موقع را خواهم کرد و حضورتان عرض کرده‌ام که ندیمه جان‌نثار شما، هم اندکی رموز جادوگری می‌داند و هم با یکی دو تا از عفریتان سر و کار دارد.

باری، ای سلطان سرافراز، ندیمه مخصوص ملکه که ذاتاً جاسوس و دهمامه و زشت‌سیرت بود، از روز اوّل که لعیا، مادر یافا و یاسا، به عنوان همسر وزیراعظم پا به دربار گذاشت، به وی کینه و عناد می‌ورزید، ولی برای آنکه دستش رو نشود، چهره کریه خود را با نقاب تزویر می‌پوشاند و همواره درباره لعیا، به چاپلوسی و تملّق می‌پرداخت و منتظر فرصت بود تا به نوعی زهر خود را به کام آن زن مهربان، که از نظر ملکه و عالیه و بسیاری دیگر، تنها گناهش آیینش بود بریزد. همواره هم وقتی می‌خواست از دوقلوهای قصه ما صحبت

کند، ترکیب سخیف «عروسکان لوس بی مقدار» را پشت سرشان به کار می برد، ولی در مقابل و پیش رو، چنان چاپلوسی و زبان‌بازی می کرد که هرکس رفتار عالیه را با آن دختران می دید، مصداق «دایهٔ مهربانتر از مادر» به ذهنش خطور می کرد و هرگاه که لعیای هوشیار، دختران خود را از هم صحبتی با عالیه به خاطر تزویرش برحذر می داشت، دختران می گفتند: مادر جان، شما چرا نسبت به این ندیمهٔ بسیار مهربان تا این اندازه بدبین هستید، مگر یادتان رفته این عالیه که خیاطی را هم خوب می داند، تا به حال چند پیراهن زیبا دوخته و بر تن ما کرده است. اما یکباره و بی مقدمه گفت: عزیزان من، ترسم از آن آخرین پیراهنی است که زن مزور بر تن شما خواهد پوشاند. باز حضور محترمتان یادآور می شوم، چون یاسا از بازار و از دیدن جمال برگشت، به یافا گفت: خواهر، الحق که معشوق تو از زیبایی و برازندگی همتا ندارد، و بعد هم یاسا این دو بیت را خواند که:

دو چشمش را که شهلا آفریدند برای صید دل‌ها آفریدند

سر زلف پریشانش عزیزم کمندی بر دل ما آفریدند

و درست همان موقع که یاسا در حال خواندن این دو بیت، با صدای بلند بود، عالیهٔ جادوگر که اجازهٔ ورود هر لحظه، هم به اندرونی پادشاه و هم به اندرونی وزیراعظم را داشت، وارد اتاق دختران زیباروی دوقلو شد. چون شعرخواندن یاسا به پایان رسید، عالیهٔ جادوگر گفت: خوش به حال صاحب آن دو چشمان شهلا! وقتی عروسکان ملوس دربار ما،

اینچنین از دختری تعریف کنند، حتماً آن دختر همتای حوریان بهشت است. که یاسا بی‌اختیار گفت: عالیه خانم، این دو بیت را در وصف دختر یا بانویی نخواندم. عالیه بلافاصله گفت: مگر مردی هم در عالم بدین زیبایی که تو وصف کردی پیدا می‌شود؟ که باز هم یاسا بی‌اختیار و فکر نکرده گفت: بله.

آنجا بود که دمامه دیوسیرت، با همان جامه تزویر، جلوتر آمد و گفت: ممکن است بگویی این مرد بسیار زیبا که حتماً جوان هم هست، اکنون کجاست و تو چگونه آن را دیده‌ای؟

چون یافا و یاسای ساده‌دل و خوش‌قلب، دروغ‌گفتن نمی‌دانستند، از روی ساده‌اندیشی و خوش‌قلبی تمام ماجرا را برای عالیه دمامه تعریف کردند. البته از آن تعریف، قصد دیگری هم داشتند و آن قصد چنین بود که یافا و یاسا، هرگز آرزوی عروس دربار سوری‌ها شدن، و به عقد پسران پادشاه درآمدن را نداشتند. به‌خصوص وقتی دو پسر بی‌اراده، تسلیم خواست مادرشان شدند و با دختر خاله‌هایشان در سرزمین کلد از دواج کردند و بعد آنها را طلاق دادند، نفرشان از دو شاهزاده بیشتر شد. چون از ملکه دربار هم دل خوشی نداشتند، همیشه دو خواهر به هم می‌گفتند: همسر دو شاهزاده دربار سوری‌ها شدن، یعنی کنیز حلقه به‌گوش ملکه گردیدن، که این کار هرگز از ما ساخته نیست.

و باز اگر سلطان بااقتدار، خاطر مبارکشان باشد، من شهرزاد عرض می‌کنم فردای روزی که یاسا به جای خواهرش به در حجرهٔ جمال رفت، یافا خود با یک کیسهٔ پر از سگه‌های طلا به بازار رفت و از جمال خرید کرد و با او به گفت‌وگو نشست. در آن روز، عالیئهٔ جاسوس جادوگر نیز، دورادور به تعقیب یافا پرداخت و از آنجا که به قول معروف، از آن مارخورده‌ها و افعی‌شده‌ها بود، تمام ماجرا دستگیرش شد و با عجله خود را نزد ملکه رساند و گفت: خدمت ملکهٔ باشوکت عرض نکردم حوصله به خرج بدهید من همهٔ کارها را درست می‌کنم؟! و بعد تمام ماجرا را برای ملکه تعریف کرد و در آخر گفت: چنان آتشی برپا خواهم کرد که زبان‌اش دامن وزیراعظم و لعیای یهودی و جمال موصلی و عروسک‌های مو بور فندقی چشم را بگیرد. ملکه گفت: ای عالیئهٔ جادوگر به هرکاری توانا، فقط مواظب دامن پسران من باش. که دمامهٔ جادوگرگفت: خیال ملکهٔ سرزمین سوری‌ها راحت و آسوده باشد، قول می‌دهم.

باری، فردای آن روز بنا به توصیهٔ عالیئه، ملکه دو پسر خود را فراخواند و بعد از مقدمه‌ای در مورد اینکه پسران جوان، به خصوص شاهزادگان درباری، صحیح نیست که بی جفت سر کرده و بدون همسر به هرجا قدم بگذارند، و هر دختری هم شایسته نیست به عنوان عروس وارد دربار شود، اضافه کرد: من به عنوان یک مادر دلسوز و همچنین ملکهٔ مال‌اندیش سرزمین سوری‌ها، صلاح را در

آن می بینم که شاهزادگان دربار سوری‌ها، با شاهزاده خانم‌های دربار مصر ازدواج کنند، و در حال حاضر وصلتی از این شایسته‌تر سراغ ندارم. به همین جهت قبل از اینکه با پدرتان صحبت کنم، و حتی قبل از اینکه تدارک سفری ملوکانه را به مصر ببینم، خواستم موضوع را با شما دو جوان رشید و نور چشمان خود در میان بگذارم. هنوز حرف مادر تمام نشده، هر دو پسر با هم گفتند: نه. و سپس پسر بزرگتر ادامه داد: مادر، شما را به خدا ما را از این تشریفات درباری و بازی‌های سیاسی دور نگه دارید. آخر مگر می‌شود با دختری ندیده و نشناخته، در همان ملاقات اول، از در خواستگاری درآمد؟ آیا تجربه ازدواج اول ما با دخترخواهرهای خودتان کافی نبود، که اکنون قصد تکرار اشتباه خود را دارید؟

در این موقع ملکه با موذی‌گری خاصی گفت: آیا آقازاده‌های من دختران به‌خصوصی را در نظر دارند که جسورانه با تصمیم مادرشان یعنی ملکه مقتدر سرزمین سوری‌ها مخالفت می‌ورزند؟ که هر دو پسر باز هم با هم گفتند: بله. باز ملکه گفت: ممکن است بفرمایید این دختران که دل از شما برده‌اند کی هستند و کجایند؟ که باز هم هر دو پسر گفتند: هم‌بازی‌های دوران بیچگی خودمان؛ دخترخوانده‌های وزیراعظم پدرمان، یافا و یاسا که در سراسر سرزمین سوری‌ها به زیبایی و وقار و متانت معروف‌اند. ملکه عصبانی و با لحنی خشمگین گفت: چرا بقیه‌اش را آقازاده‌ها نفرمودند. چرا ادامه ندادید؟

یافا و یاسا که در سراسر سرزمین سوری‌ها به وقاحت و هرزگی و بی‌بندوباری هم معروف شده‌اند. پسر بزرگتر پرخاشگرانه گفت: مادر لطفاً بس کنید. شما از روز اوّل با این دو دختر معصوم دشمن بودید. مادر با پوزخندی گفت: که فرمودید معصوم! کدام دختر معصومی روز روشن به پستوی حجره یک پارچه‌فروش بی‌سروپا در بازار شهر می‌رود؟ پسر بزرگ گفت: مادر، منظورتان را نمی‌فهمم، واضح‌تر حرف بزنید. ملکه در نهایت بی‌رحمی گفت: منظورم این است، یافایی که شما او را مظهر عفت و مجسمه نجات می‌دانید، فردا می‌خواهد ناهار به حجره جمال، آن حمّال بی‌سروپا برود، و جلوی چشم بازاریان، ساعت‌ها در پستوی پشت حجره با او تنها بماند. پسر بزرگتر فریاد کشید، مادر بس کن، این حرف‌ها دروغ است و بعد آهسته و زیر لب گفت: و اگر راست باشد، من می‌دانم و این شمشیر و آن دو گردن.

در همان لحظه شهرزاد متوجه شد سر سلطانش روی گردن خم شده و خوابش برده. او همچون شب‌های قبل لب از سخن فروبست و بخت بیدارش را با خود به اتاقش برد.

پایان شب پنجاه و دوم

و اما ای ملک جوان بختِ بااقتدار و شوکت نشسته بر تخت! در ادامه
داستان باید معروض دارم:

از آنجا که لعیا زن بسیار باخردی بود و عالیۀ ندیمه را خوب
می شناخت، وقتی او را در اندرون قصرشان دید، و چون مدتها بود که
پا به آنجا نگذاشته بود، لذا ورود و حضور و گفت و گو کردن وی با
دخترانش را با شک و تردید تلقی کرد. چون عالیه از اندرون خارج
شد، لعیا به سراغ دخترانش رفت و از آنها علت آمدن عالیه را پرسید.
دختران صادق و راستگو هم تمامی ماجرا و دل بستگی یافا به جمال را
برای مادرشان تعریف کردند. همچنین از تصمیم بعدی یافا برای
ناهار بردن به حجرۀ جمال هم صحبت به میان آوردند. لعیا پرسید: آیا
به عالیه گفتید که قصد دارید فردا هم به حجرۀ جمال بروید؟ چون
لعیا پاسخ مثبت شنید، رو به یافا کرد و گفت: دخترم، به دل بستگی تو
به جمال احترام می گذارم، زیرا جمال، هم نیک سیرت است و هم
نکوصورت، هم برازنده قامت است و هم ارزنده خصلت. اما یادت
باشد که تو دخترخوانده وزیر اعظم این مملکت هستی و زیباییات

چنان است که چون خورشید در همه جا می‌درخشد. محال است که حتی با روبنده به جایی بروی و کس یا کسانی خبردار نشوند. اولاً که من جمال را جوان شایسته‌ای می‌دانم، و ثانیاً همسر من نیز او را خیلی دوست دارد و یقین دارم، شنیدن خبر دلدادگی شما دو جوان به یکدیگر، او را هم بسیار خوشحال می‌کند. می‌دانم او هم به هیچ وجه راضی نیست که شما دو دسته گل، عروس دربار سوری‌ها شوید، زیرا خودش هم، از وزیر اعظم بودن در دربار سوری‌ها ناراضی است. او همواره گفته و می‌گوید که من در دور و بر خود سه عروسک دارم. دو عروسک ملوس مو بور چشم‌فندقی خوشگل، که دختر خوانده‌هایم هستند و چون جان شیرین دوستشان دارم و یک عروسک عبوس بی‌اراده اسیر دست ملکه دسیسه‌باز، که آرزویم این است تا به آرامی از او دور شوم؛ زیرا تمام رشته‌های روز مرا، ملکه یا این حاکم واقعی سرزمین سوری‌ها، شب پنبه می‌کند. ای دختر عزیزم یافا، من و پدر خوانده‌ات، هیچ اعتراضی نداریم که تو با جمال، یکی دو ساعتی در خلوت حرف‌هایت را بزنی، اما چرا در پستوی حجره جمال آن هم در بازار پُرت‌رُدد شهر دمشق، بلکه در اتاق پنج دری چسبیده به تالار قصر خودمان، آن هم تنها و دوتایی. من فردا صبح خودم به بازار می‌روم و ضمن ابراز رضایت و خوشوقتی از ایجاد چنین رابطه صمیمانه عاطفی، از جمال خواهم خواست، مثل هر روز فردا هم نهار را به قصر بیاید، ولی با یک تفاوت و آن اینکه همیشه جمال

ناهار را با شوهرم می خورد، ولی فردا جمال ناهار را با دخترم می خورد.

و اما ای سلطان سرافراز، برگردیم به قصر پادشاه سرزمین سوری‌ها؛ همان‌جایی که ملکه دو پسرش را فراخوانده بود و از دختران پادشاه سرزمین مصر تعریف می‌کرد و در نهایت بی‌انصافی، از یافا و یاسا بد می‌گفت. به‌خصوص تکیه کنیم به آن زمان که پسر بزرگ عصبانی شد و فریاد کشید: مادر بس کن این حرفها همه دروغ است. البته آن فریاد به خاطر این بود که او واقعاً به یافا دلبستگی داشت، ولی غرور ولیعهدبودن از یک طرف و بی‌اعتنایی یافا به‌خصوص بعد از ازدواج اجباری‌اش با دخترخاله‌اش از طرف دیگر، باعث شده بود تا وی نتواند عشق خود را آنچنان که لازم است ابراز دارد. از همه مهم‌تر، مخالفت شدید مادر مستبدش که همواره می‌گفت: برای من ننگ و خفت است که عروس یهودی به دربار بیاورم. و حتی ولیعهد یادش آمد با اینکه یکبار وقتی در مقابل مادر ایستاد و زبان گشوده و گفت: اگر شما حاکمان زر و زور، این قوم باهوش و مستعد را این قدر خوار و خفیف نمی‌کردید و مورد توهین و آزار قرار نمی‌دادید، این همه اختلاف بروز نمی‌کرد. چنان تودهنی از مادر خورد که تا مدت‌ها دندان‌هایش درد می‌کرد. ولی با تمام این احساسات مثبت نسبت به یافا، وقتی آن بدگویی‌ها را شنید، چنان دگرگون شد که زیر لب گفت: اگر راست باشد من می‌دانم و شمشیر

و آن دو گردن، که حقیقتاً هم تصمیم به کُشتن جمال و یافا گرفت. درست در همان موقع، عالیۀ دَمّامه که از قبل هم پشت پرده ایستاده و صحبت‌های ملکه را با دو فرزند و به‌خصوص پسر بزرگش می‌شنید وارد شد و تعظیمی کرد و ایستاد. به‌محض ورود ندیمه، ملکه با حالتی ناشی از عجز و درماندگی رو به او کرد و گفت: عالییه، تو به این پسران از عشق کور شده‌ی من، و به خصوص به ولیعهد محترم سرزمین سوری‌ها بگو، این دختران و به‌خصوص عروسک اوّل چه دختر هرزه و ولگردی است؛ دختری که در بازار شهر می‌گردد و به پستوی هر حجره‌ای سر می‌کشد. عالییه‌جان، رو در بایستی نکن، تو بگو. عالییه جادوگر، یک کلاغ و چهل کلاغ کرد و گفت: من همین امروز خودم با این گوش‌هایم حرف‌هایی از زبان یافا شنیدم که از بازگوکردنش شرم دارم و اصلاً آمده‌ام تا خدمت ملکه بزرگوار و خاتون ارجمندم عرض کنم که به هر ترتیب که شده حضرت سلطان را در جریان امر قرار دهید که یا ایشان وزیراعظم خود را معزول نمایند و یا حداقل وزیراعظم، این دو دختر هرزه و مادر واسطه‌شان را از خانه‌اش بیرون بیندازد. خدا شاهد است که دختران هرجایی هم این‌طور با وقاحت در روز روشن و در برابر هزاران چشم به پستوی حجره‌ها نمی‌روند. اصلاً من نمی‌دانم این حمّال جمال نام از کدام قبرستانی سر و کلاه پیدا شده و چه کاسه‌ای زیر نیم‌کاسه‌اش است که جناب وزیراعظم این اندازه این پسرک بی‌سر و پا را تر و خشک

می‌کنند. نمی‌دانم خاتون بزرگوار می‌دانند یا نه، که ملکه وسط حرف ندیمه دوید و پرسید: چه چیز را؟ و ندیمه ادامه داد: اینکه حجره‌ای که فردا ظهر یافا و جمال در آن به عیش و نوش خواهند پرداخت را جناب وزیراعظم در اختیار جمال حمّال گذاشته، و از آن بالاتر، خانه‌ای که در کنار قصر خود، برای این جوانک هرزه تدارک دیده هم، از سگه‌های خزانه دربار و دارایی مردم اصیل و شریف سوری فراهم شده. در اینجا بود که پسر بزرگ پادشاه، مجدداً فریاد کشید: کافی است، بس است، حال همه چیز را فهمیدم. به خدا هر دویشان را گردن می‌زنم و با خونشان بازار دمشق را از آلودگی‌ها می‌شویم.

و اما ای ملک شهر باز جوان‌بخت، و ای همسر مهربان شهرزاد خوشبخت، اگر خاطر مبارکتان باشد، در مطالب قبلی خود، در مورد لعیای دانای باخرد، حضورتان عرض کردم که وی به یافا گفت: لزومی ندارد که تو فردا به حجره جمال بروی و با او به صحبت بنشینی، بلکه فردا هم، از جمال می‌خواهیم که برای صرف ناهار به بارگاه پدرخوانده‌ات بیاید، با این تفاوت که هر روز، جمال ناهار را با شوهرم می‌خورد، ولی فردا ناهار را با دخترم خواهد خورد.

چاشت همان روز در حالی که دو ساعتی به آمدن یافا به حجره جمال مانده بود، لعیا به همراه دو تن از خدمتکاران خود در حالی که روبنده‌ای بر صورت خود انداخته بود، مقابل جمال که پشت

پیشخوان حجره‌اش چشم به راه دوخته بود ایستاد. جمال به تصور اینکه او یافاست و با روبنده به دیدارش آمده، ابتدا این ابیات را خواند:

هرگز نبودم این گمان، از دوریت آرام جان
سیلاب خون گردد روان، از دیده‌گریان من
تا با تو گشتم آشنا، کردم جهانی را رها
بر لب رسیده جان من، از دوریت جانان من
شد باغ طبعم پُرصفا ای منبع مهر و وفا
جانم فدا جانم فدا بر غنچه‌بستان من
ترسی فتاده بر دلم ای عندلیبِ باغ من

چشم طمع دارد فلک، بر گنج بی‌پایان من
هنوز کلام شاعرانه و ترنم‌گونه جمال به پایان نرسیده بود که،
لعیای باخرد روبنده خود را کنار زد و در برابر بُهت و حیرت بسیار
جمال گفت: آفرین به نظر تیزبین و واقع‌نگری شما. من نیز شاهد
نگرش طمع‌گونه چشم فلک، بر گنج بی‌پایان هردویمان هستم.
اکنون به این خاطر بر در حجره شما آمدم تا بگویم حصار رویین
بارگاه همسر شایسته من و هوادار بایسته شما، یعنی وزیراعظم، مانع
چشم‌زخم فلک، بر گنج مشترک بی‌پایان ما خواهد بود. لطفاً امروز
هم نهار را به قصر تشریف بیاورید که یافای من، در آنجا انتظار شما
را می‌کشد. ضمناً من دیشب، ماجرا را با جناب وزیراعظم در میان

گذاشتم. ایشان هم این راه را بهتر و این طریق را اصلح‌تر دانستند و گفتند: شایسته نیست این ملاقات بیرون از قصرمان و در بازار و ملاءعام صورت پذیرد.

چون سخنان لعیبا به پایان رسید، جمال تعظیمی کرد و گفت: خاتون بزرگوار مرا شرمنده فرمودند. پاسخ فرمایشات متین شما، جز اطاعت محض، هیچ نیست. چون لعیبا روبنده فرو انداخت و قصد مراجعت نمود، قدری آن طرف‌تر در پیچ کوچه‌ای که منتهی به بازار می‌شد، چشم لعیبا به دو سپاهی شمشیربر دست که صورت خود را پوشانده بودند افتاد که به نظر لعیبا آمد یکی از آنها باید پسر بزرگ پادشاه و ولیعهد مملکت باشد.

و اما آن دو جوان نقاب‌دار شمشیربه‌دست که در لباس سپاهیان در خم کوچه‌ای که منتهی به بازار می‌شد کمین کرده بودند، جز دو پسر پادشاه نبودند که قصدشان این بود هنگامی که یافا وارد حجره می‌شود و به پستو می‌رود و با جمال به گفت‌وگو می‌نشیند، با شمشیر بر سرشان بریزند و هر کدام گردن یکی را بزنند. ولی ناگهان متوجه شدند جمال از حجره به در آمد و در را بست و راهی قصر وزیراعظم شد. دو برادر ناراحت و عصبانی به قصر برگشتند و عالیه را خیر کردند و ماجرا را با او در میان گذاشتند، که عالیه گفت: حتماً آن لعیبای باهوش حرام‌زاده از ماجرا بویی برده است. او زن بسیار دانایی است. چه بسا که ترتیب آن ملاقات را او امروز در قصر

خودش داده باشد. من همین الآن به قصر وزیراعظم می روم که اگر حدسم درست باشد، باید فکر دیگری کرد. سپس به پسران پادشاه گفت: شما همینجا منتظر بمانید تا من برگردم و آخرین خبرها را برای شما بیاورم.

عالیه خود را به سرعت به قصر وزیراعظم رساند و چون خواست وارد اتاق پنج‌دری تالار پذیرایی شود، دید لعیاً آنجا ایستاده است. لعیاً هنگامی که عالیه را آنگونه هراسان و جویا و بی‌مقدمه در قصر خود دید، پرسید: آیا برای ندیمه مخصوص، موردی پیش آمده؟ که عالیه دستپاچه شد و پاسخ داد: نه، هیچ موردی پیش نیامده. فقط دلم تنگ بود و می‌خواستم دقایقی را با یافای عزیز به گفت‌وگو بنشینم، که لعیاً با لحنی که قدری هم جدی و خشن بود گفت: یافا قدری کسالت دارد، بهتر است این دیدار را به وقت دیگری موکول کنید. عالیه در حالی که با صدای بلند می‌گفت: پس سلام مرا به یافای عزیز برسانید و از او احوال‌پرسی کنید، زیر لب گفت: کاری خواهم کرد که کسالت یافای عزیز کرده‌ات به مرگ بکشد و سپس راه آمده را برگشت و به پسران منتظر پادشاه گفت: فعلاً شمشیرهایتان را غلاف کنید که وقت مناسب هنوز فرا نرسیده است. و البته باید بدانید پایان این ماجرا بدون خونریزی نخواهد بود.

اما صحبت آن روز یافا و جمال به جایی کشید که بعد از ساعتی وزیراعظم و لعیاً و یاسا هم وارد مجلس شدند و در همان موقع جمال

در حالی که نهایت احترام را برای وزیراعظم و لعیا قائل بود، گفت: اگر جناب وزیراعظم مرا به غلامی خود بپذیرند، در حقیقت پادشاه عالم خواهم بود اگر افتخار دامادی شما را داشته باشم. یعنی در کف داشتن زمام امور هفت اقلیم. و چون وزیراعظم پاسخ داد: مبارک است ان شاءالله، جمال خود را روی پای وزیراعظم انداخت و گفت: پدرم بی جهت نگفت به جای آنکه همراه عموهایت به مصر بروی، به دمشق برو؛ زیرا در آنجا من دوستی دارم که از پدر برایت مهربانتر خواهد بود.

صبح روز بعد، وزیراعظم به بارگاه سلطان رفت و موضوع را با او در میان گذاشت و از وی اجازه خواست که پادشاه در پاسخ گفت: با اینکه من شخصاً دخترخوانده‌های تو را دوست دارم و دلم می‌خواست که آنها عروس‌های من شوند، اما از جهاتی حق را به ملکه خود می‌دهم. به خصوص ازدواج یافا با پسر بزرگم که ولیعهد مملکت است، هیچ درست نیست، زیرا تو، از کین و عداوت اقوام سوری با قوم یهود باخبری و من اگر با ازدواج پسرانم با دختر خاله‌هایشان، که اتفاقاً زیاد هم ارتباطی با دربار کلدانی‌ها ندارم موافقت کردم، به خاطر این بود که بلکه عشق یافا از سر پسر بزرگم بیفتد. و باز هم جای خوشوقتی است که عشق پسرم ولیعهد به یافا، یک‌طرفه است و یافا توجهی به او ندارد. به خصوص بعد از ازدواج ولیعهد با دخترخاله‌اش، زیرا اگر غیر از این بود و عشق دوطرفه بود،

من پادشاه سرزمین سوری‌ها، با یک مشکل عظیم روبرو می‌شدم. خلاصه اینکه من از ازدواج یافا با پسری که تو می‌گویی، هم راضی و هم خوشحالم. چه بسا وقتی یافا ازدواج کرد، عشق وی از سر ولیعهد بیفتد و به ازدواج با دختر پادشاه سرزمین مصر رضایت دهد. اگر یافا ازدواج کند من در مورد یاسا و فرزند دوّم مشکل ندارم. اولاً که او آن اندازه که برادر بزرگش عاشق است، به یاسا دلبستگی ندارد و در ثانی اگر بخواهد با یاسا هم بعداً ازدواج کند مشکلی نخواهد بود، زیرا او ولیعهد دربار سوری‌ها نیست. درضمن پسر دوّم، بیشتر از برادرش از ملکه حساب می‌برد و اگر پشتیبانی‌های برادرش نباشد، هرگز جرئت اینکه در برابر ملکه بایستد را ندارد. به هر صورت، حال که این موقعیت خوب فراهم شده، و برای اینکه من هم خیالم از پسر و آینده او راحت شود، هرچه زودتر مقدمات مراسم عقد و عروسی را فراهم کن، زیرا من از هم‌الآن با هم‌فکری ملکه مقدمات سفر فرزندانم و مادرشان را به مصر فراهم می‌کنم و در غیاب آنها، تو هم مراسم عقد و ازدواج جمال و یافا را برگزار خواهی کرد. البته فعلاً این موضوع را پوشیده بدار، زیرا اگر ولیعهد بفهمد، ما قصد داریم او را به سفر بفرستیم و معشوقش را در غیابش شوهر دهیم، محال است همراه مادرش برود. ولی وقتی بعد از انجام مراسم بفهمد، مشکلی نخواهد بود. چه بسا وقتی بفهمد یافا ازدواج کرده، زودتر ازدواجش با دختر پادشاه مصر سر بگیرد.

بعد از ظهر همان روز، پادشاه سرزمینِ سوری‌ها، ملکه و پسرانش را نزد خود فرا خواند و بعد از خوش آمدگویی به ایشان، پسر بزرگ خود را مخاطب قرار داد و گفت: فرزندم می‌دانی که تو ولیعهد سرزمین سوری‌ها هستی و بعد از من، تاج و تخت سلطنت به تو خواهد رسید. تمام سعی من بر این است کاری کنم تا در آخرین دقایق عمرم، کشوری امن را با همسایگانی مهربان در اختیارت بگذارم که فرمانروایی بر کشوری آشوب‌زده و در معرض خطر، کار ساده‌ای نیست. از طرفی در این دوره از تاریخ، دو کشور بزرگ منطقه، بعد از ایران که در مشرق قرار دارد، سرزمین ما سوری‌ها، و سرزمین مصر است که هر دو کشور، در معرض خطر اقوام یهود و یونانی‌ها از دو طرف هستند و اگر سوری‌ها و مصری‌ها با هم متحد شوند آن وقت مبدل به بزرگ‌ترین قدرت منطقه خواهند شد. بهترین راه ایجاد این اتحاد، ازدواج است که خوشبختانه من صاحب شما دو پسر دلاور هستم و شنیده‌ام که پادشاه مصر هم دو دختر بسیار زیبا دارد که هر دوی آنها گل سرسبد دختران قاهره هستند. ضمناً یادت باشد که تو ولیعهد مملکت هستی و مصالح کشور و ملت تو، باید مقدم بر خواسته‌های دلت باشد. پس حرف مرا خوب گوش کن. اوّل اینکه از تو و برادرت می‌خواهم، فردا صبح همراه با کاروانی مجلل و پرشوکت، به جانب سرزمین مصر حرکت کنی که ملکه، نامه مرا تقدیم پادشاه سرزمین مصر خواهد کرد. البته من قبلاً هم به وسیله

رسولان و سفیران خود، موضوع را بررسی کرده و می‌دانم که جواب پادشاه مصر حتماً مساعد است. چه بسا که در همین سفر هم مراسم ازدواج صورت بگیرد، که اگر این ازدواج صورت بگیرد و دو کشور متحد شوند، شاید تو بتوانی اسکندر ثانی دوران خود شوی و هفت اقلیم این روزگار را زیر نفوذ و تسلط خود بگیری. درثانی من که پدر توأم، از علاقه و دل‌بستگی‌ات...

در آن هنگام پادشاه سخن خود را قطع کرد و رو به ملکه نمود و گفت: راستی یادم رفت بگویم تا ساعتی دیگر، گردهمایی شش ماه یکبار سران قوم و عشایر گوناگون سوری، در تالار قصر تشکیل خواهد شد. من از شما می‌خواهم، چون خود، دختر یکی از مہتران قوم سوری‌ها هستید، به جای من شخصاً و رأساً در آن جلسه شرکت کنید، که حضور شما در آن جلسه به‌منزله حضور پادشاه مملکت است. لطفاً تا دیر نشده برای آماده‌کردن خود تشریف ببرید.

چون پادشاه ملکه را با این بهانه از مجلس خارج کرد، رو به فرزندان خود نمود و گفت: و اما در مورد علاقه‌تان به یافا و یاسا. شما دستور مرا در مورد ازدواج با دختران پادشاه مصر که یک ازدواج سیاسی و مصلحتی است انجام دهید، بعد که هرکدام حرمسرای برای خود تشکیل دادید، یافا و یاسا را هم به حرمسرای خود وارد خواهید ساخت. کدام پادشاه و ولیعهد و شاهزاده‌ای را تا به حال دیده‌اید که به یک زن بسنده کرده و حرمسرای تشکیل نداده باشد؟! شما اگر

دستور مرا انجام داده و امر مرا اطاعت کنید، هم آن را خواهید داشت و هم این را. من از همین الآن برای سفر فردایتان به شما سفر به خیر و خدانگهدار می‌گویم. جلو بیایید تا هر دوی شما را ببوسم.

چون پسران با رضایت کامل از بارگاه پدر بیرون آمدند یک راست به سراغ عالییه، ندیمهٔ افسونگر مادرشان رفتند، و تا خواستند گفته‌های پدر را برای وی بازگو کنند، عالییه گفت: باید به عرض شاهزاده‌های عالی‌مقدار برسانم که ملکهٔ بزرگوار قبل از اینکه به جلسهٔ شورای سران قوم و عشایر تشریف ببرند، به من فرمودند که شما فردا صبح عازم سرزمین مصر هستید. باید خدمت شما شاهزادگان عزیز عرض کنم که چه بهتر، و چه قدر خوب شد که نقشهٔ قبلی ما عملی نشد، که آن تصمیم بسیار عجولانه گرفته شده بود، زیرا اگر هنگام گردن‌زدن یافا و جمال در پستوی حجره، نقاب از چهره‌تان پس می‌رفت و مردم سرزمین سوری‌ها می‌فهمیدند که شاهزادگان و ال‌تبارشان مرتکب قتل شده‌اند، آبروی دربار و پدرتان می‌رفت. البته من با اطلاعی که کسب کرده‌ام گفتهٔ آخر حضرت سلطان را تأیید نمی‌کنم که شما بعدها می‌توانید در حرمسراهای خود، از وجود یافا و یاسا برخوردار شوید، زیرا به تحقیق هفتهٔ آینده، مراسم عقد و ازدواج یافا و جمال برگزار خواهد شد، و از طرفی شما هم چاره‌ای جز اطاعت فرمان سلطان و حرکت به سوی مصر را نخواهید داشت.

پسر بزرگ و عاشق یافا گفت: من آنقدر جسارت و شهامت دارم که سر از فرمان پدر بیچم و به مصر بروم و اینجا بمانم و انتقام خود را از جمال هرزه که یافایم را دزدیده، بگیرم. عالیه با زیرکی خاصی گفت: تصوّر نمی‌کنید اگر از فرمان پدر سرپیچی کنید، مقام ولیعهدی را از دست بدهید؟! مگر شما از خشم و عصبانیت پدرتان باخبر نیستید؟ گذشته از آن، من و ملکه بزرگوار چند دقیقه قبل با هم در این باره صحبت کرده و ایشان دستورات لازم را به من داده‌اند. اوّل باید حضورتان عرض کنم که این دختره هرزه، حتّی به درد کنیزی بارگاه ولیعهد هم نمی‌خورد. پس چه بهتر که هر چه زودتر بمیرد. من، هم به ملکه بزرگوار قول دادم و هم خدمت شما ولیعهد والاتبّار عرض می‌کنم که، داغ یافا را به دل جمال خواهم گذاشت. قبل از آنکه یافا به حجله‌گاه برود، میان راه مجلس عقدکنان و حجله‌گاه او را سر به نیست خواهم کرد. شما خیالتان راحت راحت باشد.

در همان هنگام ولیعهد سرش را نزدیک گوش برادرش آورد و آهسته به او چیزی گفت و بعد رو به عالیه نمود و ادامه داد: تو چند لحظه اینجا بایست که ما به زودی برمی‌گردیم، و سپس هر دو با سرعت به سوی سراهای خود رفتند و بعد از چند لحظه هر کدام با دو کیسه پر از سکه‌های زر برگشتند و در حالی که چهار کیسه پر از سکه را به عالیه ندیمه می‌دادند، گفتند: این انعام و پاداش تو زن فداکار که به خاطر ما تا پای جان ایستاده‌ای. عالیه در حالی که

خنده‌کنان می‌گفت: اگر شما این کیسه‌های زر را هم مرحمت نمی‌کردید، کمینه وظیفه خود را انجام می‌دادم، زیر لب گفتم: تا اینجا شد شش کیسه پر از سکه‌های زر. دو تا از ملکه گرفتم و چهار تا از این دو شاهزاده از عشق کور و کر. و ان‌شاء‌الله که چهار کیسه هم بعداً از پادشاه خواهم گرفت. راستی که خونبهای این عروسک مو بور فندقی چشم چقدر گران است، ده کیسه زر ناب.

ولی سلطان شهرباز، جمله «راستی که خونبهای این عروسک...» را نشنیده خوابش برد و شهرزاد قصه گو هم شبی دیگر جان سالم به در برد.

پایان شب پنجاه و سوم

و اما ای سرور صاحب کرامت و نمونه وقار و متانت! صبح روز حرکت، هنگام خداحافظی، ملکه به عالیّه ندیمه گفت: فقط باید حواست را خیلی جمع کنی، چون این لعیا خیلی باهوش و زیرک است. مبادا ناشی‌گری به خرج دهی. باید نقشه‌ات آنقدر ماهرانه باشد که شیطان بیاید و دستت را ببوسد. به این ترتیب، کاروان ملکه و شاهزادگان به سوی سرزمین مصر حرکت کرد. از فردای حرکت کاروان، خبر ازدواج یافا یکی از دو عروسک مو بور چشم‌فندقی شهر دمشق یا دخترخوانده وزیراعظم با جمال تاجر، در شهر پیچید، و به‌خصوص در بازار شهر دمشق چنان صدایی کرد که حدّ و اندازه نداشت. همه بازاریان و تجّار، از اینکه یکی از همکارانشان، راه به دربار و قصر پادشاه پیدا خواهد کرد، از خوشحالی در پوست نمی‌گنجیدند، زیرا آن قوم حساب‌گر، با خود می‌گفتند: کمترین اثر این ازدواج آن است که به خاطر جمال، ما مالیات کمتری خواهیم داد.

مراسم عقدکنان و ازدواج یافا و جمال بسیار مجلّل و باشکوه برگزار شد، ولی البتّه که باسرعت، زیرا وقتی جمال از وزیراعظم اجازه خواست صبر کنند تا پدرش از موصل بیاید، وزیراعظم گفت:

دستور حضرت سلطان این است که، تا موکب ملکه و ولیعهد و برادرش به مصر نرسیده، مراسم عروسی انجام شود. آنجا بود که لعیای باخرد هم باورش شد که، حقیقتاً دخترانش از افتادن در دام هولناک دربار سوری‌ها رها شده‌اند. از جمله در مراسم آن عروسی و جشن باشکوه، پادشاه هم شرکت کرد و در تمام مراسم قبل و بعد از عقد، عالیۀ ندیمه هم حضور داشت که حتی با چرب‌زبانی و تملق به وزیراعظم و لعیا گفت: می‌دانم شما هرگز باور نخواهید کرد، اما خدا می‌داند منی که هرگز فرزندی نداشته‌ام، یافا و یاسا را دختران خود می‌دانم و من که تا به حال چندین لباس و پیراهن برای این دو عروسک خوشگل دوخته‌ام، می‌خواهم لباس عروسی یافا را هم خودم بدوزم. به‌خصوص که ملکه بزرگوار هم به من امر فرموده‌اند، برای یافا و یاسا دو دست لباس مخصوص بدوزم، تأکید هم کردند لباس عروس حتماً باید جواهرنشان باشد. و آنجا بود که باز هم لعیای باخرد باورش شد، عالیۀ همان‌طور که دخترانش می‌گویند زنی مهربان و خوش‌قلب است.

باری، مراسم به پایان رسید. شاید تا آن هنگام در شهر دمشق و دربار سوری‌ها، جشن عروسی به آن عظمت و جلال برگزار نشده بود. خانه جمال را زیبا آذین بسته بودند، به‌خصوص حجله‌گاه را، چون تمام زنان شرکت‌کننده در مراسم عروس مو طلایی فندقی‌چشم،

تا مدتها می‌گفتند: ما هرگز حجله‌گاهی چنان زیبا و رؤیایی و دوست‌داشتنی ندیده بودیم.

باری بعد از پایان‌یافتن مراسم، عروس را به حجله بردند. در راه هلله‌ها کردند، در کوی و برزن سازها زدند و بر دهل‌ها مشت‌ها کوبیدند. تک‌سواران تیرانداز هم، جمالِ جمیلِ چهره، یا آن دامادِ شایسته وزیراعظم را به سوی حجله آوردند و در آن دقیقه آخر که همگی رفتند، جمال با حالتی که زبان از گفتنش عاجز است مشتاقانه از پله‌های ایوان سرایش بالا رفت. اندکی در جلوی ایوان‌سرا ایستاد، نگاهی به اطرافش انداخت و چون خواست وارد حجله شود، قبل از ورود دوتار خویش در دست گرفت و با صدایی که شادی و خُزن هر دو در آن بود، خواند:

عشق ای درمان درد بی‌دلان

عشق ای مقبول طبع مقبلان

گر نبودی تو، چه بودی، هیچ هیچ

عالمی خاموش و راهی پیچ پیچ

رنگ و بوی هستی از تو شد پدید

دیده هرگز بی‌تو زیبایی ندید

با تو هست ای عشق این پیمان من

یک نفس بی‌تو مبادا جان من

و آنگاه وارد حجله‌گاه شد و به سوی یافایِ باوفا رفت که، با تن سرد و یخ‌زدهٔ یافا روبرو شد، زیرا پیکر بی‌جان یافا را در بستر زفاف و حجله‌گاه جوانی‌اش می‌دید.

جمال وقتی با پیکر بی‌جان یافا، معشوق دل‌بند و عروس زیبایش روبرو شد، تعادل خود را از دست داد، بر زمین نشست و دو دستش را بر پیشانی گرفت و بنای گریستن را گذاشت که در آن حالت بی‌خودی و در میان اشک و آه، صدایی به گوشش رسید؛ صدایی که نمی‌دانست از کجاست. اما گنگ و بم و شمرده شمرده می‌گفت: «دیوانه برای چه نشسته‌ای؟ می‌دانی اگر بیایند و تو را بالای سر جنازهٔ یافا ببینند، سر از تنت جدا می‌کنند. هر چه زودتر فرار کن. آری، فرار کن.»

جمال دور و بر خود را نگاه کرد. کسی را ندید. تصور کرد آن صدا در عالم خیال به گوشش رسید. باز هم نگاهی بر پیکر بی‌جان یافا انداخت. مانده بود چه کار کند که دوباره همان صدا به گوشش رسید: «گفتم فرار کن که جز فرار چاره‌ای نداری. همه تو را قاتل یافا خواهند شناخت. فرار کن. لحظه‌ای تردید نکن و بالاخره تصمیم بگیر، آری تصمیم به فرار.» جمال برخاست که از اتاق خارج شود. اما باز هم همان صدا، همان صدای گنگ و بم و شمرده گفت: «پسر، با دست خالی و جیب تهی که نمی‌شود فرار کرد. وقت به حجره رفتن و سگه‌برداشتن را هم که نداری. چرا گردن‌بند یافا را از گردنش باز

نمی‌کنی. گردن‌بندش را از گردنش بازکن. زود باش فرارکن. هر لحظه ممکن است خواهر یا مادر یافا وارد سرایت شوند. وای اگر تو را در اتاق با جنازه یافا ببینند. فرار کن اما با گردن‌بند یافا.»

جمال هم چون انسان‌های گیج و بی‌اراده، ترسان و لرزان، بدون آنکه فکر کند، به طرف پیکر سرد و یخ‌زده یافا رفت. گردن‌بندش را باز کرد و چون به طرف در اتاق رفت، باز همان صدا گفت: «هر چه زودتر به طرف مصر برو. به نزد عموهایت. مدتی نزد آنها بمان. برو عجله کن، به طرف مصر. تا آفتاب نرزه باید فرسنگها از دمشق دور شده باشی. برو.»

و چون جمال مات و گیج و بهت‌زده از خانه خارج شد، در حالی که پشتش به خانه و رویش به طرف قصر وزیراعظم و پدرخوانده یافای بی‌گناه بود، لحظه‌ای ایستاد. اول تصمیم گرفت به قصر وزیر برود و مورد را با او در میان بگذارد، اما واقعاً ترسید؛ زیرا هنوز دنباله‌های و هوی شادمانه و ولوله‌های طرب‌انگیز زنانه، از اندرون قصر، در مورد اینکه یافا را به حجله فرستاده‌اند، باقی بود. جمال ترسید اگر برود و چنان خبری را به ایشان بدهد، حاضران تکه‌تکه‌اش کنند. لذا به سرعت در تاریکی شب گم شد. از طرف دیگر چند دقیقه‌ای که گذشت، زنی که سرتا پای خود را پوشانده بود، بعد از جمال از آن خانه خارج شد و قدری دورتر، در همان تاریکی شب، با مردی،

مدتی به صحبت ایستاد و سپس او هم در تاریکی شب ناپدید شد. او عالیۀ جادوگر بود.

ساعتی گذشت، آرامش همه جا را فرا گرفت. وزیراعظم، لعیا و یاسا نیز به بستر رفتند. ناگهان یاسا در خواب فریادی کشید و بلند شد و در بستر خود نشست. لعیا و وزیراعظم هراسان به جانب اتاق یاسا دویدند که قل دوّم یافا گریه‌کنان گفت: مادر، یافا را گُشتند. به شما گفتم آنها را تنها نگذارید. مادر جان اجازه بدهید هم‌الآن به خانه‌شان بروم. لعیا گفت: دخترم خسته‌ای و خیالاتی شده‌ای، حتماً خواب دیده‌ای. معمولاً خواب‌ها برعکس تعبیر می‌شود. خوابی که دیده‌ای، تعبیرش همین سعادت است که نصیب یافا شده. رفتن الآن تو جز آنکه خلوت شب زفافشان را بر هم بزندی، نتیجه دیگری ندارد. بخواب دخترم. گفتم که خیلی خسته شده‌ای و خواب دیده‌ای. در آن موقع وزیراعظم هم گفت: ان‌شاءالله فردا صبح، با یک صبحانه مفصل شاهانه به دیدار خواهر نوعروست خواهی رفت.

صبح شد و ساعتی هم از طلوع آفتاب گذشت. کارکنان آشپزخانه قصر وزیراعظم، در حال آماده‌کردن صبحانه برای عروس و داماد بودند که یاسا مرتّب به مادرش می‌گفت: مادر، دلم شور می‌زند لطفاً زودتر. لعیا گفت: دخترم صبح شب زفاف است، ایرادی ندارد که قدری هم دیر شود. بالاخره نزدیک چاشت بود که یاسا و لعیا از جلو، و دو غلام در حالی که دو مجمعه از انواع خوردنی‌های خوشمزه، به

عنوان صبحانه شاهانه بر سر داشتند به سوی خانه جمال که فاصله چندانی هم با قصرِ وزیراعظم نداشت حرکت کردند. وقتی به در خانه رسیدند از بازبودن در، تعجب کردند و چون وارد حیاط شدند، در حجله گاه را هم باز و غمی را سایه افکنده بر خانه دیدند که یاسا هراسان به طرف اتاق دوید. چون به آستانه در رسید و چشمش بر یافای سردشده در بسترافتاد، جیغی کشید و در همان آستانه در بیهوش شد. لعیا شتابان به طرف اتاق دوید. او هم چون دخترش یاسا، فریادی کشید و از حال رفت. دو غلام چون ماجرا را دیدند، مجموعه‌های پر از صبحانه را بر زمین نهادند و شتابان خود را به بارگاه وزیراعظم رساندند.

هنوز ربع ساعتی نگذشته بود که وزیراعظم و درباریان و حتی خود پادشاه به خانه جمال آمدند. زنان اندرون قصر وزارت، ابتدا لعیا را به هوش آوردند که او به همسر خود و پادشاه و حاضران گفت: چند دقیقه‌ای به من فرصت دهید تا ابتدا خودم به سراغ پیکر بی جان یافا بروم و علت مرگش را بدانم. بعد از دقیقه‌ای او در را گشود و گفت: مرگ مشکوکی است. فقط در پشت یافا دو خراشیدگی کوچک وجود دارد و دیگر هیچ. لطفاً پزشک مخصوص را خبر کنید تا او علت مرگ را معلوم کند.

بعد از شنیدن این گفته لعیا، عالیه که در گوشه‌ای ایستاده بود به خود لرزید. در این موقع پادشاه گفت: پزشک به جای خود، باید

بیاید، اما داماد کجاست؟ جناب وزیر نکند داماد پیشنهادی شما از آن دیوانه‌هایی باشد که بعد از کام دل گرفتن، معشوق خود را می‌کشند. آنگاه رو به حاجب مخصوص خود کرد و گفت: فوراً داروغه را خبر کنید. بگویید گزومه‌ها و مأموران خود را به همه جا گسیل دارد. این داماد فراری قاتل، نمی‌تواند خیلی از دمشق دور شده باشد، هر چند که بر اسب بادپا هم سوار باشد. در آنجا بود که لبخندی بر لبان عالیه نشست؛ عالیه همان زن خیانتکار جادوگری که برای کشتن یافا و جمال، ششصد سکه زر، از ملکه و دو پسر پادشاه جایزه گرفته و در سرش آرزوی دریافت چهارصد سکه از پادشاه را هم می‌پروراند. آن خنده هم به آن خاطر بود که آن زن جادوگر، با مودی‌گری نقشه بسیار رذیلانه‌ای برای جمال، بعد از کشته‌شدن یافا کشیده بود.

اگر خاطر سلطان باشد، عرض کردم وقتی جمال با پیکر بی‌جان همسرش در شب زفاف روبرو شد، تعادل خود را از دست داد که در آن حالت بی‌خودی، صدایی گنگ و بم و شمرده به گوشش رسید که می‌گفت: هر چه زودتر فرار کن که اگر ببینند و تو را بالای سر جنازه یافا ببینند، سر از تنت جدا می‌کنند. آن صداها، با آن آهنگ در گلو انداخته و جادوگرانه، از حلقوم عالیه پست فطرت بیرون می‌آید که خود را زیرکانه پشت پرده‌ای پنهان کرده بود. از طرفی عرض کردم که وقتی بعد از بیرون آمدن جمال، او هم از خانه خارج شد، سر راه، در تاریکی به سایه‌ای که به مردان سپاهی می‌مانست مطالبی گفت و رفت.

حال از سلطان با اقتدار اجازه می‌خواهم که قدری به عقب برگشته و جمال را در آن تاریکی شب دنبال کنیم. جمال هراسان و شتابان و ترسیده و لرزان، از شهر دمشق بیرون آمد و به سوی جنوب غرب، افتان و خیزان و ترسان، دوان و دوان جلو رفت و رفت تا اینکه حدود چندین منزل از شهر دمشق دور شد و به نزدیکی‌های شهر دارا رسید و چون بسیار خسته بود و با همان حال پریشان، می‌دانست آن قدر از دمشق دور شده که در معرض خطر نباشد، در حالی که خورشید در حال طلوع کردن بود، در زیر درختی خوابید و خوابش برد. چون بعد از ساعتی چشم گشود که برخیزد و باز هم به راه خود ادامه دهد و به جانب مصر برود، یک مرد سپاهی را بالای سر خود ایستاده دید. جمال با دیدن مرد سپاهی بر بالای سرش، رنگش پرید و بریده بریده سلام گفت. مرد سپاهی پرسید: کیستی و کجا می‌روی؟ جمال با همان حالت ترس گفت: مسافری هستم که از شمال به جنوب می‌روم. سپاهی ادامه داد: تو چه مسافری هستی که هیچ بغچه و بار و بندیلی همراه نداری. ضمناً مشکوک هم به نظر می‌رسی. بلند شو تا تو را بازرسی کنم و جیب‌هایت را بگردم. بعد با خشونت و زور او را سرپا نگاه داشت و چون جیب‌هایش را بازرسی کرد، گردن‌بند جواهرنشان یافا را بیرون آورد و خنده کریهی کرد و گفت: نگو مسافری هستم که از شمال به جنوب می‌روم. بفرمایید دزدی هستم که شبانه فرار کرده‌ام. آیا درست است؟ چون جمال سکوت کرد، مرد سپاهی با

بی‌رحمی سیلی بر صورت جمال زد و فریادکشان گفت: پرسیدم آیا درست است؟ جمال دید اگر بگوید کیست و از کجا آمده، کار بدتر و وضع خراب‌تر می‌شود، لذا جواب داد: آری راست گفتم. دزدی هستم که شبانه فرار کرده‌ام. مرد سپاهی بلافاصله دستان جمال را با طنابی از پشت بست و او را به شهر دارا و نزد داروغه بُرد و آهسته در گوش وی چیزی گفت. داروغه هم بدون معطلی از جمال پرسید: آیا اقرار می‌کنی این گردن‌بند را تو دزدیده‌ای؟ جمال در نهایت عجز و درماندگی سرش را فرود آورد و گفت: آری. داروغه هم فوراً دستور داد تا دست راست جمال را از بازو قطع کردند و برای اینکه خون بند آید، بازویش را در روغن داغ فرو بردند که جمال هم بیهوش بر زمین افتاد.

جمال یک شبانه‌روز بیهوش در گوشه‌ای افتاده بود و چون ظهر فردایش به هوش آمد، غیر از آن مرد سپاهی، چند مأمور دیگر را هم بالای سر خود دید. مرد سپاهی اوّلی لگدی محکم بر سینه جمال کوبید و گفت: چشمم روشن، آقای دزد، قاتل هم از آب درآمد. دیگر حدّ مجازات تو قاتل سیه‌دل، در ید قدرت داروغه این شهر نیست. حکم گردن‌زدنت را باید حضرت سلطان در شهر دمشق صادر کند. آنگاه مرد سپاهی رو به گزمه‌ها و مأموران از راه‌رسیده کرد و گفت: در اختیار شماست، به نزد سلطان ببریدش که قاتل یافا، عروسک چشم‌فندقی و مو بور شهر ما را یک‌بار گردن‌زدن کم است.

بعد از گفتن آن عبارت، مرد سپاهی بر پشت اسب خود پرید تا زودتر خود را به نزد عالیه برساند و ده سگه زر ناب، پاداشش را بگیرد. چون گزیده‌ها و مأموران داروغه شهر دمشق خواستند جمال را در همان حال همراه خود ببرند، داروغه پیر و باتجربه شهر که بر طبق گفته مرد سپاهی و تأکیدش که دستور، دستور ملکه است، با آن سرعت دست جمال را از بازو قطع کرده و پشیمان هم شده بود، گفت: حداقل یک روز صبر کنید، زیرا اگر این مرد را با این وضع بخواهید به دمشق ببرید، در راه می‌میرد. در نتیجه مأموران یک روز دیگر هم صبر کردند و صبح روز بعد، جمال را به طرف دمشق حرکت دادند. غروب همان روز بود که مأموران جمال بی‌گناه دست‌بریده را، به نزد داروغه شهر دمشق بردند. داروغه با دیدن جمال و آن دست‌بریده گفت: دیر وقت است. تا صبح این مرد را در حبس نگاه دارید، زیرا حضرت سلطان خودشان می‌خواهند تشریف بیاورند و دستور اعدام این ناجوانمرد روسیاه را صادر کنند.

جمال را در نهایت خفت تا صبح در حبس نگاه داشتند و چون سلطان سرزمین سوری‌ها وارد داروغه‌خانه شد، جمال را هم به حضور آوردند. پادشاه نگاه نفرت‌انگیزی به چهره جمال انداخت و آب دهانی به صورتش پرت کرد و گفت: مردک بی‌شعور. خوب بود که حداقل، حق نان و نمک وزیر بیچاره ما را نگاه می‌داشتی. شنیده‌ام هر روز بر سر سفره ناهارش می‌نشستی و غذا زهر مار

می‌کردی، و در آخر این نمک‌به‌حرامی را مرتکب شده و دیوانه‌وار آن دخترک معصوم را کشتی. چون جمال خواست سخن بگویند، پادشاه فریاد کشید: خفه، حوصله شنیدن اراجیف تو را ندارم و سپس با فریاد گفت: جلاد، همچنان که داروغه شهر دارا دستش را از بازو قطع کرد، تو هم سر از تنش جدا کن. چون جلاد شمشیر به دست جلو آمد، صدای فریاد وزیراعظم از دور شنیده شد که می‌گفت: حضرت سلطان لطفاً دست نگاه دارید، چون یافا را عالیه ندیمه مخصوص خاتون بزرگوار کشته است.

پادشاه با دست اشاره‌ای به جلاد کرد که وزیراعظم هم وارد داروغه‌خانه شد و چون چشمش به جمال دست‌از‌بازو قطع شده افتاد فریادی کشید و چنان اندوهگین گفت: جمال، که دل همه لرزید. آنگاه گوشه‌ای نشست و آن مرد موسپید و موقر، های‌های بنای گریستن را گذاشت و زیر لب آهسته و مدام می‌گفت: خدا لعنت کند این عالیه دمّامه را. که پادشاه به‌سوی وزیراعظم خود رفت. سلطان بازوی او را گرفت و از جا بلندش کرد و گفت: توضیح بده چگونه عالیه، یافای تو و همسر جمال بدبخت را کُشت؟ وزیراعظم گفت: اگر خاطرتان باشد هم‌سرم لعیا هنگامی که با پیکر سرد و بی‌جان یافا روبه‌رو شد، گفت جز جای دو خراش بر پشت یافا، هیچ نشانی از جراحت و ضربه و زخم بر بدنش نیست و خواهش کرد که پزشک مخصوص را بر سر جنازه بیاورند که پزشک آمد و علت مرگ یافا را

فهمید. من بدون اجازه سلطان، مقصّر و مُسبّب این ماجرا را بالاخره وادار به اقرار کردم. و بعد از آن اعتراف وحشتناک دستور دادم، چون سگی زنجیر به گردن عالیه بیندازند و این گرگ بدطینت را با زنجیر به درخت ببندند. اکنون اگر اجازه می‌فرمایید بگویم عالیه را به اینجا بیاورند و شما از او بخواهید که اعترافاتش را در حضورتان تکرار کند. پادشاه با سرتکان دادن، موافقت خود را اعلام کرد و چند دقیقه بعد عالیه را در حالی که زنجیری به گردنش بسته بودند وارد تالار داروغه‌خانه کردند. عالیه با همان زنجیر در گردن گریه‌کنان خود را روی پاهای شاه انداخت و گفت: شاه‌ها مرا ببخشید، غلط کردم، از گُشتنم صرف‌نظر کنید.

پادشاه رو به عالیه کرد و گفت: بگو چگونه و چه‌طور آن دختر بدبخت و آن عروس ملوس دربار ما را کشتی؟ عالیه گریه‌کنان گفت: لباس عروسی یافا را من دوختم، و خودم هم لباس را بر تنش کردم، اما سر قزن‌ها و سگک‌های پشت پیراهنش را نوک‌تیز و برآن درست کردم و بر سر آن قزن و سگک‌ها مقداری از مهلک‌ترین و کشنده‌ترین سم‌ها مالیدم. خاکم به سر! زیرا چنان ماهرانه قزن و سگک‌های نوک‌تیز را جاسازی کردم که چون یافا تصمیم به بیرون‌آوردن پیراهن عروسی از تنش بکند، تیزی قزن و سگک‌ها پیشش را خراش بدهد و آن سم مهلک زیر پوست یافا وارد شود و او را بگُشد. آری حضرت سلطان، من بدبخت خاک بر سر، اینگونه یافا را به قتل رساندم.

پادشاه با فریاد پرسید: آخر چرا؟ که عالیه پاسخ داد: برای اینکه ملکه بزرگوار می‌خواستند، وقتی ولیعهد از سفر مصر مراجعت می‌فرمایند دیگر یافایی وجود نداشته باشد. پادشاه دوباره گفت: بگو چرا با دسیسه و به‌وسیله آن سپاهی احمق واسطه شدی تا دست این بدبخت از بازو قطع شود. خب تو که یافا را گشتی، دیگر با این جمال بیچاره چه کار داشتی؟ عالیه گریان گفت: نادانی و خریّت. پادشاه لحظه‌ای فکر کرد و ادامه داد: کاری را که تاکنون انجام ندادهام امروز می‌خواهم انجام دهم. و سپس فرمان داد: همینجا و در تالار داروغه‌خانه شهر دمشق آتشی بر پا دارید، دیگ بزرگی را روی آتش بگذارید و دیگ روی آتش‌نهاد را پر از روغن کنید و موقعی که روغن به جوش آمد این عفریته را داخل روغن داغ بیندازید. می‌خواهم خود با چشم خویش سوختن و پختنش را در روغن داغ ببینم. آنگاه لحظه‌ای سکوت کرد و سپس پادشاه خنده بلند دیوانه‌واری سر داد و گفت: نه راه بهتری به نظرم رسید، و آنگاه به اطرافیان خود گفت: هر چه زودتر زنجیر را از گردن این عجوزه جنایتکار باز کنید. زنجیر را از گردن عالیه باز کردند و پادشاه گفت: مقابل من بایست، بایست و توی چشمان من نگاه کن. عالیه طبق فرمان، با ترس مقابل شاه ایستاد و چشم در چشم شاه انداخت که در یک لحظه، پادشاه شمشیر از نیام کشید و در حالی که فریادکشان می‌گفت: بی‌حیای چشم‌دریده، با یک ضربت سر از تن عالیّه فتنه‌گر

قاتل جدا کرد که سر بریده‌ عالیه در کف تالار چرخ‌ خورده و رفت و رفت تا جلوی دو پای جمال رسید. آنگاه پادشاه گفت: این سر بریده عوض آن دست بریده.

و آنگاه لبخندی حاکی از رضایت برای اینکه جنایتکاری به جزا و کیفر رسید بر لبان سلطان شهرباز نقش بست و چشمان خود را هم بست، و شهرزاد هم کتاب داستان یافای عاشق را بست.

پایان شب پنجاه و چهارم

و اما ای ملک جوان‌بخت، چون طیب یهودی، قصه خود را به پایان رسانید، تعظیمی کرد و مقابل سلطان ایستاد و چشم در چشمان وی دوخت، که سلطان سرزمین چین گفت: نه، این قصه با تمام ماجراهای جالبش، آن قصه‌ای که من می‌خواستم نبود؛ زیرا همانطور که قبلاً هم گفتم، من دوست دارم داستانی بشنوم که شادی آور و خنده‌دار باشد، مثل داستان‌هایی که آن دلکک بیچاره برای ما تعریف می‌کرد، و در پایانش صدای خنده ما سرتاسر فضای تالار را می‌گرفت. اما هر سه قصه‌ای که تا به حال شنیدم، آخرش مرگ و فراق و جدایی بود، و نه اینکه باعث خنده نشد، بلکه اشک را هم از چشمان ما سرازیر کرد. پس این قصه هم باعث آزادی مرد مباشر و خیاط و همسرش نشد. البته تو آزادی و قبلاً هم گفتم که من تو را نخواهم کشت، زیرا تو در طلب علم، راه به این درازی از دمشق تا اینجا را آمده‌ای، و نادانی‌ات هم ناشی از ترس ذاتی و قومی‌ات بوده است. من اگر طیبی را بکشم، همانطور که گفتم، گویی که هزاران بیمار را گشته‌ام؛ زیرا هر طیب نجات‌دهنده جان صدها هزار انسان است. بسیار خُب، تو آزادی و می‌توانی بروی. من هم‌الآن جلاد را خبر می‌کنم، تا گردن این سه نفر

باقیمانده را بزند و دستور دفن جنازهٔ دلچک را هم می‌دهم و به دنبال کارم می‌روم.

در این موقع خیاط خودش را روی پاهای سلطان انداخت و زاری‌کنان گفت: از شما سلطان عادل تقاضا می‌کنم تفاوتی قایل نشوید، اجازه بدهید که من هم به تعریف داستانی پردازم. من خودم تصور می‌کنم داستان عاشق و دلّاک، از آن قصّه‌ها جالب‌تر باشد. ای سلطان بزرگوار، اکنون که رشتهٔ جان من و همسرم به تار موی احسان شما بسته است، شما این تار مو را نکشید و نکنید. باور بفرمایید داستان عاشق و دلّاک، داستان شیرینی است. اما پادشاه فکری کرد و گفت: گفתי عاشق و دلّاک. بسیار خُب. اگر شنیدم و آخرش کشت‌وکشتار و مرگ‌ومیر نبود، هر سه آزادید، و آلا دیگر برای همسرت فرصتی نخواهد بود و جلاد را خبر می‌کنم و دنبال کار خود خواهم رفت. زود باش حاشیه نرو و به تعریف اصل داستان پرداز، که بلافاصله مرد خیاط اینگونه آغاز کرد:

و اما ای خاقان بزرگوار سرزمین گسترده و پهناور چین، همان‌طور که می‌دانید، من و همسرم وقتی از یک میهمانی برمی‌گشتم، در راه و داخل کوچه‌ها، چشمانمان به آن دلچک بیچاره افتاد که در گوشه‌ای نشسته بود و گریه می‌کرد. اما باید حضورتان عرض کنم، ظهر آن روز ما به خانهٔ یکی دیگر از خیاط‌های مشهور این شهر میهمان بودیم. خانم‌ها در اندرونی و ما مردان در بیرونی خانه نشسته بودیم. آن روز

در آن میهمانی، تمام هنرمندان و صنعت‌گران و صاحبان مشاغل عمده، با همراهانشان حضور داشتند. چون سفره را گسترده و انواع غذاها را در آن چیدند، خیاط صاحب‌خانه گفت: چند لحظه‌ای دست نگه‌دارید که اکنون یکی دیگر از میهمانان و تنها فرد باقیمانده از مدعوین وارد خواهد شد.

هنوز حرف میزبان تمام نشده بود که جوانی ماهروی برازنده و نیکوشمایل، و به قول معروف چون پنجه آفتاب که جامه‌ای بس فاخر به تن داشت وارد شد و در نهایت ادب به همه سلام کرد. آن جوان به قدری مؤدب و موقر و متین بود که همه میهمانان از جای برخاستند و به احترام او سر پا ایستادند. جوان برازنده نیکوشمایل با فروتنی تمام سعی کرد در همان اول اتاق و پایین سفره بنشیند که ناگهان همه متوجه شدیم، آن جوان، با آن زیبایی و برازندگی یک پایش لنگ است. میهمان تازه‌وارد با همان پای لنگ در آخر و انتهای سفره و پایین اتاق نشست و همگی ما هم نشستیم. ناگهان چشمان جوان لنگ، به یکی از میهمانها دوخته شد و قیافه‌اش درهم و دگرگون شد و از جا برخاست و با صدایی بسیار زیبا و دلنشین گفت: مرا معذور دارید که با تمام احترامی که برای همه شما سروران قایلیم، یارای تحمل و نشستن در این مجلس و سر این سفره پر نعمت را، در خود نمی‌بینم. چون در میان بُهت و حیرت همه مدعوین، مرد خیاط صاحب‌خانه پرسید: ممکن است از شما انسان برجسته و برازنده که

عزیز من هم هستی بپرسم چرا؟ ابتدا جوان از گفتن علت خودداری کرد و چون با اصرار همه روبه‌رو شد گفت: ای سروران با عرض معذرت از حضورتان، باید عرض کنم علت برگشتن من و فیض نبردن از حضور و وجود شما در این مجلس، آن مرد دلاک است که در سمت راست سفره نشسته است. با او سر یک سفره نشستن و لقمه برداشتن برای من غیرممکن است. من، لقمه‌ای مسموم خوردن و جامی زهرین نوشیدن را بهتر از آن می‌دانم تا با این مرد دلاک سر یک سفره بنشینم.

چون جوان قصد رفتن از مجلس را نمود، میزبان مجلس برخاست و رو به جوان برازنده لنگ نمود و گفت: وجود و حضور شما امیرزاده‌الای تبتی، نه فقط برای من خدمتگزار، که برای همه میهمانان عزیز و شریف مغتنم است. و چون از کوچکی فضای خانه خود نیز شرمنده‌ام، فقط از سروران عزیزم، مهلتی کوتاه می‌خواهم تا در تالار مجاور هم یک سفره پهن کنم و افتخار میزبانی عزیزانم را در دو تالار و بر سر دو سفره، در این روز قشنگ داشته باشم. فقط امیرزاده، چند دقیقه‌ای به بنده فرصت دهند. و همچنان که مرد میزبان در حال صحبت بود حاضران متوجه شدند، مردی از سمت راست سفره بلند شد و از مجلس بیرون رفت. او همان مرد دلاک موردنظر امیرزاده تبتی بود. چون مرد میزبان هم متوجه خروج مرد دلاک شد، گفت: چه خوش بود اگر این میهمان عزیز هم، سرای مرا ترک

نمی‌گفت و به من اجازه گستردن سفره دیگری را می‌داد. اما حال تصور نمی‌کنم دیگر، برای امیرزاده محترم مشکلی وجود داشته باشد. امیرزاده تبتی در پاسخ گفت: من هم راضی نبودم باعث شوم میهمانی طعام نخورده از سر سفره شما برخیزد. اما چه کنم، باور کنید اگر شما هم جای من بودید همین حالت را پیدا می‌کردید. خدا شاهد است هر چه سعی کردم بر خود مسلط شوم و حضورش را در این مجلس تحمل کنم، نتوانستم.

در این موقع میزبان گفت: پس اجازه بدهید خادمان غذا را بیاورند و سفره بچینند و شما هم نوش جان بفرمایید. ولی بعد از صرف ناهار، از حضور امیرزاده استدعایی دارم، و آن خواهش و تمنا این است، چنانچه برایتان امکان دارد، قصه خود، و آن مرد دلاک از مجلس بیرون رفته را، برای ما تعریف کنید؛ زیرا نه تنها من، بلکه تمام حاضران، مشتاق شنیدن داستان امیرزاده والای تبتی هستند.

در این موقع همه حاضران هم سر را به علامت رضایت و تصدیق فرود آوردند و یکی از میان جمع گفت: زهی سعادت برای همه ما اگر امیرزاده موافقت فرمایند و لب به سخن بگشایند. آنگاه همگان به خوردن طعام پرداختند تا بعد با شنیدن داستان زندگی امیرزاده هوتن، بعد از ظهرشان با خاطره‌ای خوش به غروب برسد.

بعد از صرف ناهار امیرزاده هوتن تبتی گفت: پدر من از زمین داران بزرگ و مالکان عمده سرزمین تبت بود و به جز من فرزندی نداشت.

متأسفانه پدرم با رعایا و کشاورزان و خدمه خود چندان به عدل و داد رفتار نمی‌کرد و چون من، به رشد رسیدم، پدرم بر اثر یک بیماری ناشناخته و شاید، بر اثر زهر ریخته‌شده در جام شربتش، از دنیا رفت و من ماندم و کوهی از ثروت و زمین و گله‌های فراوان و مزارع بسیار و خدمتکاران بیشمار. در ضمن پدرم گذشته از آن همه ملک و زر و سیم و رعیت، امیر و فرمانده بخش وسیعی از سرزمین تبت هم بود. من بعد از مرگ پدر، در حالی که عمو و برادرهای بزرگ و کوچک و مشاور و راهنمایی نداشتم، ایامی را به سختی بسیار گذراندم، و با اینکه بسیاری از زمین‌ها را به کشاورزان ستم‌دیده بخشیدم، و نسبت سهم کشاورزیشان را دو برابر کردم، تا بلکه در همان ماه‌های اوّل فوت پدرم، محبوب مردمان دور و بر خود گردم، اما عده‌ای از مردمان کینه‌دار نسبت به پدرم، به هیچ وجه با من از در صلح و رفاقت و دوستی برنیامدند. همه جا پشت سرم می‌گفتند: ای مردم، شما فریب این بذل و بخشش‌های فعلی هوتن را نخورید، زیرا او هنوز جوان است و اوّل کارش می‌باشد. بترسید از زمانی که زیر پایش محکم شود. آن وقت خواهید دید گرگ‌زاده عاقبت گرگ می‌شود.

مدتی گذشت. شبی من بی‌احتیاطی کردم و دیر وقت سوار بر اسب به تنهایی از قصر خود بیرون آمدم. مهتاب شبی بود و زیبا منظره‌ای. من همچنان در کوچه‌باغ‌های شهرمان سواره در حال گردش و تفرّج و تماشا بودم که ناگهان احساس کردم، عده‌ای در

تاریکی شب مرا تعقیب می‌کنند. اسب خود را هی زد. چندین سوار که برق تیغ‌های در دستشان را در زیر نور کمرنگ ماه می‌دیدم، دنبالم کردند. درحالی که اسبم با سرعت می‌رفت با چالاکی تمام و با یک پرش از اسب به پایین پریدم و اسب همچنان رفت و تعقیب‌کنندگان نیز بدون آنکه متوجه پریدن من شده باشند، سر در پی اسب بی سوار، در پیچ و خم کوچه‌باغ‌هایی با درختان بلند و بدون تابش نور ماه گذاشتند. من نیز با ترس فراوان در ته پس‌کوچه‌ای، در خانه‌ای را محکم با مشت کوبیدم که دختری بسیار ملیح و زیبارو شتابان آمد و در را گشود و من به سرعت خود را درون خانه انداختم و گفتم: لطفاً هرچه زودتر در را ببندید. در زیر نور فانوسی که به دیوار هشتی خانه وصل و روشن بود دختر را دیدم؛ زیبا و رخسندۀ همچون ماه شب چهارده. دخترک خواست فریاد کشیده و کمک بطلبد که با التماس گفتم، خاتون لطفاً فریاد نکشید، زیرا جان من در خطر است و از ترس به خانه شما پناه آوردم. دختر با شهامت تمام گفت: امیدوارم راست گفته باشید و خیر باشد. در همین موقع صدای سم اسبانی به گوشم خورد و بانگی محکم و متین که گفت: خُتن، دخترم در را باز کن. منم پدرت. دختر با اشاره سر از من خواست از پشت در کنار روم. او در را گشود و مردی موقر و موسفید با اسب وارد هشتی شد و سوار دیگری به دنبالش آمد. آن دختر زیبارو که فهمیدم نامش خُتن است گفت: پدرجان هم‌اکنون و قبل از

تشریف آوردن شما، این جوان که راهزنان شبگرد سر در پیاش داشتند، در را کوبید و من امانش دادم. مرد موسفید و موقر گفت: پس آن اسب بدون سوار از آن تو بود و آن سواران راهزن که تا مرا دیدند فرار کردند در پی تو بودند. جوان به جای خوبی آمدی، چون اینجا خانه دختر من است و من قاضی این شهرم.

چون من خود را به قاضی شهر معرفی کردم، قاضی از اسب پیاده شد و مرا به گرمی در آغوش خود فشرد و گفت: اصلاً شایسته نبود امیرزاده هوتن این وقت شب تنها از قصر خود خارج شوند. به هر صورت به خیر گذشت. سپس رو به دخترش کرد و گفت: ختن، مرد شریفی را پناه داده‌ای که ایشان امیرزاده هوتن هستند. من به پدر مرحومشان ارادت بسیار داشتم. به خدمتکارت بگو اتاقی برای استراحت ایشان فراهم کند تا صبح شود و به قصر خود برگردند. درضمن به خدمتکارت بگو پذیرایی باید در حد پذیرایی از یک امیرزاده محترم باشد.

صبح آن روز صبحانه را با قاضی شهر خوردم و بعد از صحبت‌های بسیار درباره اوضاع شهر و طغیان و شورش تعدادی از رعایا بعد از مرگ پدرم و توصیه‌های قاضی درباره محافظت بیشتر از جانم، چون خواستم خداحافظی کرده و از خانه بیرون آیم، در روشنای روز و زیر تابش نور خورشید دختری را پیش رویم دیدم که گویی چشمه نور، رود لطافت، دشت زیبایی، کوه احساس، دریای

عاطفه، پرننگ‌تر از عشق و سرخ‌تر از شفق بود. او همان دختر قاضی شهر ختن بود.

و اما ای ملک جوان‌بخت، هوتن پالنگ، یا امیرزاده‌ای از سرزمین تبّ، برای حاضران جمع در خانهٔ مرد خیاط شهر پکن در ادامه گفت: نمی‌دانم چگونه و چه‌طور خود را از خانهٔ قاضی شهر، و بعد از چشم‌دوختن در چشمان ختن، آن خوب‌روی آفتاب‌چهرهٔ ماه‌طلعت به خانه رساندم. من جوان تنهای بی‌مادر بزرگ‌شده و تازه پدر مستبد ازدست‌داده، دچار تبی شدید شدم. آتشی سراپای وجودم را فرا گرفت. قدرت ایستادن بر سر پا را نداشتم و عجیب آنکه تنهای تنها بودم. نه خاله‌ای، نه دایی و عمو و عمّه‌ای. مادرم نیز - آن‌طور که تنها کنیز پیر بازمانده از دوران پدرم می‌گفت - با لگدی که پدر بر پهلویش کوبیده بود، فرزند دوّم در شکمش را سقط کرده و زمانی که من سه ساله بودم مرده بود. پدرم بعد از مادرم نیز، دختری را به همسری انتخاب نکرده و روزگارش را به لهو و لعب و عیش و عشرت گذرانده بود و در آخر نیز با زهری که یکی از همان زنان ولگرد، در جامش ریخته بود، رخت سفر از این جهان بر بسته و سرزمین تبّ را با باقی گذاشتن میراثی آنچنانی، عاری از وجود خود گردانیده بود. من از شدت تب در بستر افتاده بودم و علت درد خود را می‌دانستم. اما با تمام رشادت‌ها و جنگاوری، خلع‌سلاح شده و اسیر لشگر عشق شده بودم، که فقط گاه‌گاهی همان کنیز پیری که

همراه با جهاز مادرم به خانه‌مان آمده بود، سری به من می‌زد. از جمله یکبار که وی به خانه‌ام آمده بود، من در تب شدید و حالت خواب و بیداری این ابیات را زمزمه کردم:

شد کننده از سیلاب غم، بیخ و بن و بنیان من

لیکن به عشقت تا ابد محکم بود ایمان من

از عشق هستی سوز تو جانا ختن جانا ختن

باشد همه روی زمین زندان من زندان من

ای دلبر عشق آفرین بنگر که از هجرت چه سان

بر شد به هفتم آسمان شب تا سحر افغان من

من مرغ پر بشکسته‌ام بیمار و زار و خسته‌ام

بر مهر تو دل بسته‌ام ای گوهر غلتان من

که همان کنیز بر بالین من آمد و گفت: در عجبم از پدری چنان بی‌رحم و دل‌سخت، پسری چنین رحیم و دل‌رحم. هر چند که مادرت فرشته‌ای بود از فرشتگان آسمان که به چنگ دیوی از دیوان زمینی افتاده بود. تو ارث از مادر نجیب و رئوف برده‌ای. و اما من کنیز موسفید که می‌دانم و فهمیده‌ام تو دل در گروی پری‌وشی خوب‌رو بسته و در دام مهرش گرفتار گشته‌ای، عجزه‌ای را می‌شناسم جادوگر و گره‌گشای کارها. او قدرت صد طیب را دارد و آهن سخت را در مشت‌های زار و نحیف خود چون موم نرم می‌کند. من او را به بالینت می‌آورم، شاید گره کور عشقت را با تدبیر جادویی خود باز کند و تو را از بستر بیماری برخیزاند و به وصال معشوق برساند.

در این موقع جادوی خواب، سلطان را به بستر استراحت کشاند
و شهرزاد قصه گو را به آرزویش یعنی یک روز دیگر زنده ماندن
رساند.

پایان شب پنجاه و پنجم

و اما ای سلطان فهیمی که گوهر غلتان دریای معرفتی! هوتن که شدت تب عشق، اندیشه‌اش را از کار انداخته بود، پیشنهاد کنیز پیر را پذیرفت و آن عجزه جادوگر، یا جرثومه فساد را به حضور پذیرفت. هوتن ساده‌دل که هنوز سنش به بیست نرسیده بود، تمام ماجرای خود را از ابتدا تا انتها و چگونگی عاشق‌شدنش را برای جرثومه فساد تعریف کرد و به او گفت: من مردی دولتمند و امیرزاده‌ای زمین‌دارم. اگر تو مرا به وصال معشوق برسانی هر چه بخواهی دریغ نخواهم کرد. پیر جادوگر که خنده مزورانه‌ای بر لب و خباثت رذیلانه‌ای در سر و حسادت احمقانه‌ای در دل داشت، دستی به روی چشم خود نهاد و گفت: ای به روی چشم، خیال امیرزاده راحت و آسوده باشد، زیرا ماه آسمان، هلال نو گشته، من خدمتگزار از جان و دل، امیرزاده هوتن را به وصال ختن خوب‌روی شهرمان خواهم رساند. فعلاً اجازه دهید من شربتی آرام‌بخش را به کنیز وفادارتان بدهم تا روزی دوبار به شما بخوراند که هفته به پایان نرسیده، من با خبرهای خوب، مجدداً به حضورتان خواهم آمد. سپس شیشه‌ای پر از مایه‌ای سیاه‌رنگ را به کنیز پرستار داد و گفت: با خوردن این شربت، امیرزاده چند روزی را دور از تب و

التهاب و در استراحت کامل می‌گذرانند تا من وظایف خود را انجام داده و برگردم.

چون جادوگر قصد خروج از سرای هوتن را داشت، امیرزاده او را صدا زد و گفت: بیا و این کیسه پر از سکه زر ناب را بگیر، که اگر مأموریت خود را به شایستگی به پایان برسانی از این کیسه‌ها بسیار خواهی گرفت. عجزه جادوگر یا همان جرثومه فساد، چون از سرای امیرزاده هوتن خارج شد، به احمقی کنیز و خامی و جوانی هوتن خندید و گفت: تا ابله در جهان است مُفلس در نمی‌ماند که یکی نیست به این جوان نادان بگویند، آب در کوزه و تو تشنه‌لبان می‌گردی! یار در خانه و تو گرد جهان می‌گردی. پسرک کودن، قاضی شهر که از خدا می‌خواهد تو به خواستگاری دخترش بروی و خودش صاحب این همه ملک و املاک و دارایی و ثروت شود. اگر نمی‌خواست که صبح، هنگام خداحافظی، دخترش را نمی‌آورد و او جلوی تو نمی‌ایستاد و دلبری نمی‌کرد. حالا که تو کله‌پوک، راه راست خانه قاضی را گم کرده و بی‌راهه بس ویرانه مرا انتخاب کرده‌ای، و هم مغزت کار نمی‌کند و اینقدر کودنی، من هم تمام آن ثروت بی‌کران به‌ارث رسیده‌ات را از کفت درمی‌آورم، که بی‌خود نگفته‌اند «بادآورده را باد می‌برد».

جرثومه فساد باز هم با خود فکری کرد و گفت: این‌طوری نمی‌شود، باید یک گول بی‌شاخ و دم، مقابل این امیرزاده نادان قد علم کند، و هیچ کس بهتر از چولای مغول نیست. و آنگاه درحالی که کیسه پر از سکه‌های امیرزاده هوتن را در دست می‌فشرد و

لبخند مژورانه‌ای بر لب داشت، به خانه رفت و صبح روز بعد، جامه‌ای نسبتاً فاخر بر تن کرد و به در سرای قاضی شهر رفت و اجازه ورود گرفت. چون قاضی او را پذیرفت، با لحن فریبنده‌ای، بعد از مقداری تملق گفت: آمده‌ام از حضور قاضی پُرتدبیر شهر اجازه بگیرم تا امیرزاده چولای مغولی، به اتفاق خانواده خود برای خواستگاری دختر ماه‌سیما و خورشید طلعتان شرفیاب شود. قاضی شهر گفت: امیرزاده دیار مغولستان کجا و اینجا کجا؟ دختر مرا اهالی دو محله آن طرف‌تر هم ندیده و نمی‌شناسند. نکند اشتباه می‌کنید، شاید منظورت امیرزاده هوتن تبتی است که پدرش با من دوست بود و چند روز پیش هم، او اولین جوان بیگانه‌ای بود که با دختر در پرده و مخدّره‌ام روبه‌رو شد که جرثومه فساد گفت: من اصلاً امیرزاده هوتن تبتی را نمی‌شناسم. اینکه فرمودید امیرزاده دیار مغولستان کجا و اینجا کجا، باید بگویم دختر شما که ختن نام دارد، در اصل مصداق کامل مُشک ختن است که بویش سراسر عالم را گرفته است. شما خود غافلید، وَاَلَا سروش تمام فرشتگان و چهچهه همه بلبلان عالم این سه بیت است:

پیش خورشید رخس از ذره کمتر آفتاب

نزد ماه طلعتش کمتر ز اختر آفتاب

هر کجا طالع شود خورشید رخشان رخس

غرق خجلت می‌شود اندر برابر آفتاب

بوی مشکین ختن دربرگرفته عالمی

سایه‌اش را می‌کشد همواره در بر آفتاب

و ادامه داد: جناب قاضی آنقدر به کار داوری و قضاوت دل مشغول‌اند، که خبر از دلدادگان ختن محبوبشان ندارند. استدعای عاجزانه من کنیز بی‌مقدار این است که تقاضای امیرزاده چولای را بی‌پاسخ نگذارید. آنجا بود که قاضی دورنگر و تیزبین شهر هم خام شده گفت: اشکالی ندارد بگویید بیاید.

زن جادوگر یا جرثومه فساد که با قصد از چنگ درآوردن تمام سرمایه و ثروت بادآورده هوتن پا پیش گذاشته بود، بعد از آنکه موافقت قاضی بی‌خبر شهر را برای به‌خواستگاری رفتن ختن جلب کرد، به خانه خود که بیشتر شباهت به دخمه‌ای داشت برگشت، که سر راه به یک جوان ولگرد و مزاحم و زورگیر مغول که چولای نام داشت و معمولاً در محله‌های پست شهر با او باش می‌نشست سر زد و گفت: هر چه زودتر به نزد من بیا، چون کارت دارم. چولای ولگرد هم چشمانش برقی زد و همان موقع به دنبال جرثومه فساد، یا زن پست‌فطرت جادوگر به راه افتاد. چون به خانه رسیدند، جادوگر گفت: لندهور بی‌قابلیت مفت‌خور، دلت می‌خواهد تا یکسال هر روز یک سکه طلا از من بگیری؟ هان... دلت می‌خواهد؟ چولای جواب داد: فقط دیوانگان جواب «نه» خواهند داد. اما باید بدانم که تو بدکاره جادوگر، و معروف به جرثومه فساد، از من چه می‌خواهی. اگر من،

لندهور بی‌قابلیتِ مفت‌خورم، تو هم که برای به‌دست‌آوردن یک سکه ناقابل‌مسی، حاضری سرِ ده‌ها جوان ارزنده و قابل را از تن جدا کنی، تو هم سردسته مال مردم‌خورهای این سرزمینی.

در این موقع جادوگر گفت: فضولی موقوف! پرسیدم دلت می‌خواهد تا یک سال هر روز یک سکه طلا از من بگیری؟ چولای پاسخ داد: البته که حاضرم. فقط بگو روزی چند تا سر باید بئرم و صاحبان آن سرها کدام‌اند؟ جادوگر گفت: احتیاجی به قداره‌کشیدن نیست. من از تو می‌خواهم نقش یک امیرزاده عاشق را بازی کنی. فهمیدی ای دربه‌درزاده عاقل و باطل؟ چولای جواب داد: البته، خیلی هم دلم می‌خواهد، اما من ولگرد شب‌هادرینغوله‌بخواب کجا و یک امیرزاده عاشق کجا؟ اصلاً من که از عشق چیزی سرم نمی‌شود. که باز جرثومه فساد، حرف چولای ولگرد زورگیر و مزاحم را قطع کرد و گفت: کارت به این کارها نباشد. اگر من جادوگرم، بلدم از تو لندهور بی‌قابلیت، چگونه یک امیرزاده عاشق بسازم. فقط اول باید به حمّام بروی و به چغای دلّاک سلام مرا برسانی و از او بخواهی که سر و رویت را بتراشد و مویت را بیاراید و تن و بدنت را بشوید و بوی تعفن را از تو بزُداید، به ترتیبی که دیو به حمّام رفته و فرشته درآیی. آن وقت جامه‌ای فاخر برایت می‌خرم و کفشی چرمین و شالی پشمین و کلاهی نم‌دین هم برایت فراهم می‌کنم و تو را، به خانه‌ای خواهم برد که دختری زیباتر از ماه شب چهارده در آن خانه می‌باشد.

بیا فعلاً این دو سکه را بگیر؛ یک سکه طلا را بده به چغای دلاک و یک سکه طلا هم مزد امروز خودت.

فردای آن روز، چولای ولگرد که مبدل به جوانی برازنده و آراسته و خوش لباس شده بود، در حالی که بر کالسکه‌ای سوار و جادوگر مکار هم، با جامه‌ای دیبا و حجابی از گُرک بَرک، در کنارش نشسته بود، به در سرای قاضی شهر رسیدند. البته آن خانه‌ای که یک درش در کوچه‌باغ‌های شهر بود و هوتن هنگام فرار از دست مهاجمان به آنجا پناه برد، سرای شخصی ختن بود، و مکانی که جادوگر و چولای به سویش رفتند، سرای پدر ختن. خادمان، جادوگر و چولای را به تالار پذیرایی سرای قاضی شهر هدایت کردند و در آستانه تالار، قاضی و ختن و مادرش، به میهمانان خود خوش آمد گفتند.

بعد از پذیرایی مختصر، جادوگر پلید، یا جرثومه فساد، لب به سخن گشود و به دروغ گفت: من ندیمه مخصوص مادر امیرزاده چولای بودم که پدر ایشان، در زمان حیات خود، از زمین‌داران بزرگ و فرمانداران بااقتدار سرزمین مغولان بود. مادر گرامی‌اش در زمانی که امیرزاده سه ساله بود از دنیا رفت و پدرش هم سال گذشته رخت به سرای باقی بست و رفت. من که بعد از فوت خاتون خودم چون مادر به نگهداری و پرورش امیرزاده چولای مشغول بودم، اکنون هم چون مادر قدم پیش نهاده، و ختن خاتون خوب‌روی خوشگل را برای امیرزاده چولای خود، از شما پدر و مادر گرامی خواستگاری می‌کنم.

گذشته از متانت و درایت و رشادت امیرزاده، و همچنین اصالت ایشان که واضح و آشکار است، باید بدانید که نظیر امیرزاده چولای، از نظر داشتن ثروت و مکننت و زمین و املاک در سراسر خاک مغول‌ها کسی نیست. ضمناً شرق و غرب حیطة قدرت امیرزاده بیشتر از صد فرسخ است.

در این هنگام مادر ختن لب به سخن گشود و پرسید: چگونه راه شما از سرزمینتان مغولستان به فلات تبت افتاد و از کجا شما ندیمه گرامی، ختن مرا شناختید؟ جرثومه جادوگر گفت: من در دیار شما خواهری دارم که ماه گذشته بعد از سال‌ها دوری به دیدارش آمده بودم. چون با خواهرم در مورد ازدواج امیرزاده چولای صحبت کردم، او که ختن خاتون را در حمام دیده و شیفته جمالش شده بود گفت: خوشا به حال امیرزاده تو، اگر قاضی باتدبیر شهر ما دخترش را به او بدهد. و اکنون ما به این خاطر شرفیاب حضور محترمان شده‌ایم.

در این موقع قاضی شهر گفت: حرفی نیست. اما جواب آری یا نه را بعد از یک هفته خواهم داد. اگر جواب مساعد بود، امیرزاده چولای که امروز لب از لب باز نکرد، می‌تواند ساعتی با دخترم ختن به صحبت بنشیند. جادوگر جرثومه گفت: جناب قاضی شریف توجه داشته باشند که سکوت امیرزاده ناشی از حجب و شرم و نجابت است. ان‌شاءالله که مبارک است.

و اما ای همسر وفادار و ای ملک جوان بخت، چون جرثومه جادوگر و چولای ولگرد، با هیئت دروغین امیرزاده مغولی و دایه مهربانتر از مادر، از سرای قاضی شهر بیرون آمدند، قاضی شهر رو به همسر و دخترش کرد و گفت: خیلی عجیب است، قیافه این امیرزاده چولای مغولی، شبیه چهره یکی از ولگردان قذاره‌کش شهر است که تا به حال دوبار حکم تأدیب و مجازات او را صادر کرده‌ام. یکی حدود ده سال پیش که نوجوانی خاطی خیره‌سر بود، و یکی هم سال قبل که به راهزنی شبانه پرداخته بود. یعنی ممکن است دو نفر این اندازه به هم شباهت داشته باشند!

در آن هنگام همسر قاضی شهر هم در ادامه گفت و گوهای شوهرش گفت: من هم اصلاً از آن زن زبان‌باز خوشم نیامد. بیشتر به جادوگران می‌مانست تا ندیمه مخصوص مادر یک امیرزاده. این هنگام ختن هم گفت: من هم از ریخت و قیافه جناب امیرزاده چولای بدم آمد و بعد هم با شهادت اضافه کرد: وقتی شما گفتید می‌خواهد برایم خواستگار بیاید، تصور کردم آن امیرزاده تبتی در راه است. امیرزاده هوتن تبتی کجا و چولای مغول کجا. بعد از گفتن آن عبارت، ختن از تالار خارج شد. آنگاه قاضی شهر رو به همسرش کرد و ادامه داد: ما قاضی‌ها، هم حواسمان جمع است و هم کلاه سرمان نمی‌رود. درضمن زود هم نباید قضاوت کنیم. اولین کاری که می‌کنم تحقیقی است که باید درباره این امیرزاده در سرزمین مغول‌ها بنمایم.

اولاً جواب یک هفته را به دو هفته بعد موکول می‌کنم، و درثانی فردا پیکی تندرو را نزد قاضی القضاات دیار مغول‌ها می‌فرستم و از او می‌خواهم که دربارهٔ این امیرزاده چولای تحقیقی کامل کند. البته گفتم سریع نباید قضاوت کرد، ولی حس می‌کنم باید کاسه‌ای زیر نیم کاسه باشد.

چون جرثومهٔ جادوگر و چولای ولگرد از سرای قاضی شهر خارج شدند، چولای با پرخاش گفت: لعنت بر من که فریب روزی یک سکه از تو نگرفته را خوردم. آخر زن حسابی، چندین دفعه از تو پرسیدم مرا به کجا و خانهٔ چه کسی می‌بری، گفتمی کارت نباشد من تو را جای بد نمی‌برم. می‌دانی جایی که مرا بردی چقدر بد بود و می‌دانی این آقای قاضی در طول ده سال دوبار مرا محاکمه کرده و حکم مجازات برایم صادر کرده؟ من وقتی قدم در خانه گذاشتم و چشمم توی چشمش افتاد، بند دلم پاره شد. وقتی هم که تو داشتی به دروغ مرا امیرزاده مغولی معرفی می‌کردی، او چنان نگاهی به من انداخت که سر تا پایم لرزید. نه خانم جان، به قول معروف خیر ما از کره‌گی دم نداشت. ما را به خیر و تو را به سلامت، من این طرف جوی و تو آن طرف.

در این موقع جرثومهٔ جادوگر که ساکت بود و همچنان همراه چولای می‌رفت و حرف‌های او را گوش می‌داد، حوصله‌اش سر رفت و سر چولای فریاد کشید: بسّه، خفه‌ام کردی، اینقدر غرغر نکن. آنچه

را تو فهمیدی من هم فکرش را کردم. از همان لحظهٔ اوّل هم می‌دانستم تو را به خانهٔ قاضی‌ای خواهیم برد که یک بار دستور شلاق‌زدن را صادر کرده و یک بار هم شش ماه به زندانت انداخته. اما بدبخت بی‌نوا، برو آینه‌ای پیدا کن و مقابله باست، تا ببینی من از آن چهرهٔ کریه و ژولیده چه قیافهٔ مقبول و دلپسندی ساخته‌ام. نگاهی به لباس و شال و کفش و کلاهت بینداز. کدام ولگرد بی‌سر و پایی چنین جامه‌ای را حتی در خواب هم ممکن است ببیند؟ در ثانی آدم‌های شبیه و مثل هم در این دنیا زیادند. ثالثاً می‌دانی که من یک جادوگرم و از قدرت خارق‌العاده‌ای برخوردارم. پس دست از وراجی زیاد بردار و خفقان بگیر. اگر هم می‌خواهی بروی، گورت را گم کن و برو. تقصیر من بود که از اوّل به تو گفتم روزی یک سکه زر خواهی گرفت. تو را روزی یک سکهٔ مسی هم زیاد است. آنگاه جرثومهٔ جادوگر، دست بر کمرش زد، وسط کوچه ایستاد و گفت: خب مرد است و حرفش. مگر نگفتی: خیر ما از کره‌گی دم نداشت؟ پس هر چه زودتر آن کره‌خر بی‌دُمّت را بردار و برو. پس چرا ایستاده‌ای؟ کور بشم اگر من جادوگر ندانم که الآن در وجود تو ولگرد بی‌سر و پا، چه غوغایی است، و بر دلت چه آتشی افتاده است. حالا یا می‌مانی و حرف زیادی نمی‌زنی، یا می‌روی و هرگز پشت سرت را نگاه نمی‌کنی. چولای گفت: باشد، می‌مانم چون... که جرثومهٔ جادوگر به وسط حرفش پرید و گفت: چون، چولای

چلمن، عاشق ختن خاتون شده. مبارک است ان شاء الله، من هم همین را می خواستم. حال اگر دیگر روزی یک سکه زر هم به تو ندهم، دست از سر من بر نمی داری. آخر بیخود نگفته اند، دردی است درد عشق که هیچش چاره نیست. بیا، سکه زر امروزت را بگیر و برو. فردا صبح اول وقت هم به خانه من بیا. تو که سر تا پایت یک پول سیاه هم نمی ارزید، فعلاً این روزی یک سکه طلا مفت چنگت. تا بعد ببینیم چه می شود.

چون چولای ولگرد چلمن، سکه در مشت از راه دیگری رفت، جرثومه جادوگر گفت: باید تمام زمین های زراعتی و باغ های میوه و گلّه گوسفندان این آقا هوتن تبتی را از چنگش در آورد. به این جهت است که من این لندهور بی قواره را مقابلش قرار دادم، و آقا اگر آقا هوتن رقیب عشقی نداشت، حداکثر پنج تا کیسه پر از سکه های زرین به من می داد. اما من، آن کوه ثروت و آن بی کران زمین و گلّه های گوسفند بی شمار و باغات بسیار را می خواهم، زیرا که تمام ثروت های دنیا، باید در آخر از آن ما جادوگران شود.

در این موقع بود که خواب قبل از هنگامه سحر، سلطان را فرا گرفت و شهرزاد هم زبان در دهان گرفت.

پایان شب پنجاه و ششم

و اما ای پادشاه شهیر با اقتدار و ای همسر مهربان وفادار، اگر خاطر مبارک باشد، عرض کردم که قاضی به همسرش گفت: من هرچه زودتر پیکي تندرو را نزد قاضی القضاة دیار مغول‌ها می‌فرستم و از او می‌خواهم، دربارهٔ این امیرزاده چولای تحقیق کاملی کند.

پیک به دیار مغول‌ها رفت و قاضی القضاة آن دیار پیغام پس فرستاد: در بین امیران مناطق مختلف این دیار و زمین‌داران عمدهٔ این سرزمین، چنان امیری با چنین امیرزاده‌ای هیچ وقت نبوده و مدعی دروغ می‌گوید. قاضی چون پیام همکار مغولی خود را دریافت کرد و آن را با همسرش در میان گذاشت، هردو به فکر فرو رفتند و هر دو در یک لحظه به یکدیگر گفتند، یعنی چه؟ حتماً دسیسه‌ای در کار است. آنگاه ختن را صدا زدند و ماجرای پاسخ قاضی القضاة دیار مغول‌ها را هم با او در میان گذاشتند که ختن گفت: پدرجان جسارت مرا از این گونه بی‌پروا حرف زدن بینشید. من صبح همان روز، وقتی چشم در چشم هوتن تبتی دوختم، هم شور عشق را در وجودش نسبت به خودم احساس کردم، و هم شرم و خجالتش را از ابراز عشق

در وی فهمیدم. او از آن جوان‌های عاشقی است که اگر از درد عشق بمیرد، خودش توان این را ندارد که گره کار خود را باز کند. من همان‌طور که مادرم گفت، از چهره‌کریه و قیافه‌جادوگرانه آن زن خیلی بدم آمد. جسارتاً حضور پدر عزیزم پیشنهاد دارم، لطفاً شما به یک بهانه‌ای، مثلاً تأمین جانی برای امیرزاده هوتن در برابر دشمنان پدرش، و یا گرفتن نشانی و اطلاعاتی جهت تعقیب و دستگیری مهاجمان، شبانه به خانه امیر هوتن تبتی بروید که یقین دارم گره کور این امیرزاده قلبایی، آنجا گشوده خواهد شد.

قاضی شهر با خوشحالی دست در گردن دختر زیبایش انداخت و گفت: آفرین ختن. آفرین، حتماً این کار را خواهم کرد. همین فردا صبح. اصلاً زشت است که سر من، قاضی چهل سال کار قضاوت‌کرده موسفیدگشته را یک پیرزن عجوزه، و یک ولگرد هرزه، کلاه بگذارند. و اما بعد از اینکه، جرثومه جادوگر و چولای ولگرد از خانه قاضی و آن خواستگاری مسخره بیرون آمدند و از هم جدا شدند، زن جادوگر، به طرف سرای هوتن تبتی حرکت کرد. و اما جوان عاشق‌شده تبتی که با خوردن آن شربت سیاه رنگ (داده شده از طرف زن جادوگر)، دو روزی را در خواب گذرانده و حالش اندکی بهتر و تلاطم روحش قدری کمتر شده بود، بربط در دست گرفته بود و زخمه بر تارهای آن می‌زد و زیر لب زمزمه می‌کرد:

دیشب به یاد روی تو خون می‌گریستم

من دانم و خدای که چون می‌گریستم

نالان به یاد طلعتت ای آهوی ختن

با ساز غم به سوز درون می‌گریستم

که کنیز وفادار، اما نادان و زودباور هوتن، داخل اتاق شد و گفت: امیرزاده اگر حوصله دارند، پیرزن واسطه را بپذیرند. گویا حرف یا خبر مهمی برای شما دارد. هوتن از شدت خوشحالی فریادی کشید و گفت: معطلش نکنید، بگویید هر چه زودتر وارد شود. جرثومه جادوگر خود بی‌آنکه کنیز برود و او را بخواند، وارد شد و با سر اشاره‌ای به کنیز کرد که از اتاق خارج شود. هوتن بی‌صبرانه از زن جادوگر پرسید، خب، چه خبر؟ آیا ختن حالش خوب است؟ برای من چه کردی؟ جادوگر جَلَب یا همان جرثومه فساد گفت: من رفتم. اما قدری دیر. هوتن با دلهره و نگرانی پرسید: دیگر چرا دیر؟ زن جادوگر گفت: زیرا یک روز قبل از رفتن من، امیرزاده چولای مغولی، با حشمت و شکوه بسیار به خواستگاری ختن زیبارو رفته بود. هوتن با ترس اضافه‌شده بر دلهره و نگرانی‌اش دوباره پرسید: پدر و مادر ختن چه جواب دادند؟ جرثومه فساد گفت: فعلاً قاضی شهر یک هفته مهلت خواسته است. باز هم هوتن پرسید: از آن یک هفته چند روزش گذشته. که پاسخ شنید: دو روزش گذشته. لبخندی بر لبان هوتن نشست و گفت: خدا را شکر، هنوز پنج روز باقی است. لحظه‌ای فکر کرد و سپس هم با شوق و هم با التماس به جرثومه جادوگر گفت: پنجاه کیسه پر از سکه‌های زر، پنج

باغ بادام و پنج هزار رأس گوسفند به تو خواهم داد، اگر بتوانی کاری کنی که یا قاضی شهر جواب رد بدهد، و یا این مغول مزاحم گورش را گم کند و برود. هر چه زودتر تلاش خود را آغاز کن که اگر چولای لندهور مغولی، ختن مرا با خود ببرد، جان من هم از تنم بیرون خواهد رفت.

پیرزن جادوگر گفت: البتّه من هم بیکار ننشستم و درباره‌ی امیرزاده مغولی تحقیق بسیار کردم و دانستم که مردی خسیس و لئیم و فرومایه است. او بیشتر به خاطر ثروت قاضی شهر، این راه دراز را از مغولستان تا اینجا آمده. او بیشتر دلش دنبال ثروت و سکه‌های قاضی شهر است، و الا آن بدقواره و وحشی که عشق نمی‌فهمد. او که مانند امیرزاده شریف ما شعر نمی‌شناسد و بربط نمی‌زند. هوتن گفت: مگر قاضی شهر ما چقدر سرمایه و ثروت دارد؟ هر چه داشته باشد یک دهم سرمایه من نمی‌شود. من حاضرم تمام ثروت و دارایی خود را بدهم، به شرطی که او مال را برای خود بردارد و ختن را برای من بگذارد. آنجا بود که جرثومه جادوگر زیر لب گفت: حالا این شد یک چیزی. چقدر قشنگ و راحت سرمایه آقای هوتن را از چنگش درآوردم. بعد با صدای بلند گفت: البتّه تمام دارایی و ثروتان که نه. شاید بتوانم این مردک معامله‌گر را با نیمش راضی کنم. پس اجازه بفرمایید از حضور شما مرخص شوم و بروم پی‌جویی کنم و بدانم این مغول مزاحم کجا منزل کرده است. البتّه من در فکر و دل قاضی

نیستم، اما تصوّر می‌کنم، جواب پنج روز آینده ایشان مساعد باشد، زیرا آن‌طور که شنیدم گویا دختر از چولای خوشش آمده.

چون جرثومه جادوگر از زیر چشم نگاهی به هوتن انداخت، متوجّه شد او بعد از شنیدن جمله آخر، رنگش مثل گچ سفید شد و چشمانش سیاهی رفت و سرش روی بالش افتاد. جرثومه جادوگر زیر لب گفت: خدا مرگم بده مالش را نبخشیده مُرد. کاش لال می‌شدم و جمله آخری را نمی‌گفتم. بیچاره ریشه جانس به تار موی ختن بسته است. آنگاه از یک جیبش دستمالی را درآورد و از جیب دیگرش شیشه کوچکی و چند قطره از مایع داخل شیشه روی دستمال ریخت و دستمال را زیر بینی هوتن گرفت که از استشمام بوی تند آن چند قطره مایع، بعد از چند دقیقه چشمان جوان عاشق، باز شد.

چون هوتن چشمان خود را باز کرد، جرثومه جادوگر نفسی به راحتی کشید و گفت: باید موقع حرف‌زدن حواسم را جمع کنم، زیرا این امیرزاده هوتن خیلی نازک‌نارنجی تشریف دارند. سپس با صدای بلند گفت: لطفاً شما بر خود مسلط باشید. من می‌روم و تا فردا کار را یکسره می‌کنم. چه بسا بتوانم امیرزاده چولای مغولی را راضی کنم و او را فردا به حضورتان بیاورم که همینجا دست خطی از شما بگیرد و گورش را گم کند و برود. این وحشی‌های زرپرست چه می‌فهمند عشق چیست.

ساعتی گذشت. کنیز نادان اما وفادار و پرستار هوتن، شربتی از شیرۀ انگور و عرق نعنا درست کرد و آن‌را به هوتن خورانید که صدای دق‌الباب به گوشش خورد. کنیز کاسۀ شربت را به دست هوتن داد و گفت: امیرزاده لطفاً خودتان نوش‌جان بفرمایید تا من بروم و درِ خانه را باز کنم. سپس شتابان از اتاق بیرون رفت. دقیقه‌ای نگذشت که کنیز با صدای بلند از داخل حیاط گفت: امیرزاده، حضرت قاضی به دیدار شما آمده‌اند. ناگهان گویی هوتن جان تازه‌ای گرفته باشد، از جا پرید و شادمانه گفت: سلام و خیر مقدم حضور شریفان! سرافرازم فرمودید. و بلافاصله هم گفت: ننه‌جان، هر چه زودتر رختخواب مرا جمع کنید و میوه و شربت بیاورید.

قاضی شهر و هوتن دست در گردن یکدیگر انداختند و بعد از روبوسی، قاضی پرسید: آیا امیرزاده کسالتی دارند؟ نکند من مزاحم استراحت شما شده باشم. هوتن گفت: الآن که حضرت عالی را کنار خود می‌بینم، دیگر هیچ‌گونه عارضۀ کسالتی ندارم. قاضی شهر خیلی زود و سریع موضوع را با هوتن در میان نهاد. آه از نهاد جوان عاشق بلند شد و فوراً کنیزک پیر را صدا زد و در مقابل قاضی پرسید: ننه‌جان این عفریته را از کجا پیدا کردی که صد سکه طلا از من گرفت ولی یک لندهور بی‌شاخ و دمی را حضور جناب قاضی برد؟ و بقیۀ صحبت‌ها را قاضی و هوتن در برابر کنیز پیرخانه ادامه دادند.

در پایان صحبت، کنیز اجازه گرفت و گفت: امیرزاده عزیز و جناب قاضی، مرا ببخشید که ناشیانه عمل نمودم و ساده لوحانه عفریته‌ای را وارد ماجرا کردم. خدا را شکر که با هوشیاری شما قاضی محترم، دست این مایه ننگ و این عفریته رذل رو شد. باز هم عرض می‌کنم مرا ببخشید. چون کنیز از اتاق خارج شد، قاضی باهوش و دانا گفت: حتماً فردا صبح این جرثومه فساد باز هم به دیدار شما خواهد آمد. آمدنش فقط به خاطر آن است تا بر اساس توطئه احمقانه‌اش، از شما نوشته‌ای بگیرد و تمام سرمایه و دارایی شما را از چنگتان درآورد. لطفاً شما بگویید من حرفی ندارم. فقط باید هم امیرزاده مغولی و هم یک کاتب سرشناس اینجا حاضر باشند تا کاتب سند و گذاری املاکم را بنویسد و من و امیرزاده چولای زیر آنها را امضا کنیم. تا جرثومه فساد برود و امیرزاده قلابی و کاتب دست‌نشانده‌اش را بیاورد، من هم با مأموران خود، سرای شما را محاصره می‌کنیم. آن وقت من می‌دانم و آن چولای ولگرد و این جرثومه جادوگر. فقط خواهم این است که شما باز هم خود را در همان حالت بیماری و افسرده‌حالی و افتاده‌دربستر نشان دهید. در خاتمه هم بگویم که خاطر امیرزاده آسوده باشد. من افتخار می‌کنم دامادی چون شما داشته باشم و برای دخترم ختن نیز مایه مباحثات است تا همسر شما گردد.

صبح روز بعد جرثومهٔ فساد به دیدار هوتن آمد و گفت: من با هزار زحمت و رنج، توانستم چولای امیرزادهٔ مغولی را پیدا کنم. او به هیچ وجه در ابتدا راضی نمی‌شد که فکر ختن را از سر خود به در کند. اما من گیس سفید آن قدر التماس کردم که حاضر شد از سر راه شما کنار برود، اما شرط واگذاری و تصاحب اموال شما را قبول کرد. و به هیچ وجه راضی به دریافت نیم آن نشد و گفت: اگر امیرزاده تمام دارایی‌اش را ببخشد، من هم بعد از دریافت دست‌خط ایشان از سر راهشان کنار می‌روم. حال حضورتان آمده‌ام تا کسب دستور کنم. ضمناً از قراری که شنیده‌ام، گویا قاضی شهر هم راضی به ازدواج دخترش با امیرزادهٔ مغولی شده. به هر صورت اختیار با خود امیرزاده است. حال بفرمایید من حقیر کمترین چه باید بکنم. آیا بمانم و کار را فیصله دهم، یا بروم و بنشینم و شاهد رویدادهای آینده باشم؟ که امیرزاده هوتن گفت: شما باید بمانید و کار را فیصله دهید، آن هم همین امروز و همین الآن. هر چه زودتر بروید و یک کاتب خبر کنید. در ضمن امیرزاده چولای را هم همراه بیاورید تا کاتب بنویسد و من امضا کرده و ببخشم و چولای هم امضا نموده و تصاحب کند. و اینجا بود که جادوگر پیر، با تمام زیرکی و بدجنسی‌اش خام شد و گفت: من تا یک ساعت دیگر با امیرزاده چولای و کاتب برمی‌گردم.

بعد از خروج جرثومه جادوگر، کنیز پیر و مهربان وارد شد و گفت: خدا مرگم بدهد، ممکن است از امیرزاده تقاضا کنم قدری صبرکنند و به این زودی دست به کار نشوند؟ که هوتن پاسخ داد: ننه جان دیگر از خواب بیدار شده و حواسم جمع شده است. چون ساعتی گذشت، جرثومه فساد و چولای لندهور و مرد پیرقوزی دفتر درزیربغل وارد سرای هوتن شدند. بعد از صحبت‌های اولیه و منت‌های ادایی که چولای بدقواره مغولی، سر هوتن گذاشت، و قسم دروغینی که جرثومه فساد خورد، کاتب قلم و دوات حاضر کرد و کاغذی را پیش رو گذاشت و مشغول نوشتن صلح‌نامه و اگذاری تمام املاک و مزارع و مراتع و گله‌های گوسفند و خدم و حشم و طلا و نقره و اثاثیه شد؛ حتی خانه مسکونی هوتن. بدون آنکه نام شخصی را ببرد، تمام مایملک را واگذار به غیر نمود، زیرا در اصل، چولای مغولی کاره‌ای نبود و جرثومه جادوگر می‌خواست خود، صاحب آن همه ثروت شود.

با دیدن این نوشته جرقه‌ای در ذهن هوتن زده شد و گفت: باید حتماً نام واگذارشونده و صاحب بعدی در متن صلح‌نامه قید شود که ناگهان پرده کنار رفت و قاضی پیر و باتجربه، و به دنبالش، دو نفر از گزومه‌های داروغه‌خانه وارد شدند. قاضی پیر باصلاّب تمام گفت: راست می‌گویی هوتن عزیز. باید لزوماً نام واگذارشونده و صاحب بعدی در متن صلح‌نامه قید شود و زیر صلح‌نامه را هم باید

حتماً سه نفر شاهد امضا کنند که ما سه نفر اکنون به عنوان شاهد آمده‌ایم. سپس رو به دو گزمه مسلح خود کرد و گفت: دست‌های این جرثومه فساد و آن ولگرد رذل را از پشت ببندید و همراه خود ببرید و به سیاه‌چالشان بیندازید.

چون گزومه‌ها، جرثومه فساد و چولای ولگرد را کت‌بسته همراه خود بردند، و چون کنیز پیر که در گوشه‌ای ایستاده بود گفت: خدا را شکر که کار به خیر گذشت و قاضی شهر اضافه کرد: ننه‌جان کاش، هم تو قدری عقل در سرت بود، و هم امیرزاده هوتن، آنگاه قاضی ادامه داد: دیگر با وجود این اراذل ولگرد و جادوگران کهنه‌کار، جای صبرکردن و دست‌دست‌کردن نیست. اگر اشتباه نکرده باشم، تمام این ماجراها، به خاطر عشق و علاقه امیرزاده هوتن و ختن من است.

لحظه‌ای سکوت برقرار شد و چون قاضی سؤال خود را دوباره تکرار کرد، هوتن خود را در آغوش قاضی شهر انداخت و از شوق، بنای گریستن را گذاشت که باز هم قاضی شهر گفت: کاش این اشک شوق بعد از برزبان جاری‌کردن کلمه «آری» از چشمان امیرزاده جاری می‌شد و کاش... بگذریم. همانطور که گفتم و الآن تکرار می‌کنم، دیگر جای صبرکردن و معطل‌نمودن نیست. لطفاً شما از هم‌اکنون همراه من بیایید که من در خانه‌ام، فعلاً قسمتی را اختصاص به امیرزاده می‌دهم. شما چند روزی در آنجا اقامت کنید تا من هم اولاً ترتیب برگزاری مراسم عقد و عروسی شما را بدهم و هم تکلیف

آن دو خیانتکار را روشن کنم. ضمناً نه جان شما وسایل اولیه امیرزاده را جمع آوری کنید، زیرا من سه نفر مأمور را خیلی سریع به همراه یک چرخ دستی به اینجا می فرستم، که دو نفر اول به عنوان مراقب، یکی در داخل خانه و دیگری در بیرون خانه به مراقبت بپردازند، و سومی هم با کمک تو وسایل اولیه امیرزاده را جمع آوری کند و به خانه ما بیاورد، زیرا با وجود این دشمنانی که امیرزاده دارد، اولاً درست نیست که ایشان دیگر تنها در این خانه زندگی کنند، و دوم آنکه، من از فردا صبح باید با جدیت تمام به بازجویی و استنتاج این مجرم خیانتکار پردازم تا بفهمم و بدانم که سر نخ کجاست و فرمانده اصلی این توطئه - که خوشبختانه به موقع نقش بر آب شد - کیست؟ زیرا بیخود نگفته اند: هر کجا گنجی پنهان است مار یا مارهایی در کمین اند.

ناگهان صدای دویدنی به گوش قاضی و هوتن و کنیز رسید و یکی از گزومه ها هراسان داخل حیاط آمد و گفت: حضرت قاضی مرا ببخشید، به خدا من بی تقصیرم، لطفاً مرا ببخشید. قاضی گفت: مگر چه غلطی کرده ای، آیا آن رذل ولگرد از دستت فرار کرد؟ گزومه ملتمس و گریان گفت: کاش آن ولگرد تن لاش فرار می کرد. نه، بلکه یک دفعه متوجه شدم که طناب در دستم هست، اما پیرزن نیست. حضرت قاضی گویا جادوگران آمدند و پیرزن را بردند. کنیز پیر به سخن درآمد و گفت: پسرم احتیاجی به آمدن جادوگران نبوده، زیرا آن

پیرزن خود جادوگر است. آنگاه قاضی رو به هوتن کرد و گفت: شما لطفاً همراه این مأمور، که البته به عنوان محافظ شما خواهد بود به خانه من بروید و مدتی هم از خانه خارج نشوید تا من هم‌الآن به داروغه‌خانه بروم و به بازجویی از آن مرد هرزه بپردازم. چون در بین راه می‌رفت، با خود فکر می‌کرد، بهتر است زیاد به چولای سخت نگیرد و او را آزاد کند، ولی عده‌ای را به مراقبت در اطراف محل زندگی چولای بگمارد، شاید نشانی از زن جادوگر پیدا کند.

قاضی شهر چون به داروغه‌خانه که همانجا هم محل کار قاضی و مکان محاکمه مجرمان بود، رسید، ابتدا دستور داد تا چولای را دست‌بسته به حضورش آورند. چون چولای را وارد تالار کردند، قاضی گفت: ببین پسر، در طول عمرت، این مرتبه سوم است که مقابل من ایستاده‌ای. یادم هست بار دوم تو را محکوم به شش ماه زندان کردم، اما این دفعه حکمی را که درباره تو بدون هیچ‌گونه سؤال و پرس‌وجویی صادر می‌کنم، شش سال زندان در سیاهچال است. چون چولای ولگرد بنای التماس را گذاشت و گفت: من بی‌تقصیرم فقط به خاطر روزی یک سکه زر بود که تن به این خفت و خواری دادم، قاضی ابتدا داستان روزی یک سکه زر را از چولای پرسید و چون دوباره سؤال کرد که: آیا غیر آن زن جادوگر شخص یا اشخاص دیگری هم با تو تماس می‌گرفتند یا نه، و جواب منفی شنید، رو به چولای کرد و گفت: حکم من درباره تو شش سال زندان در سیاهچال

است، اما اگر با من همکاری کنی و هر وقت زن جادوگر با تو تماس گرفت، مرا در جریان بگذاری، ممکن است درباره حد مجازات تو تجدیدنظر کنم. آیا قول همکاری با مرا می‌دهی یا نه؟ و چون جولای پاسخ داد وقتی به فکر شش سال زندان در سیاهچال می‌افتم پشتم تیر می‌کشد و به لرزه می‌افتم، هر چه جناب قاضی بفرمایند با جان و دل می‌پذیرم، فقط مرحمت فرموده مرا به سیاهچال نفرستید، قاضی گفت: تو آزادی، ولی حق اینکه از شهر خارج شوی را نداری. در ضمن اگر زن جادوگر فراری آمد و با تو ملاقات کرد، باید به هر ترتیب که شده مرا در جریان بگذاری. هر چند که مأموران من در دور و بر مراقب هستند، اما اگر کوچک‌ترین کوتاهی و اهمالی از تو بینم جایت ته همان سیاهچال است. ضمناً به تمام گزوه‌های شهر که تو را به عنوان یکی از اوباشان شهر می‌شناسند می‌سپارم، اگر تو را غیر دور و بر بیغوله‌ات جای دیگری دیدند، دستگیرت کنند.

از طرفی، قاضی شهر وقتی به خانه آمد، در حضور همسرش تمام ماجرا را بازگو کرد و سپس رو به هوتن کرد و پرسید: آیا خواسته امیرزاده در مورد ازدواج، همان خواسته‌های قبلی است و آیا شما همچنان خواستگار دخترم ختن می‌باشید؟

هوتن برخلاف گذشته که از شرم و خجالت هرگز جرئت ابراز خواسته خود را نداشت، بلند شد و ایستاد و در حالی که ابتدا مقابل

قاضی و همسرش تعظیمی کرد، با دست اشاره‌ای به جانب ختن کرد
و گفت:

من عاشق وی هستم در روز و شب زبانم
جانا کلام و حرفی جز مدح او ندارد
امید آنکه روزی حتی ز بعد مرگم
این دست پر امیدم بر دامن وی افتد
این را یقین بدانید از وصل او اگر که
بی بهره مانم و دور آتش به خانمان و ارکان من بیفتد
دستم به دامن دوست واصل اگر نگردد
دامن به چنگ حسرت دامن من بیفتد
و چون پاسخ مساعد و شعرگونه هوتن به پایان رسید، قاضی شهر
خنده‌کنان گفت:

گر که چنین شهامت داشتی تو اول راه
مانع می‌شد از آنکه اشکال در امور دیوان من بیفتد
امید آنکه فردا چون جام وصل نوشی
نوری ز فرّ ایزد بر بام و سقف خانه ایوان من بیفتد
و سپس بانگ خنده قاضی شهر سرتاسر خانه را فرا گرفت و مادر
ختن هم اضافه کرد: چه زیبا وصلتی است آمیزه ختن و هوتن با هم.
و چون همه رو به ختن کردند و در انتظار پاسخ وی ماندند، دختر
زیبارو نیز لب نمکین از هم گشود و گفت:

کلبۀ تاریک ما روشن شود زیرا که دوست

منتش سایه فکنده بر در و دیوار ما

آنگاه بود که همگی با هم گفتند: مبارک است، مبارک است!
و آخرین کلام از پدر ختن اینکه: ان شاء الله شامگاه آدینه مراسم

عقد و عروسی هوتن و ختن را با هم برگزار می کنیم.

و چون قصۀ شهرزاد به اینجا رسید درحالی که لبخندی بر لبان

سلطان نقش بسته بود، چشمانش را خواب در ربود و به آرامی بیاسود

و شهرزاد هم شماری بر شمارگان عمرش بیفزود.

پایان شب پنجاه و هفتم

و اما ای ملک سپیدبختی که دست همیشه به کار خیر آماده و گشاینده
راه سعادت دیگرانی! در ادامه مطالب دیشب خود باید به عرض
برسانم:

صبح فردای آن روز همه با هم دست به کار شدند تا مراسم
عروسی ختن، دختر زیبارو و شایسته قاضی شهر و امیرزاده تبتی با
شکوه هر چه تمام تر برگزار شود. عده‌ای به دنبال بهترین زن خیاط
شهر رفتند و جامه عروس سفارش دادند و عده‌ای به دنبال تدارک
خنچه عقد و سفره آن رفتند. از جمله بهترین روحانی سرشناس را
هم برای خواندن خطبه عقد دعوت کردند. قاضی شهر تمام دوستان و
آشنایان و بزرگان شهر را دعوت کرد، اما از جادوگر پیر و چولای
ولگرد هم غافل نبود و در سه روز فاصله تا مراسم عقد و عروسی،
خودش هر روز به بیغوله و خرابه‌ای که چولای در آنجا زندگی
می کرد می رفت و مدتی با او به گفت و گو می نشست تا بلکه از
لابه‌لای صحبت‌های چولای مطالبی در مورد توطئه چیده شده علیه
هوتن دستگیرش شود که در پایان، دریافت تمام آن دسیسه‌ها ناشی از

حرص و آز جرتومه جادوگر به خاطر تصاحب دارایی و ثروت هوتن بوده است.

قاضی چون نشانی زن جادوگر را به تمام گزمه‌ها و مأموران داروغه‌خانه داده بود و مأموران هم خبر آوردند ما هیچ ردّ و نشانی از زن جادوگر در شهر و اطراف آن ندیده‌ایم، قاضی خیالش راحت شد که جرتومه جادوگر سایه شومش را از سر هوتن و ختن برداشته و گورش را گم کرده و رفته است.

ظهر روز آدینه فرا رسید. ختن را به تنها آرایشگاه و مشاطه‌خانه شهر بردند و مشاطه معروف شهر، که سال‌های سال بود همه او را می‌شناختند و به تردستی و هنرمندی‌اش اعتراف داشتند، به آرایش عروس پرداخت. جامه زیبای عروسی را همانجا و در مشاطه‌خانه، بر تن ختن کردند. همانجا اسپند و کُندر دود کردند و عودها سوزاندند و عروس آراسته و پیراسته را، به اتفاق همراهان و از جمله، زن مشاطه معروف شهر و شاگردش، به خانه پدر و اتاق عقدکنان بردند. زن مشاطه و شاگردش نیز، به آن خاطر همراه بودند تا اگر در فاصله مشاطه‌خانه تا خانه، به خاطر گرمی هوا و یا باد و توفان احتمالی، آرایش عروس به هم خورد و ترکیب روی و مویش آشفته گردید، دوباره او را مرتب و مقبول‌تر نمایند. چون به خانه رسیدند، ابتدا عروس را وارد اتاق کردند و در حالی که در حیاط خانه، دف می‌زدند و رامشگران می‌نواختند و خنیاگران با بانگ رسا می‌خواندند:

جان به قربان قد و بالایت

دل فدای نگه گویایت

تو سرا پا همه افسونی و ناز

وای از این سادگی سیمایت

دانه خال تو بر گوشه لب

هست زیور به رخ زیبایت

زن مشاطه و شاگرد جدید و تازه به خدمت درآمده اش، مشغول آخرین کارهای آرایشی خود بر چهره ختن شدند. چون کار تمام شد و استاد و شاگرد خواستند از اتاق خارج شوند، شاگرد جدید و تازه به خدمت درآمده به استاد خود گفت: اجازه دهید خال گوشه لب عروس را مشکین تر و مُشکین تر کنم. زن مشاطه گفت: زود باش بجنب که هوا بسیار گرم است. شاگرد چون نزدیک ختن رسید به جای آنکه قلم بردارد و خال چهره عروس را به قول خود، مشکین تر و مُشکین تر نماید، وردی خواند و فوتی به صورت ختن کرد که بلافاصله عروس تبدیل به سنگ شد. همه دیدند به دنبال زن مشاطه، پیرزنی زشت روی، از اتاق عقد خارج شد. چون کنیز پیر وفادار هوتن که بیرون در و کنار ایوان ایستاده بود چشمش بر جرثومه جادوگر افتاد، فریادی کشید و گفت: تَف بر تو، و آنگاه غش کرد و نقش زمین شد.

مجلس عقد به هم ریخت، زیرا جرثومه جادوگر بی رحمانه زهر خود را ریخت. چون قاضی شهر و همسرش وارد اتاق عقد شدند، با دختر سنگ شده خود روبه رو گردیدند. هوتن نیز به اتاق آمد. او هم با

مشاهده ختنِ سنگ‌شده، دو دست بر سر خود کوبید و روی زمین نشست و های‌های گریستن را آغاز کرد. قاضی شهر فریادکشان سردسته گزمه‌های شهر را صدا زد و فرمان داد: دروازه‌های شهر را ببندید. هر کجا جرثومه جادوگر را دیدید به بندش کشید و سر از تنش جدا کنید، زیرا این طماعِ فاسدِ جادوگر، دختر زیبای مرا تبدیل به سنگ کرد.

در آن موقع، مادر ختن بالای سر هوتن که همچنان مشت بر سر خود می‌کوبید و چون ابر بهار می‌گریست آمد و فریاد کشید و گفت: ای امیرزاده لعنتی کاش پایت می‌شکست و به خانه ما نمی‌آمدی. کاش همان شب مهاجمان تو را کُشته بودند و این بلا را اینجا نمی‌آوردی. الهی هم‌الآن بمیری ای بدقدم. در همین موقع کنیز پیر و وفادار هوتن، به هوش آمد و همه چیز را به‌خاطر آورد و چون بد و بیراه‌گفتن و نفرین کردن‌های مادر ختن را شنید، چشمانش برقی زد. قد راست کرد و با صدای بلند رو به مادر ختن کرد و گفت: خاتون، فقط یک ساعت به من فرصت دهید. فقط یک ساعت. آنگاه اشاره‌ای به قاضی شهر که او هم مات و حیرت‌زده ایستاده بود کرد. قاضی جلو آمد. کنیز گفت: لطفاً به اتفاق یک مأمور همراه من بیایید. چون قاضی شهر پرسید برای چه؟ کنیز گفت: برای این که جادوی ختن زیبارو و عروس مجلس را، همین امروز، و در مدت یک ساعتی که گفتم می‌شکنم. قاضی شهر پرسید: مگر تو باطل‌السحر می‌دانی؟ مگر

می توانی جادو را از دخترم برداری؟ که کنیز گفت: نه، من از این گونه کارها هرگز بلد نبوده و نیستم. اما باید محرمانه خدمت سرور خودم عرض کنم این جرثومه فساد یادش رفته که بیست سال پیش شیشهٔ عمرش را به من داد تا برایش نگاه دارم. او به قدری گرفتار حرص و آز شده بود که اصلاً ماجرای شیشهٔ عمر خود را فراموش کرد. اگر یادش بود، اوّل به هر شکل که می شد می آمد و شیشهٔ عمر خودش را از من می گرفت و بعد دست به این کار رذیلانه می زد. من یقین دارم حتی الآن هم به یاد و فکر شیشهٔ عمر خودش نیست، زیرا وقتی از اتاق بیرون آمد و آن نگاه پیروزمندانه را به من انداخت حس کردم که ماجرای شیشهٔ عمر خود را فراموش کرده. حالا اگر شما به اتفاق من و بی صدا و پنهانی، در حالی که همچنان اطرافیان سرگرم ناله و آه و زاری هستند بیایید، من به فاصلهٔ همان یک ساعت که عرض کردم، جادوی ختن خاتون را خواهم شکست. چون قاضی آهسته پرسید: شیشهٔ عمر جادوگر کجاست؟ کنیز پیر گفت: در ته سردابه‌ای که در انتهای حیاط خانهٔ امیرزاده هوتن قرار دارد. اگر مرا همراهی کنید می رویم و شیشهٔ عمر این چرثومه فساد را برمی داریم و می شکنیم. وقتی شیشهٔ عمر هر جادوگری شکسته شود تمام جادویش هم باطل می شود. فقط باید خیلی سریع و حساب شده عمل کنیم، زیرا به محض اینکه دست به شیشهٔ عمر جادوگر بزنیم، او هر کجا باشد خود را به سرعت برق می رساند و وردی می خواند و ما را تبدیل به

سنگ می‌کند و شیشه‌ی عمرش را از دست ما درمی‌آورد. آن وقت است که کار خراب تر می‌شود. در ضمن من چون پیرم و دستم می‌لرزد و می‌ترسم نتوانم شیشه را به سرعت از سرداب درآورم و در زیر آسمان - و نه در زیر سقف - بر زمین بکوبم، لذا شما باید یک مأمور جوان و ورزیده را همراه بیاورید که لحظه‌ای وقت را تلف نکند.

قاضی شهر نیز همان کار را کرد و ورزیده‌ترین فرد از میان گزمه‌ها را انتخاب کرد و هر سه رفتند و داخل سرداب خانه‌ی هوتن امیرزاده تبتی شدند. گزمه‌ی ورزیده طبق دستور، شیشه‌ی عمر را گرفت و دوان دوان به ایوان آمد که در همان هنگام جادوگر هم از هوا به زمین رسید و تا خواست فریاد کشیده و بگوید: نشکن، که گزمه‌ی جوانِ ورزیده شیشه‌ی عمر جرثومه‌ی فساد را محکم بر کف سنگ‌فرش ایوان خانه کوبید و بلافاصله جرثومه‌ی فساد دود شد و به هوا رفت و آنجا بود که کنیز پیر و باوفا به قاضی گفت: هر چه زودتر به خانه برگردیم.

چون به خانه رسیدند، ختن را همچنان آراسته و پیراسته، بر ایوان خانه و بیرون اتاق عقد ایستاده دیدند. حاضران مات و مبهوت و ساکت بودند ولی باز هم ترس سراسر خانه را فراگرفته بود؛ ترس اینکه هر لحظه ممکن بود ختن دوباره سنگ شود و به این جهت بود که همه دلواپس و نگران بودند. کنیز پیر و قاضی شهر چون وارد

شدند قاضی با شادمانی گفت: یاران، دل قوی دارید که جادو برداشته شد و شیشه عمر جرثومه فساد شکست و جادوگر لعنتی به درک واصل شد. اگر عقل و هوشیاری این ننه وفادار نبود، ابر غم و ماتم هرگز از فراز این خانه کنار نمی‌رفت.

ختن و مادرش، کنیز پیر را چون جان در آغوش گرفتند و سر و روی او را غرق بوسه کردند. چون هوا تاریک شد و میهمانان رفتند و نظم مجلس به هم ریخت - همچنین به جهت نبودن و رفتن روحانی عاقد - قاضی شهر گفت: ان شاء الله آدینه آینده مجلسی پُر جلال‌تر برپا کرده و رونق جشنمان را بیشتر خواهیم کرد و میهمانان زیادتری را دعوت خواهیم نمود. به این ترتیب بقیه میهمانان هم پراکنده شدند. ختن و هوتن و قاضی و همسرش و کنیز پیر ماندند با دو نفر نگهبان تا شب صبح شود، و از صبح فردا بدون واهمه وجود جرثومه جادوگر در فکر تدارک جشن آدینه آینده باشند.

صبح روز بعد چون قاضی شهر به محل کار خود و داروغه‌خانه رفت، دو مأمور را به دنبال چولای ولگرد فرستاد. چون چولای با ترس و لرز وارد شد قاضی شهر به او گفت: پسر دفعه سوم به خیر گذشت و بعد از آنکه ماجرا را برای چولای به اختصار تعریف کرد، با مقداری نصیحت او را مرخص کرد و گفت: امیدوارم هرگز تو را پیش روی خود نبینم که اگر مرتبه چهارم برسد دیگر سر روی تن نخواهی داشت.

چولای چون از زندان خلاص شد با خود گفت: حالا که جادوگر پیر شیشهٔ عمرش شکست و خودش هم دود شد و برای همیشه به هوا رفت، برای من که سقف و سرپناهی ندارم و شب‌ها در بیغوله‌ها و خرابه‌ها می‌خوابم، بهترین جا همان اتاقک دخمه‌مانند آن جرثومهٔ فساد است. جادوگر هم که فرزند و وارثی ندارد تا به سراغ خانه و زندگی‌اش بیاید، پس چه بهتر که بروم اتاقک او را که گوشهٔ خانه‌ای قدیمی و متروکه قرار دارد تصاحب کنم و در آنجا زندگی نمایم. بعد خودش با خودش شوخی کرد و زیر لب گفت: بی‌جهت نیست که گفته‌اند: میراثِ خرس به کفتار می‌رسد.

پس آنگاه چولای ولگرد بی‌خانمانِ خرابه‌نشین، یک‌راست به سراغ خانهٔ بی‌صاحب آن جرثومهٔ فساد رفت و کلون در اتاق را شکست و وارد شد. ابتدا به زیر و رو کردن مختصر اثاثیه کهنه و رختخواب پاره و گلیم چندتکه جادوگر پرداخت که در زیر تشک پوسیده، کیسه‌ای از سکه‌های زر ناب را پیدا کرد. چشمانش برقی زد و زیر لب گفت: این دیگر دزدی نیست، بلکه همان میراث خرس است که به من کفتار رسید و آنگاه شروع به شمردن سکه‌ها کرد که تعداد باقیماندهٔ آن هشتاد و هفت عدد بود. چولای زیر لب با خود گفت: بدبخت بیچاره، صد سکه از امیرزاده هوتن گرفت و سیزده عدد آن را خرج سر و وضع و لباس و انعام‌دادن به من کرد. بیچارهٔ خسیس حتی یک دانهٔ آنرا خرج خودش هم نکرد. باز حداقل غیر از من آن مردک دلاک

یکی از آنها را گرفت و سر و صورت مرا آراست و تن و بدنم را شست و... چولای مکشی کرد و دوباره زیر لب گفت: مردک دلّاک، مردک دلّاک، و بعد ادامه داد: با فکری که توی راه به سرم زد این مردک دلّاک خیلی به دردم می خورد. بیچاره نرخش از من هم ارزانتر است.

حضور سرور عزیز و سلطان صاحب اختیار خود باید عرض کنم آن جرثومه فساد خیانتکار، وقتی سر و وضع چولای را آراست و او را همراه خود به خانه قاضی شهر بُرد، دو فکر خائنه در سر داشت: اوّل آنکه با حُقه و نیرنگ تمام دارایی و ثروت امیرزاده هوتن را تصاحب کند و دوّم آنکه از وجود چولای، یک رقیب عشقی برای هوتن بترشد و پسرک اوباشی را سر راه او قرار دهد و آن دو را با فتنه و جادوگری به جان هم بیندازد و در آخر ترتیب کار را طوری بدهد که هوتن تبتی به دست چولای مغولی کشته شود که اتفاقاً نیرنگ و فکر رذیلانه جادوگر درست از آب درآمد.

چولای ولگرد با همان نظر اوّل که در خانه قاضی شهر و هنگام خواستگاری به ختن انداخت، یک دل و صد دل نه، بلکه هزار دل عاشق ختن گردید و اگر حاضر شد در آن توطئه شوم شرکت کند، به خاطر روزی یک سکه زر نبود که به هرصورت او از راه دزدی و زورگیری و سرقت های شبانه کم و بیش پولی به دست می آورد و برخلاف جادوگر، موجود پول پرست و طماعی هم نبود، بلکه آنچه او

را واداشت تا با جرثومهٔ فساد همکاری کند، عشق ختن و فکر ازسراهر برداشتنِ هوتن و به‌دست‌آوردن معشوقه بود که وقتی توسط مأموران قاضی شهر دستگیر شد و به زندان افتاد، اوّل تمام نقشه‌هایش را نقش بر آب دید اما وقتی شیشهٔ عمر جادوگر شکسته شد و او دود گشت و به هوا رفت، چولای با خود گفت: حالا که جادوگر طمّاع به آرزوی خود نرسید، من که نباید دست روی دست بگذارم و بنشینم تا این پسرک تبتی بیاید و عشق مرا بدزدد و ببرد. و چون از زندان و تحت‌نظر بودن خلاص شد دو فکر را در سر خود پرورش داد: اوّل تصاحب‌خانهٔ محقر و اتاق‌گلی جرثومهٔ جادوگر و دوّم به‌دست‌آوردن ختن با کُشتن هوتن.

چون سلطان را خواب در ربود، شهرزاد ناگزیر شد لب فرو بندد و تعریف بقیهٔ ماجرا را برای شب بعد بگذارد.

پایان شب پنجاه و هشتم

و اما ای سلطان پُراوازه صاحب‌نام که الهی همواره روزگارت باشد
به‌کام! در ادامه عرایض دیشبم معروض می‌دارم:
به دنبال فکر ابلهانه دوّم که به مغز چولای خطور کرد، آن ولگرد،
صبح روز بعد به حمام رفت و دلّاک را به گوشه‌ای کشید و از او
پرسید: هفته پیش که سر و روی هوتن داماد را صفا دادی و تن و
بدنش را شستی، چقدر مزد و انعام گرفتی؟ دلّاک که چولای را خوب
می‌شناخت گفت: به تو مربوط نیست، حتماً آمده‌ای باج از من
بگیری، ها...؟ که چولای پاسخ داد: نه مردک، آمده‌ام باج به تو
بدهم. دلّاک بهت‌زده گفت: نمی‌فهمم. تو دزد سر‌گردنه آمده‌ای باج
به من بدهی؟ آخر برای چه؟ چولای به میان حرف دلّاک پرید و
گفت: حرف زیادی موقوف. پرسیدم: چقدر گرفتی سر و صورت
هوتن تبتی را صفا دادی؟ دلّاک گفت: با تمام انعام‌ها باور کن که یک
سکه زر هم نشد. باز چولای گفت: حالا حضری بیست سکه زر از
من بگیری و دفعه بعد که هوتن تبتی به حمام آمد و حتماً هم روز
آدینه آینده خواهد بود، سر از تنش جدا کنی؟ مردک دلّاک گفت: آخه

لات آسمان‌جُل کجا و بیست سکه زر ناب کجا؟ تصوّر می‌کنم آن چند شب زندان، دیوانه‌ات کرده باشد.

چولای دست در جیبش کرد و کیسه حاوی سکه‌های زر را درآورد و آن را در هوا چرخاند به ترتیبی که صدای جرینگ جرینگ سکه‌های زر هوش از سر مرد دلاک ربود. دلاک مکثی کرد و پرسید: خب حالا چه کار باید بکنم؟ چولای گفت: خیلی ساده، ده سکه الآن به تو می‌دهم. ده سکه هم بعد از آن که سر هوتن تبتی را بریدی. دلاک گفت: نه، از بریدن سرش معذورم حتی اگر صد سکه زر بدهی. چولای گفت: بسیار خب سرش را زیر آب کن، این کار را که بلدی؟ و چون مرد دلاک سکوت کرد چولای گفت: صبح آدینه آینده، هوتن را به حمام می‌آورند، بینم آیا عرضه داری سر این پسرک مزاحم را زیر آب کنی؟ بسیار خب، بیست سکه‌ات شد سی سکه. بیا این پانزده سکه را بگیر که بیعانه کارت باشد. پانزده سکه را هم بعد از زیر آب رفتن سر هوتن تبتی پرداخت می‌کنم. تصوّر نمی‌کنم کسی تا به حال چنین معامله‌ای با تو کرده باشد. سی سال هم سر بتراشی و سر و تن بشویی سی سکه زر گِیرت نخواهد آمد.

آنگاه چولای پانزده سکه زر، بیعانه به مردک دلاک داد و از حمام خارج شد. وی شدیداً به فکر فرو رفت تا راهی برای سر زیر آب کردن هوتن تبتی پیدا کند. بالاخره بعد از قدری فکر، خنده‌ای کرد و زیر لب گفت: پیدا کردم، از این بهتر نمی‌شود.

از طرفی قاضی شهر و خانواده‌اش، با خاطر جمعی اینکه دیگر هیچگونه خطری ختن و هوتن را تهدید نمی‌کند، با سری آسوده و دلی راحت، به تهیه و تدارک دومین مراسم عقد و عروسی پرداختند؛ البته با مجلسی مجلّل‌تر و پذیرایی مفصل‌تر و جمعیتی کثیرتر و نوازندگانی بیشتر. در مرتبهٔ دوّم، ختن را به مشاطّه‌خانه و آرایشگاه نفرستادند، بلکه مشاطه دیگری را به خانه آوردند و همچنین نزدیک‌های ظهر بود که هوتن را به همراه عده‌ای به حمّام فرستادند که هم حمّام را قرق کرده بودند و هم دلّاک را از قبل با دادن یک سگّه زر برای خدمت‌دادن به هوتن اجیر کرده بودند.

دلّاک با وسواس تمام به پیرایش سر و شستشوی تن و بدن داماد پرداخت و چون کار استحمام و پیرایش داماد در حمّام به پایان رسید، در سربینه هم به پذیرایی از داماد و همراهان پرداختند و بالاخره هوتن داماد را از حمّام خارج کردند. امّا حمّام در کوچه‌باغی، در کنار رودخانه، و حدود یک سوّم فرسخ بالاتر از خانهٔ قصر گونهٔ قاضی شهر قرار داشت.

داماد را با ساز و دهل آوردند و او را سوار بر اسب مخصوصش نمودند و چند نفر جوانان ورزیدهٔ سوارکار هم در پشت سر هوتن قرار گرفتند. به رسم مراسم جشن‌های عروسی سرزمین تبت، یکباره دهل‌زنان نواختن را آغاز کردند. ناگهان اسبی که هوتن سوار آن بود و جلوتر از دیگر اسب‌ها ایستاده بود، رم کرد و سوار خود را برداشت و

دیوانه‌وار به طرف کنار رودخانه در جهت عکس مسیر آب شروع به تاختن کرد. جوانان ورزیده سوارکار، ترسان و شتابان سر در پی اسب رم کرده هوتن گذاشتند که چند لحظه بعد با چشمان خود دیدند هوتن از روی اسب رم کرده به هوا بلند شد و در بین سنگ‌های صخره‌مانند کنار رودخانه بر زمین افتاد.

همراهان خود را بر بالای سر هوتن رساندند که او را بیهوش و پای راستش را از بالای ران شکسته و استخوان بیرون زده دیدند. در نتیجه هوتن را به جای آنکه به مجلس عقد ببرند به مطب حکیم شکسته‌بند بردند و عده‌ای هم دلتنگ و غمناک به خانه قاضی شهر رفتند و چگونگی ماجرا را با میهمانان منتظر در میان گذاشتند. مجلس عقد برای دوّمین بار هم به هم خورد و این دفعه ختن در گوشه‌ای نشست و زانوی غم در بغل گرفت و های‌های بنای گریستن را گذاشت.

قاضی شهر به جای آنکه به مطب حکیم شکسته‌بند برود و جویای حال دامادش شود، برای تحقیق به حمّام رفت و از شاهدان و ناظران شرح ماجرا را پرسید. همگان آنچه را که دیده بودند، گفتند. قاضی گفت: اسب را بیاورید. اسب رم کرده را آوردند که قاضی شهر متوجّه شد اسب تعادل ندارد و درست راه نمی‌رود. آنگاه از اطرافیان پرسید: آیا اسب‌ها در زمانی که هوتن در حمّام بود تیمار شدند و علف خوردند؟ که عده‌ای گفتند: شاگرد تون‌تاب حمّام، فقط علوفه

مخصوص جلوی اسب هوتن خان داماد ریخت. قاضی به مأموران خود دستور داد شاگرد تون تاب را که ترسیده و فرار کرده بود آوردند. همان موقع همانجا هم دستور داد تا او را روی زمین خوابانیدند و بر پشتش تازیانه زدند. چون فریاد امان خواهی شاگرد تون تاب حمام بلند شد، قاضی شهر جلو رفت و پرسید: به اسب هوتن چه خوراندی که آنچنان رم کرد؟ شاگرد تون تاب حمام گریه کنان گفت: من نمی دانم آن گرد چه بود که دلگد به من داد و گفت که روی علوفه اسب داماد بریزم!

قاضی شهر فرمان داد دلگد را آوردند و به تازیانه بستند. دلگد بعد از خوردن تازیانه سوّم التماس کنان گفت: نزدیک، همه چیز را می گویم و آنجا بود که همه چیز را گفت و قاضی شهر دستور داد چولای ولگرد را دستگیر کرده و بیاورند.

چولای در اتاق محقّر جرثومه جادوگر معدوم نشسته بود و باقیمانده سکه های زر را می شمرد که مأموران ریختند و دستش را از پشت بستند و او را به نزد قاضی شهر بردند. قاضی تا چولای ولگرد را دید، فریاد کشید و گفت: یادت هست وقتی چند روز پیش آزادت کردم، گفتم: امیدوارم دیگر تو را مقابل خود نبینم که اگر مرتبه چهارم برسد و ببینمت، دیگر سر روی تن نخواهی داشت. امشب درباره ات با سلطان صحبت می کنم و فردا صبح در میدان شهر گردنت را می زنم.

قاضی شهر همان کار را کرد و درست هشت روز بعد از آن که شیشهٔ عمر جرثومهٔ جادوگر شکسته شد، در سحرگاهی که شنبه و آغاز هفته بود سر چولای مغولی با یک ضربت تبر در میدان عمومی شهر لھاسا (بام دنیا و پایتخت سرزمین تبت) از تن جدا شد.

بیست و یک روز هوتن در بستر افتاده بود تا استخوان پای راستش که قدری کوتاه شده بود جوش خورد و در چهارمین آدینه بعد از آن حادثه و برای سوّمین بار امیرزاده هوتن تبتی با پای لنگ به اتاق عقد رفت و پای سفره نشست و ختن زیبارو را به کابین خود آورد.

چون داستان به اینجا رسید، میهمان برازندهٔ مجلس مهمانی خیاط معروف شهر پکن، رو به حاضران مجلس کرد و گفت: از شما حاضران بسیار متشکرم که با حوصله داستان زندگی مرا شنیدید. باید حضورِ محترمتان عرض کنم که از آن تاریخ تا کنون دوازده سال می‌گذرد و من اکنون هر چند با پای لنگ، اما بسیار راضی و خوشحال و خوشبخت، در کنارِ همسر شایسته و مهربانم با دو فرزند زندگی می‌کنم. قاضی شهر یا پدر ختن هم که دو سال است روی در نقاب خاک کشیده است، بعد از آنکه چولای مغولی را به سزای اعمالش رساند، حکم زندانی شدن دلاک خائن را به مدت پنج سال صادر کرد. من بعدها شنیدم، دلاک بعد از پایان دوران محکومیتش از سرزمین تبت خارج شد، اما نمی‌دانستم او به شهر پکن آمده است. در این دو سالی که بعد از مرگ پدر همسرم، من هم در این شهر زندگی می‌کنم،

تا امروز هرگز او را دوباره ندیده بودم. به هر صورت از اینکه لطف کردید و داستان زندگی مرا با حوصله شنیدید باز هم متشکرم.

باری ای سلطان گرانقدر، و ای همسر بسیار شایسته و مهربانم، چون داستان هوتن و ختن بدین گونه که شنیدید به پایان رسید، مرد خیاطِ متهم به کشتن دلک کوتوله، در برابر سلطان سرزمین مصر تعظیمی کرد و گفت: امیدوارم داستانی را که تعریف کردم و حضرت سلطان هم آن را با حوصله شنیدند، موردپسند قرار گرفته باشد! سلطان پاسخ داد: بد نبود ولی آنچه را که من دوست داشتم بشنوم نبود. البته تو مانند مباشر و پسرش و همین طور طیب یهودی که در پایان داستان هایشان، آن عاشق‌های بدبخت را بی‌رحمانه کُشتند، هوتن را نکستی و بالاخره با پای لنگ او را به وصال معشوق رساندی. اما اینکه تصور کنی هم الآن تو و همسرت و آن مباشر لعنتی آشپزخانه خود را می‌بخشم، نه. این قصه فقط باعث رهایی خودت از مرگ شد. حالا فقط خودت می‌توانی بروی که در بین شما پنج نفر، گناه همسرت و مباشر آشپزخانه‌ام از بقیه بیشتر و بزرگ‌تر است و به این جهت از مجازات همسرت صرف‌نظر نمی‌کنم، زیرا آتش اولیه را همسر تو روشن کرد. من درست یا غلط، بی‌جهت یا باجهت دلک بیچاره خودم را از دربار اخراج کردم. حالا دلک اخراجی دربار من نه، یک بنده‌خدای بدبخت دیگر، آدمیزاد که عروسک و اسباب‌بازی

نیست تا ما برای خندیدن خود هر بلایی که بخواهیم سرش
 دربیاوریم. این هم گناه بزرگ همسر محکوم به مرگ تو.
 و اما ای مباشر نمک به حرام، تو وقتی دلک مرده را دیدی او را
 شناختی. تو که می دانستی من او را چقدر دوست داشتم، چرا زنده و
 مرده اش را به خود من ندادی؟ ابله، چرا به جای آنکه طیب
 مخصوص دربار را خبر کنی و یا حداقل وسیله شوی که او را با
 عزت و احترام به خاک بسپارند، رفتی و جنازه آن بخت برگشته را در
 کوچه هایی از خرابات شهر انداختی؟ ای خیاط همانطور که گفتم:
 فقط خودت آزادی. پس هر چه زودتر برو تا من جلاد را خبر کنم و
 این دو مقصر اصلی را به کیفر برسانم.

در این موقع، خیاط خود را روی پاهای سلطان انداخت و گفت:
 حضرت سلطان مرا جای همسرم بکشید. من حاضرم پیش مرگ
 همسرم شوم. در این موقع سلطان سرزمین چین مکثی کرد و گفت:
 آفرین به این از خودگذشتگی، احسنت به این ایثار و فداکاری. بسیار
 خب، حرفی نیست زنت برود و تو جای او بمان. در این موقع همسر
 مرد خیاط به سخن درآمد و گفت: حضرت سلطان همان طور که
 توجه فرمودید، از اول مجلس تاکنون من گناهکار شرمنده، لب از لب
 باز نکردم اما حالا که به لطف شما هر چهار نفر داستانی را تعریف
 کردند، چرا به من اجازه نمی فرمایید تا قصه ای تعریف کنم؟! بلکه
 قصه من آنچنان مورد توجه شما قرار گیرد که شما را از ریختن خون

در تالار قصر تان منصرف کند. آیا ممکن است استدعای کنیز خود را قبول کنید و اجازه بفرمایید تا من هم قصه‌ای را برایتان تعریف کنم؟ و چون پادشاه سرش را به علامت موافقت تکان داد، همسر خیاط، داستان «پیرخاموش و برادران» را این گونه آغاز کرد:

اما شهرزاد نتوانست داستان پیرخاموش را برای سلطان بازگو کند، زیرا با چشمان بسته شنونده هر شب قصه‌هایش روبه‌رو شد، لذا لب از سخن فرو بست.

پایان شب پنجاه و نهم

و اما ای سلطان داهی و خردمند، و دوستدار و حامی مردم فکور و اندیشمند! در دنبالهٔ عرایض دیشبم ادامه می‌دهم که همسر مرد خیاط، داستان خود را با عنوان «پیرخاموش و برادرانش» چنین آغاز کرد:

در سال‌های خیلی دور، در سرزمین مغولستان، پادشاهی زندگی می‌کرد که فقرا و مساکین را بسیار دوست می‌داشت و بیشتر با علما و فضلا و صالحان، روزگار می‌گذرانید. تمام سعی و تلاشش این بود که خاطیان و سرکشان و یاغیان را با عفو و اغماض و نصیحت و دلالت هدایت نماید و بیخود و بی‌جهت سر افراد و آحاد مملکت خویش را زیر تیغ جلاد نهد. اما زمانی، همین پادشاه عادل و صبور و پرحوصله، از تمرّد و طغیان گروهی ده نفره که عرصه را بر بسیاری از مردم تنگ کرده و حوصلهٔ حکومتیان را سر برده بودند، آنقدر خشمگین و عصبانی شد، که دستور داد هر ده نفر را دستگیر کنند و به کیفرخانه برده و گردن بزنند، ولی توصیه کرد وقتی ایشان را از خیابان‌های شهر عبور می‌دهند، بسیار آرام و متین و با احترام ببرند که ترسی درون دل مردم عادی نیفتد و رعبی در شهر ایجاد نشود.

روزی که آن ده نفر یاغی سرکش را برای گردن‌زدن به دربار می‌بردند، آنچنان با وجود حضور صدها محافظ و نگهبان، پر جلال و باشکوه کالسکه‌های روباز را در معابر و گذرهای شهر عبور می‌دادند، که هر کس می‌دید، تصوّر می‌کرد عده‌ای به جهت مهمانی به دربار می‌روند. و از جمله، آن روز، پیر خاموش قصّه ما نیز در مسیر عبور کالسکه‌های محکومان ایستاده بود و چون خیلی دلش می‌خواست روزی به بارگاه سلطان عالم و فاضل و ادب‌دوست راه یابد، موقع را مغتنم دانست، سوار یکی از کالسکه‌ها شد و کنار جمع پنج نفری دسته‌ای از محکومان همچنان خاموش نشست. مأموران هم به تصوّر اینکه پیر خاموش نفر دیگری از یاغیان است که ندانسته از عاقبت کار، به جمع یارانش پیوسته، مانعی برای نشستن و همراه‌بودنش ایجاد نکردند.

آن کاروان آنچنانی، چون از خیابان‌ها و گذرهای شهر رد شد و وارد در جنوبی قصر که در کنار کیفرخانه بود گشت، مأموران آن ده تن یاغی را به اضافه پیرمرد خاموش غل و زنجیر کردند. پیر هم بدون آنکه حرفی بزند یا اعتراضی کند، غل و زنجیر را به دست و پا و گردن پذیرفت. هر یازده نفر را به صحن کیفرخانه بردند. محکومان را به ترتیبی نشانند که سرهایشان هر کدام خم شده از گردن روی سنگی قرار داشت. پادشاه وارد شد. رو به مرد سیّاف یا شمشیرکش کرد و گفت: این یاغیان رذل چنان عرصه را بر مردم تنگ کردند، و

چنان از مهربانی و رأفت من سوء استفاده نمودند که جای هیچ‌گونه اعتراض و حرف و حدیثی برایشان باقی نمانده است. پس بدون توجه به گریه و ناله‌هایشان، سر هر ده نفرشان را با یک ضربت شمشیر از تن جدا کن.

مرد سیّاف، یا همان جَلّاد دربار، ده شماره شمرد و با هر شماره یک سر را از گردن جدا کرد. دهمین ضربه را که فرود آورد، مقابل پادشاه ایستاد و تعظیمی کرد و گفت: فرمان حضرت سلطان اجرا شد. پادشاه گفت: پس یک سر که هنوز متّصل بر تن و بریده‌نشده بر روی سنگ است، چیست؟ جَلّاد گفت: حضرت سلطان دستور فرمودند ده سر را از تن جدا کنم، ولی در مورد نفر یازدهم دستور نفرمودند. اگر امر می‌فرمایید هم‌الآن اجرا کنم. پادشاه گفت: دوباره بشمار ببین اشتباه نکرده‌ای. جَلّاد و دیگران دوباره شمردند و همگی گفتند: قربان سرهای بریده‌شده درست ده تا و تمام متعلّق به متمرّدینی است که بارها مورد لطف و بخشش حضرت سلطان قرار گرفتند اما ادب نشدند. پادشاه پرسید: این نفر یازدهم کیست که همچنان ساکت است؟ مأموران گفتند: قربان خودش در بین راه یکبار سوار کالسکه شد و بدون آنکه حرفی بزند، کنار یک دسته از محکومان نشست و هنگامی که ما آن ده نفر را طبق دستور غل و زنجیر می‌کردیم، او هم بدون آنکه حرفی بزند و اعتراضی کند، غل و زنجیر شدن را پذیرفت. وقتی سرش را روی سنگ گذاشتیم هم یک

کلام حرف نزد. اکنون هم ملاحظه می‌فرمایید که همچنان ساکت است و حتی سرش را هم از روی سنگ بلند نکرده است.

پادشاه دستور داد فوری زنجیرش را باز کردند و پیر خاموش با گام‌هایی متین و استوار مقابل سلطان آمد و تعظیمی نمود. پادشاه در مقابلش مرد محترمی را دید با چهره‌ای موقر و متین، با موها و محاسنی سپید و احترام‌برانگیز، و پرسید: کیستی؟ پاسخ شنید: من پیر خاموشم. پادشاه دوباره پرسید: اینجا چه می‌کنی؟ و پاسخ دوباره هم این بود: شوق دیدار حضرت سلطان مرا به اینجا کشاند. و سؤال سوم پادشاه اینک: پس چرا ساکت ماندی و قبلاً خودت را معرفی نکردی؟ و پاسخ سوم هم اینک: مطمئن بودم شمشیر سلطانی که قهر و جبرش هم از روی عدل است، گردن بی‌گناه را نمی‌زند.

پادشاه که بسیار شیفته و مشتاق هم‌نشینی و هم‌صحبتی با پیرخاموش شده بود، گفت: یعنی دیدار من پادشاه، آنقدر برای تو جالب بود که این همه رنج و سختی را به جان خریدی و سر زیر تیغ سیاف نهادی؟ پیر خاموش گفت: برای دیدار شما البته. زیرا ندیده و نخوانده و نشنیده‌ام که امیری این همه قدرت داشته، و تا این اندازه هم عادل باشد. این همه ثروت داشته و غذایش نان و دوغ باشد. جامه‌ی خشن بپوشد و شب‌ها روی زمین بخوابد. چون باورم نمی‌شد آن همه رنج کشیدم، تا این مورد دور از ذهن را به چشم بینم. البته تصور نمی‌کردم آن کبکبه و دبدبه‌پر شوکت، به خاطر ده یاغی محکوم‌به‌مرگ

در شهر به راه افتاده باشد. اما وقتی همراه شدم و ماجرای غیرقابل تصوّر را دیدم، از آنجا که از بیهوده‌سخن گفتن برادران کوچکتر از خودم، تجربه‌های تلخ دارم، زبان در دهان نگه داشتم و دم نزد.

پادشاه گفت: مگر شما چند برادر هستید؟ پیر خاموش جواب داد: هفت تا. پادشاه گفت: نمی‌فهمم، واضح‌تر حرف بزن. یعنی غیر از تو، هر شش برادرت تاوان بیهوده‌سخن گفتن خود را دیده‌اند؟ پیرخاموش گفت: آری حضرت سلطان. حرف نگفته را همیشه می‌توان گفت، اما وای از سخنی که بی‌موقع بر زبان آید، که اگر سر دست و پا و زبان بر باد نهد، حداقل از حرمت و اعتبار و آبرو بکاهد. پادشاه گفت: پس تصوّرت این بود که ما در دربار خود میهمانی داده‌ایم و آن گروه سربرباد داده به میهمانی دربار می‌آیند؟! پیرخاموش فقط جواب داد: آری چنین است. دوباره سلطان گفت: می‌شود از تو دعوت کرد که مدتی میهمان شریف و عزیز ما باشی و در دربار بمانی و هر شب قصه یکی از برادرانت را برای ما تعریف کنی؟ که پیر خاموش چهارمین پاسخ مختصرش را این‌گونه داد: افتخاری از این بالاتر برایم هرگز روی نخواهد داد.

پادشاه در حالی که از کیف‌خانه بیرون می‌رفت به حاجب مخصوص خود گفت: سرایی شایسته برای پیر باخرد و بایسته ما ترتیب بدهید و امشب هم یاران همیشگی‌ام، یعنی ادبا و فضلا و

حُکما و عرفای شهر را دعوت کنید تا پیر ما، داستان اوّلین برادر خود را شروع کند. این برنامه قصه‌گویی پیرخاموش تا شش شب ادامه دارد و ورود و حضور تمام نخبگان و پیش‌کسوتان علم و هنر شهر هم به مجلس ما آزاد است.

و اما ای ملک جوان‌بخت، شب هنگام، مجلس اُنس و ادب در دربار مغول‌ها آراستند و جمع بسیاری از نخبگان و پیش‌کسوتان علم و ادب هم به آن جمع پیوستند. پیر خاموش، در برابر جمع عرفا و فُضلا و حُکما، و همچنین پادشاه، زمین ادب بوسید و قصّه برادر اوّل خود را این‌گونه آغاز کرد:

باید حضور سرورانِ حاضر، و سلطانِ پرحشمت و قادر عرض کنم، ما هفت برادر هستیم و برادر بزرگتر، من هستم. نفر دوّم از میان ما که فقط یک شیر از من کوچکتر است، هر دو پایش شکسته و اکنون در خانه من زندگی می‌کند. داستان شکسته‌شدن هر دو پایش از این قرار است که او شغل و پیشه‌اش، آهنگری بود و دگانی نه در خود بازار آهنگرها، بلکه در نزدیکی بازار اجاره کرده بود. از بد حادثه کارکسبش رونقی نکرد و همواره و هر روز بیکار بر درِ دکان خود می‌نشست. سه چهار ماهی اجاره مغازه‌اش عقب‌افتاد و مالک دکان هر روز برای مطالبه اجاره عقب‌افتاده مراجعه می‌نمود. بالاخره بخت به برادر من رو نمود و کارپرداز قُشون به او مراجعه نمود و برای یک هزار رأس اسب سپاه، ساخت چهار هزار نعل به او

سفارش داد. ولی به جهت تعجیل سردار قُشون که تدارک جمله سواره‌نظام خود را می‌دید، برادرم ناگزیر شد دو شاگرد به طور موقت استخدام کند تا شبانه‌روز به کار پرداخته و هر چه زودتر چهار هزار عدد نعل را برای اسبان قُشون آماده کند.

و اما در همسایگی دکان آهنگری برادرم، خانه‌ای بود و در آن خانه مردی زندگی می‌کرد که باغ‌های گردو و بادام بسیار داشت و روز و روزگارش به خوبی و راحتی می‌گذشت. البته این مورد هم قابل ذکر است، روزی که قاطرها بادام‌های چیده‌شده را گونی گونی به حیاط خانه همسایه می‌بردند، برادرم از صاحب بادام‌ها تقاضای خرید نسیه نیم من بادام را نمود تا هر موقع کارش رونق گرفت بهای بادام‌ها را بپردازد. مرد صاحب بادام یا همسایه دیوار به دیوار به تندی جواب برادرم را داد که: «اگر کارت رونق گرفت برو اجاره دُکانت را بپرداز تا صاحب ملک بیچاره، هر روز اینجا پیدایش نشود. بادام نان شب نیست که اگر نخوری بمیری». آن پاسخ، بر برادرم خیلی گران آمد.

باری گفتم که بخت به برادرم رو کرد و سفارش ساخت چهار هزار نعل اسب قُشون را گرفت. ولی اولین روزی که برادرم با کارگرانش کوره داغ کردند و پُتک‌ها بر سندان کوبیدن را آغاز کردند، مادرزن همسایه فوت کرد و صدای شیون و آه و زاری از خانه بلند شد و اقوام و آشنایان هم برای همدردی و تسلیت به سوی آن خانه سرازیر شدند. صدای کوبیدن پُتک بر سندان در تمام

مدت شبانه‌روز، راحت و آرامش عزاداران و به‌خصوص همسر همسایه را گرفت. کنیز همسایه به در دکان برادرم آمد و گفت: خاتون من به خاطر فوت ناگهانی مادرش ملالت خاطر دارد و دچار افسردگی شدید گشته که این صداهاى ناهنجار کسالت او را دوچندان می‌کند. مولایم گفت: شما چند روزی تا مراسم هفت دست از کار بکشید و از این‌گونه سر و صدا پرهیزید، که برادرم فکر نکرده و شرایط روحی زن همسایه را در نظر نگرفته، گفت: برو به مولایت بگو کارم تعطیل بردار نیست. اگر کار نکنم که نمی‌توانم اجاره دکان و بهای بادام‌های مرحمتی شما را پرداخت کنم. مولایت اگر ناراحت است خانه‌اش را عوض کند.

پیر خاموش ادامه داد: پاسخ تند و نسنجیده برادرم بر مرد همسایه خیلی گران آمد و خواست عکس‌العمل تندی از خود نشان دهد، که همسر عزادارش گفت: حق این بود که خودت می‌رفتی و از مرد دکان‌دار همسایه‌ات خواهش می‌کردی. آخر این کنیز که تو فرستادی حرف زدن بلد نیست. مرد همسایه حرف همسرش را پذیرفت و خود به در دکان برادرم آمد و برخلاف دفعه قبل، با لحنی آرام و محترمانه خواهش کرد که حداقل دو روزی کار تعطیل شود، ولی باز هم برادرم نابخردانه پاسخی داد که آغاز بدبختی‌اش بود. نابخردانه از آن جهت عرض کردم، زیرا انسان عاقل نباید اطلاعات کار و اسرار زندگی خودش را بی‌جهت در اختیار دشمن خود بگذارد.

باری، برادرم گفت: مادرزنت مُرد که مُرد. زنت بیمار است برو
برایش حکیم بیاور. من که نمی‌توانم سفارش فرمانده قشون را انجام
ندهم، چون خاتون خانه شما از صدای پتک‌های ما روحشان آزرده
می‌شود. و بعد با فریاد بر سر شاگردانش که دست از کار کشیده
بودند گفت: این قدر دست‌دست نکنید. محکم‌تر بکوبید.

مرد همسایه زیر لب گفت: که گفتی فرمانده قشون. حالیت
می‌کنم. و بعد با صدای بلند گفت: اگر من در دکان تو را نبستم فرزند
پدرم نیستم. باز هم برادرم نابخردانه پاسخ داد: تو که تا این اندازه زور
و قدرت داری، پس چرا آمدی اینجا التماس می‌کنی؟ مرد همسایه
خشمگین و عصبانی به جای آنکه به خانه برگردد، به جانب مقرّ
فرماندهی قشون حرکت کرد. از قضا فرمانده قشون نیز از دوستان
هم‌مدرسهٔ مرد همسایه درآمد و او در حضور فرمانده به قدری از
برادرم بد گفت و چنان دربارهٔ بی‌عرضگی و نابلدی و نادرستی‌اش
داد سخن داد که فرمانده قشون، کاربردش را صدا زد و گفت: مگر
آهنگر در بازار آهنگرها قحط بود که تو رفتی این مردک دزد نالایق را
پیدا کردی و سفارش به این بزرگی را به او دادی؟! زود برو سفارشت
را پس بگیر و در بازار آهنگرها به چهار نفر هرکدام هزار نعل
سفارش بده که زودتر هم حاضر شود.

برادرم با کارگرانش همچنان مشغول پتک‌زدن روی سندان بودند
که کاربردش بیعانه پرداخت نکرده آمد و گفت: طبق دستور فرمانده

قشون کار تعطیل است، زیرا ما از این سفارش منصرف شده‌ایم. آنجا بود که گویی یک دیگ آب جوش بر سر برادرم ریختند. کارپرداز حرفش را گفت و رفت. برادرم شتابان خودش را به مقر فرماندهی قشون رسانید و تقاضای ملاقات با فرمانده را کرد که فرمانده او را نپذیرفت. باز هم برادرم به جای آرامش و متانت در مقر فرماندهی بنای داد و فریاد را گذاشت که او را به دلیل زبان‌درازی و بی‌احترامی به مقام شامخ فرمانده قشون یک هفته به سیاهچال انداختند. بعد از یک هفته که وی بر در دکان خود آمد، متوجه شد صاحب دکان به دلیل عقب‌افتادن پنج ماه اجاره دکان، آنجا را تخلیه کرده و تمام اثاث و لوازم و آهن‌ها به اضافه کوره آهنگری او را بیرون ریخته. مرد آهن فروش هم که آهن‌های اولیه را نسیه به برادرم داده بود، همه آنها را بابت طلب خودش برداشته بود.

اما مصیبت برادرم تازه از آنجا شروع شد، زیرا غصه‌اش فقط فسخ سفارش ساخت چهارهزار عدد نعل اسب و حراج دگانش نبود، بلکه برادرم در همان فاصله کوتاه گرفتن سفارش و به‌هم‌خوردن آن، یک اشتباه کرد و دو دسته گل هم به آب داد. اشتباهش این بود که از کارپرداز قشون بیعانه نگرفت و بدون آنکه حداقل بهای مواد اولیه را ستانده باشد، همه آهن‌ها را نسیه به دکان خود آورد، و دو دسته گلش از این قرار بود که...

بلافاصله شهرزاد لب از سخن فرو بست، زیرا متوجه شد سلطانش
به خواب رفته است.

پایان شب شصتم

و اما ای سلطان بادرایت دادگستر، که شیوه عدل و دادت، الگو و نمونه دیگر پادشاهان عالم هست، دیشب قصه به آنجا رسید که عرض کردم، برادر اول پیرخاموش، دو دسته گل به آب داد، و چون خواستم موردها را معروض دارم خواب بر چشمان مبارکتان آمد. اما پیرخاموش قبل از ذکر آن موارد در حضور جمع اینچنین گفت: اجازه بدهید، حضور سلطان رئوف و عادل، و همچنین جمع حاضران ادیب و عالم و فاضل عرض کنم که: من همیشه دو اصطلاح را به همه گوشزد می‌کنم: اول آنکه به دشت آهوی ناگرفته ببخش، و دوم پوست خرس شکارنکرده را نفروش. برادر تلخ‌گفتار و تندزبان من هنوز چهارهزار نعل را نساخته و تحویل نداده و بهایش را نگرفته، اولاً ده دینار زر قرض گرفته بود و با آن ده دینار یک عدد انگشتی و مقداری پارچه و زیورآلات خریده و به خواستگاری دخترکی هرزه که پدرخوانده‌ای طرار و مادری نابکار داشت رفته بود و همان موقع هم عجلوانه دختر را عقد خود کرده و صد سکه زر ناب کابیش نموده و وی را تصاحب کرده بود. مردی که ده دینار زر قرض داده بود، آسیابانی بود طمّاع و نزول‌خور که چون از پایان کار برادر در مورد سفارش چهارهزار نعل اسب باخبر شد، به نزد

داروغه شهر شکایت برد و برادرم را به حکم داروغه به غلامی خود گرفت و او را به آسیاب برد و به جای گاو عصارای به چرخ آسیابش بست.

من خبردار شدم و به هر شکل بود پنج دینار زر فراهم کرده و برادرم را آزاد کردم و پنج دینار باقیمانده را هم با بهره‌ای دیوانه‌کننده، یعنی ده ماهه و ماهی یک دینار زر پرداخت کردم. یعنی من پیرخاموش به خاطر ندانم‌کاری و نسنجیده‌حرف‌زدن برادرم پانزده دینار زر دادم که تمام آن ده دینار را به صورت انگشتی و چشم روشنی، مردی طرّار و زنی نابکار از وی گرفته و دختری ناشایست را به کابین صد سکه زر به عقدش در آورده بودند.

پیرخاموش در دنباله داستان برادر هردو پا شکسته‌اش گفت: خیلی زود مرد طرّار و زن نابکار از ماجرا باخبر شدند، و چون مراسم عقدکنان برادرم با دخترشان عجولانه و بدون حضور هیچ کدام از ما بود و چون آنها دانستند داماد ابلهشان بیکار و بدهکار و درمانده شده است، با تزویر و ریا، شکایت به داروغه شهر بردند که این مرد بدون اذن و اجازه ما، و به جبر و عنف، دخترمان را تصاحب کرده و گریخته است. هرچه برادرم با ناله و تضرع، و با قسم و سوگند گفت: مردی روحانی آمد و ما را به عقد یکدیگر درآورد، چون تمام ماجرای عاقدآوردن و خطبه‌خواندن، همه ظاهری و به طمع صد سکه زر مهریه و کابین دختر بود، لذا برادرم نتوانست گفته و ادعای خودش

را در محضر قاضی ثابت کند. قاضی هم حکم صد ضربه تازیانه در پنج نوبت و دو سال حبس و وارونه سوارشترکردن و درشهرگرداندن و رسوانمودن برادرم را صادر کرد.

برادر نابخردم را تازیانه خورده، وارونه سوار شتر یک کوهان بدون جهاز و زین کردند. او که از شدت ضربه‌های تازیانه و فرط درد نتوانست تعادل خودش را بر پشت شتر یک کوهان لخت، حفظ کند بر زمین افتاد و هر دو پایش شکست. مأموران بدون آنکه وی را مداوای صحیح و معالجه کاملش بنمایند، دو سال حبسش کردند. من بعد از دو سال، برادر از دوپالنگ آبروبراداده را به خانه آوردم و به نگاهداری اش پرداختم که اگر برادرم زبان در دهان نگاه می‌داشت و آنگونه تند پاسخ مرد همسایه را نمی‌داد، نه سفارش چهارهزار نعل را از دست می‌داد، نه به جای گاو عصارای در آسیاب مرد طمّاع و نزول خور به کار گرفته می‌شد، نه حبس می‌کشید و نه هر دوپایش می‌شکست که بی‌جهت نگفته‌اند: زبانِ سرخِ سرِ سبز می‌دهد بر باد.

چون داستان تمام شد، پادشاه رو به پیرخاموش کرد و گفت: داستانت بسیار حکیمانه بود و من که سلطان این سرزمین با مردمی خشن هستم، درس مهمی گرفتم و آن درس این بود که، هرگز با کلام و پاسخ خود، مخاطب را بر سر خشم نیاورم و کاری نکنم و کلامی نگویم که آتش غیظ در درون شنونده شعله‌ور شود. اکنون با تشکر

فراوان از حضور شما مرد دانا در این مجلس، یادآور می‌شوم فرداشب هم همگی اینجا گرد هم خواهیم آمد و با شوق در انتظار شنیدن قصهٔ برادر دوّم شما خواهیم بود.

چون شب دوّم فرا رسید، پیرخاموش در حضور سلطان و میهمانان اینگونه گفت: و اما سوّمین فرزند پدر و مادرم و یا برادر دوّم من، داستانش از این قرار است که او در بین ما از همه زیباتر بود و به کار پیله‌وری اشتغال داشت و کالاهای مختلف از نقاط گوناگون می‌خرید و در مناطق دیگر به مردمان می‌فروخت. اما نقطه‌ضعف آن برادر این بود که تشنهٔ شنیدن تعریف دیگران بود و تملّق و چاپلوسی اطرافیان خود را بسیار دوست داشت. از همه مهم‌تر اینکه به حرف‌های واهی دل می‌بست و تمام درآمد خود را به رُمّالان و فال‌گیران می‌داد و روزها با تصوّر گفته‌های ایشان و تحیل افکار واهی‌اش دلخوش بود. به ترتیبی که تمام زنان رُمّال و فالگیر او را می‌شناختند و هر وقت وی را می‌دیدند تا کیسه‌اش را خالی نمی‌کردند، دست از سر او برنمی‌داشتند.

از جمله روزی که پارچه‌های ترمه زیادی بر دوش گرفته و برای فروش به سوی یک آبادی می‌رفت، در بین راه زن فالگیر کولی‌ای او را دید. چون از قبل او را می‌شناخت و همانطور هم که عرض کردم نقطه‌ضعفش را می‌دانست، با صدای بلند وی را مخاطب قرار داد و گفت: ای عالیجناب پنجهٔ آفتاب، حیف شما نیست که بزآزی پیشه

کرده و درکوه و دشت سیر نموده و برای یک سکهٔ مسی، گذرها را ذرع می‌کنید؟ از چهره‌تان ستارهٔ اقبال شما را، از همین راه دور به آسمان هفتم می‌بینم. آیا اجازه می‌دهی بی‌اجر و مُزد کف دستِ راست شما را نگاه کنم؟

برادر دوّم من از شنیدن حرف‌های پوچ و فریب‌کارانهٔ زن کولی فالگیر چنان سرمست شد که ایستاد. زن رَمال به نزدش رفت. برادرم کف دستِ راست را مقابل دیدگان کولی فالگیر قرار داد که رَمال مزور گفت: سی سال است که هر روز و روزی حداقل پنج یا شش کف دست را نگاه می‌کنم. شاید باورت نشود اگر بگویم که، تاکنون چنین کف دستی ندیده‌ام.

پیرخاموش در حضور سلطان دیار مغول‌ها و ادیبان حاضر و حکیمان ناظر گفت: برادر شیفتهٔ حرف‌های مُهمل و بی‌پایه‌ام، سرمست از آن تعریف بی‌پایه و دروغین گردید که پرسید: مگر در کف دست من چه می‌بینی؟ که رَمال فتنه‌گر پاسخ داد: اوّل حسادتِ تمام ابناء و روزگار را و دوّم حمایت تمام اختران آسمان را، که جای شما نه روی فرش‌های ابریشمین، بلکه در عرش برین است. در کف دست شما من تخت سلطنت سرزمین ماچین را می‌بینم. برادرم با تعجّب پرسید: تخت سلطنت سرزمین ماچین؟ یعنی من پادشاه کشور... که زن رَمال حرف برادرم را قطع کرد و گفت: آری شما بعد از پادشاه فعلی سرزمین ماچین بر تخت او تکیه خواهی زد. من در

کف دست راست شما می بینم که تنها دختر پادشاه سرزمین ماچین، در انتظار شما نشسته است. شنیده بودم دختر پادشاه آن دیار به تمام خواستگاران خود جواب رد می دهد، اما نمی دانستم چرا. حال که کف دست شما را دیدم، فهمیدم که سال هاست او انتظار شما را می کشد. شنیده بودم دختر گفته: هر کس مرد دلخواهم را به من برساند، در میان سگ‌های طلا می اندازمش. باور کنید خود من سال هاست که دنبال شوهر و جفتِ لقا دختر پادشاه سرزمین ماچین هستم. هر جوانی را که می دیدم اول به صورتش نگاه می کردم، اما بعد می گفتم نه. تا اینکه امروز شما را دیدم و فوری داماد آینده دربار سرزمین ماچین را شناختم. به همین خاطر هم گفتم بهتر است کف دست شما را هم ببینم. حال با خوشحالی تمام به شما می گویم که باید هر چه زودتر به سوی آن دیار حرکت کنیم. اما نه، قبل از اینکه درباره سفرمان به سرزمین ماچین صحبت کنم، آیا دلت می خواهد که چهره لقا را ببینی؟ شاید که زیبایی خاص دختر پادشاه آن سرزمین مورد پسند شما نباشد. آیا می خواهی ببینی؟ برادرم پرسید: آخر چطور؟ مگر تو جام جهان‌نما در اختیار داری؟ که زن رمال گفت: جام جهان‌نما ندارم، اما شربتی دارم که اگر جامی از آن را بنوشی حتماً چهره دلربای لقا را خواهی دید.

برادرم که مسخ شده بود، از زن رمال پرسید: آن شربت کجاست و آن جام کو؟ که رمال تَنگ شربتی را از داخل سبد خود بیرون آورد و

دو جام پی درپی به برادرم نوشاند که حالت مستی به او دست داد و زن رمال با حالتی جادوگرانه و تلقین آمیز کف دستش را مقابل چشمان برادرم نگاه داشت و گفت: به دست من خوب نگاه کن. ببین مه لقا را بر تخت نشسته و به مغرب چشم دوخته است. آیا زیبایی خورشیدمانندش چشم تو را نمی نوازند؟ آیا اشتیاق دیدار را در چشمانش نمی بینی؟ آیا تاکنون زنی به این زیبایی به عمرت دیده ای؟ که مستی و تخیل و تلقین و اوهام، دست به دست هم داد و خنده ای بر لبان برادرم نشانند و گفت: می خواهمش. آری بسیار زیباست. می بینم که لقا منتظر من نشسته است. آری می خواهمش. می خواهمش.

زن فالگیر گفت: آیا هیچ آدم عاقلی پیدا می شود که دختر پادشاه سرزمین ماچین را بگذارد و از این آبادی به آن آبادی برود و پارچه نسیه، به آدم های تهی کیسه بفروشد و هفته ها برای گرفتن پولش سرگردانی بکشد؟! آنگاه برادرم گفت: همه حرف های تو درست. حال بگو چکار باید بکنم که هر چه زودتر به وصال لقا برسم.

زن کولی رمال گفت: اگر وصال یار می خواهی باید مثل ما ترک دیار کنی که ما کولیان را وطن خاصی نیست و هر گوشه دنیا ملک ماست و هر دیوار سقف داری هم سرای ماست. اینکه گفتم، باید ترک دیار کنی به این خاطر است که اگر وصل یار می خواهی،

باید رنج راه را تحمل کنی و با من بیایی، زیرا من بعد از طی سرزمین پهناور چین، به دیار ماچین خواهم رفت.

باری برادرم پذیرفت و به دنبال زن کولی فالگیر به راه افتاد. اما حضور برادرم در کنار زن فالگیر، و همراه شدن با او، باعث رونق بیشتر کار فالگیر شد. چون هر جا که می ایستاد و به فالگیری می پرداخت، برای اثبات قدرت پیشگویی اش می گفت: من آنقدر نظراتم صحیح است، و مردم چنان به گفته های من اعتقاد دارند که این جوان تاجرزاده ثروتمند مرا انتخاب کرده تا از طرفش به خواستگاری لقا دختر پادشاه سرزمین ماچین برویم.

چون مشتریان ساده لوح و خوش باور زن فالگیر، تأیید برادرم را بر گفته های او می دیدند، بیشتر دلبسته حرف های پوچ رمال بی مقدار می شدند. از روزی که برادرم فریب خورد و به دنبال زن فالگیر به راه افتاد، دروغگو شد، زیرا آن تأییدها و سرتکان دادن ها و گفته های زن کولی را تصدیق کردن، یواش یواش به سخن دروغ گفتن او هم رسید و چنان آوازه ای از آن زن شیاد در اطراف و اکناف ایجاد کرد که دیگر زن و مرد و پیر و جوان، در کنار بساط زن رمال صف می کشیدند و سکه بی شمار به دامان او می ریختند تا او با مُشتی حرف های بی سر و ته و فریبنده، سرشان را گرم کند. حتی کار حقه بازی و رمالی کولی بی اصل و نسب دروغگو به آنجا رسید که بسیاری از جوانان ساده تر و خوش باورتر، کارشان به حسادت به برادرم رسید و

سعی‌شان این شد که به هر ترتیب که شده وی را از سر راه خود بردارند. حتی با وعده رشوه‌های کلان و تعداد سکه‌های بسیار، از زن رَمال می‌خواستند به نوعی برادرم را از سر راه بردارند و خودشان جای او همراه زن رَمال به سرزمین ماچین بروند. اما زن حرّاف دروغگو که با خام‌کردن و خالی‌کردن کیسه مردم خیالباف و ساده‌دل، به پول فراوانی رسیده بود، هرگز حاضر نبود برادر دل‌خوش به آن حرف‌های پوچ را از خود برنجانند و از کنار خود براند.

بالاخره هرچه آدم، خوش‌باور و ساده‌دل و موهوم‌پرست هم باشد روزی ممکن است از خواب غفلت بیدار شود. از جمله آنکه یک روز برادرم به زن رَمال گفت: مگر یادت رفته که در کف دست من چه دیدی؟ مگر این حرف تو نبود که دختر پادشاه سرزمین ماچین گفته هرکس مرد دلخواه مرا به من برساند در میان سکه‌های طلا غرقش می‌کنم؟ زن رَمال پاسخ داد: آری گفتم و هنوز هم سر حرف خودم هستم. باز برادرم گفت: مگر این تو نبودی که وقتی کف دست راست مرا دیدی گفتی دختر پادشاه دیار ماچین یعنی لقا، سال‌هاست که در انتظار تو نشسته است؟ باز هم زن رَمال گفت: بله من گفتم و هنوز هم سر حرف خودم هستم. باز هم برادرم گفت: خب، من هم به تو قول می‌دهم وقتی داماد پادشاه دیار ماچین شدم، آنقدر سکه طلا به پایت بریزم که نتوانی آن را بشماری. پس دیگر چرا اینقدر دست دست می‌کنی و به خاطر روزی چند سکه مسی وقت را تلف

می‌کنی؟ چرا زودتر مرا به سرزمین ماچین نمی‌بری و به وصال لقا نمی‌رسانی؟ من تا امروز هر چه خواستی به مشتریانت گفتم، اما حالا دیگر به حرف‌هایت شک کرده‌ام. به‌خصوص آنکه بسیاری اوقات مرا گرسنه نگه می‌داری و حتی حاضر نیستی یک دانه از آن سکه‌های مسی را بدهی و یک عدد نان اضافی بخری و به من بدهی تا بخورم. حیف از من که دل به گفته‌های تو بستم و آن مختصر سرمایه خودم را هم دودستی تقدیم تو کردم. حرف آخر آنکه، اگر از حالا به بعد با شتاب و بدون توقّف، مرا به‌سوی سرزمین ماچین بردی که هیچ، وّالّا از همین جا با تمام ضرری که کردم راه آمده را برمی‌گردم.

آنجا بود که پیرزن کولی رمّال با خود گفت: وقت آن رسیده که سر این جوان فضول را زیر آب کنم. از حرف‌هایی که زد معلوم شد، پی به دروغ و کلک من برده است. پس دیگر جای صبرکردن نیست. البتّه به ظاهر گفت: حق با شما داماد آینده پادشاه سرزمین ماچین است. چه کنم که به قول معروف توبه گریز مرگ است. آخر نمی‌توانم دست از کار خود که بازکردن گره کار مردمان درمانده است بکشم. خودت می‌بینی من با مردم کاری ندارم، آنها هستند که راه را بر من می‌بندند و می‌خواهند فالشان را بگیرم. و باز برادرم گفت: تقصیر از توست، خودت راست گفتی که توبه گریز مرگ است. اگر هی فریاد نکشی و نگوئی فال می‌گیرم، گره کور بخت را باز می‌کنم و طالع می‌گشایم، کسی دور و برت جمع نمی‌شود.

آنجا بود که زن فالگیر مزورانه رو به برادرم کرد و گفت: حرف شما کاملاً درست است. من نادان تشنه را بگو که دریاچهٔ پر آب را رها کرده و به چند قطره چکان، از سنگ بیابان دل خوش کرده‌ام. باشد، از فردا صبح بدون توقّف آنقدر می‌رویم و می‌رویم تا به سرزمین ماچین و به لقای مطلوب برسیم. و باز هم زیر لب گفت: باید همین یکی دو روزه سرش را زیر آب کنم، بدجوری دستم رو شده است. سپس رو به جوان آگاه‌شده و از خواب غفلت بیدار شده کرد و گفت: همانطور که گفتم تمام حرف‌های شما درست است. لطفاً من نادان کوتاه‌فکر را ببخشید، ولی فقط اجازه دهید که امروز و در سر راه، داخل آن شهری که نشانه‌هایش از دور پیداست بشویم، زیرا خانوادهٔ سردار قشون این دیار که در آنجا زندگی می‌کنند، از کسانی هستند که هر دو ماه وقتی از اینجا گذر می‌کنم، به دیدارشان می‌روم و فالشان را می‌گیرم. به‌خصوص زن سردار خیلی به حرف‌های من اعتقاد دارد و هر بار که به نزدش می‌روم بهای فالگیری دفعهٔ بعد خود را هم می‌پردازد و چون من قصدم این است که با شما به سرزمین ماچین بیایم و در آنجا برای همیشه نزد شما بمانم، پس دیگر هرگز پایم به اینجا نمی‌افتد. فقط اجازه دهید برویم و من فال جدید همسر سردار را بگیرم و بعد یکسره می‌رویم تا شما را به وصال لقای محبوبتان برسانم.

برادر دوّم من، با اینکه اندکی هوشیار شده بود، باز هم گول خورد، زیرا درست است که عرض کردم، برادرم به زن فالگیر دروغگو شک کرده بود، اما پیرزن فالگیر کهنه‌کار، چنان ساحرانه و با چرب‌زبانی باز هم از زیبایی‌های لقای دروغین و انتظار او داد سخن داد که دل جوان بیشتر آب شد و قبول کرد همراه زن کولی برود و فال همسر سردار قشون را بگیرد و بعداً با هم به سرزمین ماچین بروند.

باری، چون به شهری که خانه سردار قشون در آن بود رسیدند و به در خانه سردار رفتند، کولی رمال به جوان خوش‌باور همراه گفت: شما لطفاً ساعتی اینجا منتظر مانده و بر سگوی جلوی در خانه بنشینید، تا من بروم و فال همسر سردار را بگیرم و برگردم. چون برادر دوّم من قبول کرد، پیرزن کولی دغل‌کار در حالی که خنده مزورانه‌ای زیر لب داشت، وارد خانه شد.

اما خواب سلطان اجازه نداد تا شهرزاد ادامه داده و بگوید کولی به زن سردار قشون چه گفت.

پایان شب شصت و یکم

و اما ای سلطان دانشمند و اندیشمند و بالانگر و فرازمند! در ادامه داستان به عرض مبارکتان می‌رسانم که:

زن سردار هم، از جمله فریب‌خورده‌های حرف‌های پوچ کولی فالگیر بود که تا او را دید، احترام بسیار به او کرد و پرسید: کجا بودی و کجا می‌روی؟ کولی جواب داد: به دیار ماچین می‌روم تا دختر پادشاه آن سرزمین را برای جوانی که همراه من است عقد کنم. زن ساده‌دل و خوش‌باور پرسید: آن جوان که همراه تو است کیست؟ پاسخ شنید: جوانی پيله‌ور و پارچه‌فروش که چون کف دست راستش را دیدم، ستاره اقبالش را بر آسمان بالای قصر پادشاه ماچین مشاهده کردم. حال او را با خود می‌برم که به گفته‌ام جامه عمل بپوشانم و او را داماد پادشاه سرزمین ماچین گردانم. و چون قصد ماندن حداقل برای مدتی را در دیار ماچین دارم، این است که برای خداحافظی نزد شما آمدم.

زن ساده‌دل ناگهان چون ببر دمان خروشید و گفت: مگر دردانه یکدانه من که پسر سردار رشید قشون است، مرده که تو می‌خواهی

برای یک پيله‌ور بی‌سر و پا، لقا را خواستگاری کنی؟ و آنگاه از زیر فرش پنج سکه زر ناب درآورد و به زن کولی فالگیر داد و گفت: اول این سکه‌ها را بگیر تا بگویم که از تو چه می‌خواهم. زن فالگیر چشمانش برقی زد و سکه‌ها را گرفت و در مشت خود فشرد. آنگاه زن ساده‌دل سردار ادامه داد: من می‌دانم که اگر تو بخواهی، می‌توانی مهر پسرم را به جای آن بی‌سر و پای بزاز، در دل لقا بیندازی. من با تمام غلامان و نوکران خانه‌ام، در اختیار هستم. فقط کاری کن که به جای این جوان، پسرم را به همراه ببری. پدرش هم اگر بفهمد که تو می‌خواهی چنین خدمتی به ما بکنی، به جای این پنج سکه، پنجاه سکه به تو خواهد داد.

و آنجا بود که باز هم چشمان پیرزن کولی برقی زد و گفت: حرفی نیست. شما فقط اجازه دهید که من و آن جوان امشب را در گوشه‌ای از بیرونی خانه‌تان به صبح برسانیم. صبح هم شما دو اسب در اختیار ما بگذارید، من هم کاری می‌کنم که این مزاحم از سر راه کنار برود. آن وقت ترتیب خواستگاری از دختر دربار سرزمین ماچین را برای پسران فراهم می‌کنم.

همسر ساده‌دل سردار قشون، شب با آب و تاب بسیار، ماجرا را برای شوهر قَدَر‌قدرت، اما بی‌اندیشه خود تعریف کرد. او هم فریب خورد. از طرفی پیرزن رمال وقتی از خانه سردار بیرون آمد، رو به برادر پیر خاموش کرد و گفت: چقدر خوب شد که موافقت کردی و

ما به خانه سردار آمدیم، زیرا زن مهربان سردار دلش سوخت و گفت: محال است اجازه دهم که شما پای پیاده و بدون وسیله این راه را تا سرزمین ماچین بروید. لذا از من و تو دعوت کرد تا امشب میهمان خانواده‌اش باشیم. فردا صبح هم جناب سردار دو اسب در اختیار من و تو خواهند گذاشت که سواره و با اسب به سرزمین ماچین رفتن، هم سریع‌تر است و هم باعث احترام بیشتر ما به عنوان خواستگاران لقا دختر پادشاه خواهد شد.

جوان مفتون و عاشق لقای خیالی، یا برادر دوّم پیر خاموش، همراه زنی رّمال و دروغگو، در شهری ناشناخته پا به خانه‌ای ناشناخته‌تر گذاشت؛ با آن خیال واهی که او سواره، زودتر به سرزمین افسانه‌ای ماچین خواهد رسید.

اما ای ملک جوان‌بخت، اگر خاطر مبارکتان باشد، عرض کردم که پادشاه سرزمین مغولستان هر شب برای شنیدن قصه‌های پیرخاموش، عده‌ای از حکما و فضلا و علما و عرفای شهر را دعوت می‌کرد که در شب دوّمی که پیر، قصه برادر دوّمش را می‌گفت، عده‌ای بیشتر از نخبگان نسبت به شب قبل در مجلس حاضر بودند. به این جهت، پیرخاموش با شور و شوق بیشتری به تعریف داستان خود پرداخته بود. لذا بعد از آنکه گفت برادرم نابخردانه در شهری ناشناخته پا درون خانه‌ای ناشناخته‌تر گذاشت، اضافه کرد: ای سلطان بر صدها هزار سپاس سزاوار، هر چند که در محضر شما باید کمتر گفت و

بیشتر شنید، اما اکنون و در میانه داستان، اجازه می‌خواهم مطلبی را یادآور شوم و آن مطلب چنین است که تنبل‌ترین و کم‌کارترین عضو از اعضای بدن آدمی مغز است. هر چند که توان و کارایی بسیار زیادی دارد، اما متأسفانه مردمان ما از مغزِ خویش که سلطان بدنشان می‌باشد، اصلاً استفاده نمی‌کنند و یا خیلی کم به آن توجه می‌کنند. برای مثال، مغز بیچاره برادر موهوم‌پرست من، یکبار به صاحبش هشدار داد، (به قول معروف یکبار جرقه زد) که برادرم اندکی به خود آمد و بنای اعتراض را به پیرزن کولی فالگیر گذاشت. اما برادر نابخردم، بعداً اجازه تلاش بیشتر و پی‌جویی فراوان‌تر را به مغز خود نداد. نه اینکه علائم هشداردهنده مغزش را نگرفت، به تعبیری به مغزش گفت: فضولی موقوف، دخالت در کار من نکن. و شنیدم که باز هم تحت تأثیر تلقین‌های خانمان‌برانداز زن فالگیر، و سوسه‌های زندگی‌ویران‌کن او قرار گرفت. خلاصه مطلب اینکه همیشه و همواره، مغز انسان می‌خواهد کار کند و صاحبش را ارشاد و هدایت نماید، اما این فرد صاحب مغز است که اجازه فعالیت و فکرکردن را به مغز خود نمی‌دهد و یا حداقل در برابر هر پدیده غیرمترقبه و رویدادهای فریبنده از خود نمی‌پرسد چرا و برای چه.

بعد پیرخاموش چنین ادامه داد: چون برادر دوّم من به خانه سردار قُشون آن شهر وارد شد، بدون آنکه قدری فکر کند، با رؤیاهای

واهی وصال لقای دروغین و ندیده به خواب رفت. کولی رَمال، و زن ساده‌دل اما موذی و بدطینت سردار، کنار هم نشستند و نقشه‌ای رذیلانه کشیدند. نقشه این بود که یکدانه الماس درشت را در حالی که برادرم خواب است داخل جیب لباس او بگذارند و صبح روز بعد، یک ساعتی که از خروج وی به همراه کولی از شهر گذشت، عده‌ای از سواران اجیرشده توسط زن سردار بروند و برادرم را دستگیر کنند و الماس را از جیبش درآورند و او را نزد قاضی ببرند که حتماً هم قاضی حبس طولانی برای وی خواهد برید و زندانی‌اش خواهد کرد. آن وقت پیرزنِ رَمال همراه با پسر سردار، با شوکت و جلالتی درخور وی، به سوی سرزمین ماچین حرکت کند.

پیرزن ابله رَمال هم بدون آنکه عاقبت کار را بسنجد و از پایان وخیمش بترسد، آهسته و پاورچین رفت و قطعاً الماس را در جیب ردای برادرِ هم در خواب غفلت رفته و هم به خوابِ شبانه خفته گذاشت.

صبح روز بعد، به دستور زن سردار، دو اسب در اختیار برادرم و زن رَمال قرار دادند و باز هم بدون آنکه برادر بی‌فکر و خوش‌خیال من، از خود بپرسد: چرا و آخر برای چه و به چه جهت این دو اسب را در اختیار ما قرار داده‌اند، بر اسب سوار شد و به همراه زن کولی فالگیر- که او به روش تربیتی کولی‌ها سواری را خوب می‌دانست- به سوی سرزمین خیالی ماچین حرکت کردند.

هنوز ساعتی نگذشته بود و سه چهار فرسنگی از آن شهر ناشناخته دور نشده بودند که تعدادی گزمه سوار رسیدند و برادرم را به جرم دزدی الماس از خانه سردار قُشون دستگیر کردند و به داروغه‌خانه بردند. قاضی از قبل توصیه و سفارش گرفته هم، حکم حبس و سی ضربه تازیانه و بریدن دو انگشت برادرم را صادر کرد.

هنگامی که مأمور قُلچُمَاق در کیفرخانه، بی‌رحمانه ضربه‌های تازیانه بر پشت برادرم فرود می‌آورد، فردی آمد و در گوش وی آهسته چیزی گفت و به‌جای تازیانه، یک میله آهنی به دست قُلچُمَاق داد. او بی‌رحمانه‌تر با آن میله آهنی خاص که لشکریان قدیم با خود داشتند، بر پشت برادرم کوبید که با اولین ضربه، برادرم نعره‌ای کشید و از هوش رفت، زیرا از ضربه قُلچُمَاق، استخوان کمر برادرم شکست.

بنابراین در کیفرخانه بلوایی به‌پا شد. قاضی که تحت تأثیر خواهش‌های وسوسه‌برانگیز زن سردار، حکمی عیجلانه را بدون تحقیق صادر کرده بود، وجدانش بیدار شد، به‌خصوص وقتی فهمید مأمور اجرای حکم به‌جای تازیانه از میله آهنی استفاده کرده، به پی‌جویی مطلب پرداخت و از آن کسی که در گوش دژخیم آهسته حرفی گفته بود، استنطاق کرد و دانست زن سردار دو سکه زر رشوه فرستاده تا دژخیم با ضربه میله آهنی کمر برادرم را بشکند تا او هرگز و هیچ وقت نتواند راه برود که تا شاید روزی راه سرزمین ماچین را در پیش گیرد و فکر وصال لقا دوباره به سرش بیفتد. آخر آن زن

مغرور بی فکر که خام حرف‌های خانمان برانداز زن رَمال شده بود، دلش می‌خواست هیچ سدی سر راه پسرش برای رسیدن به لقای ماچینی وجود نداشته باشد.

قاضی سفارش شده و عجول، بالاخره فهمید که زن سردار، دو سکه زر، رشوه فرستاده تا دژخیم با ضربه‌ای کمر برادرش را بشکند، و آنجا بود که متأثر و نادم، اول دستور داد برادر استخوان کمر شکسته‌ام را، به مریض‌خانه شهر ببرند و بالای سرش طبیبان جراح به مداوا بپردازند، و بعد، به دنبال زن سردار قُشون فرستاد که زن ترسیده و با رنگ و روی پریده به دیوان‌خانه شهر آمد.

قاضی گفت: بانو من به احترام شوهر شما، اشتباهی کردم و خام شدم و طرف را محاکمه نکرده و بدون آنکه اجازه دهم حرفی بزند آن حکم سنگین را برایش صادر کردم. دیگر این چه کاری بود که شما کردید؟ زن ساده اما بدقلب و حسود فرمانده قُشون از اول تا آخر ماجرا را برای قاضی شهر تعریف کرد. قاضی گفت: آخر شما خانم فهمیده، که همسر فرمانده قُشون هستید، چرا باید خام حرف‌های بی‌سر و ته این فالگیران مُهمل‌گو بشوید؟! این شیادها اگر بلد بودند کسی را به خوشبختی برسانند که خودشان اینگونه در بدبختی و فلاکت زندگی نمی‌کردند. خانم جان تمام حرف‌هایی که آن شیادِ رَمال گفت، موهوم و کذب است. من قاضی‌ام و تمام سرزمین پهناور چین را وجب به وجب می‌شناسم. ماچین سرزمینی است

افسانه‌ای که هرگز وجود نداشته تا پادشاهی داشته باشد که نام دختر آن پادشاه لقا باشد و لقا هم بنشیند تا فالگیر بدبختی برایش خواستگار ببرد. بانوی محترم چرا نمی‌خواهید فکر خود را به کار اندازید. لطفاً از اینجا تشریف ببرید و بدانید که اگر به احترام شوهرتان نبود، مجازات سنگینی برایتان می‌بریدم. اما به هر صورت من دست از سر آن بی‌همه‌چیز رمال برنمی‌دارم. هم اکنون دستور می‌دهم هرجا که هست دستگیرش کنند. ضمناً فکر عروس آوردن از دربار دیار افسانه‌ای ماچین را از سر خود بیرون کنید. بگردید و دختری را برای پسران پیدا کنید که پدرش به جای آنکه پادشاه کشور ماچین باشد امیر و فرمانروای مملکت عقل باشد.

اما کولی رمال وقتی گزرمه‌های سوار آمدند و برادر بی‌خرد مرا دستگیر کردند و بردند، همچنان که یورتمه‌وار، اسبش به جلو می‌رفت، ناگهان به خود آمد و گفت: خب، این جوان فضول که موی دماغ شده بود را از سر راهم برداشتم. اما خانواده سردار قشون که مثل این جوانک ابله نیستند تا فریب حرف‌های بی‌پایه و دروغین مرا بخورند. حالا زن سردار خام حرف‌های بی‌پایه من شد. اما بالاخره توی آن خانه چند نفری، یک آدم عاقل هم پیدا می‌شود. بله، یک نفر بدون برو برگرد پته مرا روی آب خواهد ریخت. پس بهتر این است با آن پنج سکه طلا و این اسب رهوار راه خود را بگیرم و بروم تا در گوشه‌ای زیر این آسمان خدا، مکانی را برای نشستن و فکر کردن به

فردا و عاقبت کارم پیدا کنم. اما چون قاضی دستور دستگیری زن فالگیر را صادر کرد و چون خبر آوردند که زن کولی اسب سردار را برداشته و فرار کرده، قاضی گفت: این بهتر شد، زیرا اگر اسب را می گذاشت و با پای پیاده می رفت مشکل می شد پیدایش کرد. اما حالا که با اسب فرار کرده خیلی راحت می شود دستگیرش نمود، زیرا اگر اسب را برای خود نگاه دارد که یک پیرزن سوار بر اسب همه جا مشخص است و به چشم می آید و اگر هم بخواهد اسب را بفروشد که راحت تر می شود او را پیدا کرد. مهم این است که او اسب را با خود برده. یقیناً قصد فروشش را دارد.

پس قاضی به مأمورانش دستور داد همه جا مراقب باشند و به همه بسپارند که اگر یک پیرزن کولی خواست اسبی را بفروشد، او را دستگیر کنند. از اتفاق فردای آن روز پیرزن کولی را نزد قاضی به دیوان خانه آوردند. قاضی که از قبل فکر کرده بود چه باید بکند، ابتدا دستور داد پیرزن را در توقیف نگه دارند، آنگاه به دنبال سردار قشون و همسر و پسرش فرستاد و سپس امر کرد تا برادرم را با تخت روان از مریض خانه به دیوان خانه آوردند. سپس قاضی در حضور همه، رو به کولی فالگیر- که مثل بید می لرزید- کرد و گفت: ماجرای لقای ماچینی چیست؟ این مَهملات چه بود که سر هم کردی و این همه آدم را به جان هم انداختی؟ زود باش حرف بزن.

پیرزن کولی با صدایی لرزان گفت: جناب قاضی کار ما هم یک نوع کسب و به خاطر ازگرسنگی نمردن است، و آلا اگر ما از آینده خبر داشتیم که خودمان این قدر بدبخت نبودیم. قاضی عصبانی شد و پرسید: آیا به خاطر ازگرسنگی نمردن باید به مردم دروغ گفت؟! زن کولی جسارت را به آخر رساند و ادامه داد و گفت: جناب قاضی ما فالگیرها که مردم را با زور شمشیر و تهدید، دور و بر خود جمع نمی‌کنیم. خود مردم دوست دارند دروغ بشنوند. خود مردم حوصله ندارند عقلشان را به کار بیندازند و فکر کنند. این لقمه نانی که می‌خوریم به خاطر تنبلی ذهن و خوش‌باوری و ساده‌دلی و فکر نکردن مشتریانمان است. اگر بی‌ربط است هر آنچه ما می‌گوییم، چرا آنها می‌شنوند و دنبلمان می‌آیند؟! قاضی فریاد کشید: بس است. بریده باد زبان دروغ‌پرداز بی‌ربط‌گو، و بعد دستور داد: زبان این حيله‌گر دروغگو را بترید تا دیگر حرف بی‌ربط مقابل خوش‌باوران ساده‌دل نگوید.

هنوز دقیقه‌ای نگذشته بود که زبان کولی فالگیر را از بیخ بریدند. قاضی، مأمور رشوه‌گیر و دژخیم قلچماق را هم به زندان انداخت و از سردار قشون به تاوان شکستگی استخوان کمر برادر صد سکه زر گرفت و به وی داد. بالاخره برادر دوم من افسرده و دلخسته و کمرشکسته به جای همراه داشتن لقای ماچینی، با صد سکه زر دریافتی به خانه‌ام آمد و از آن سال تا کنون با کمر شکسته در

خانه ام افتاده است که من برادر بزرگ تر همواره از او نگهداری می کنم.

چون قصه بدینجا رسید، طاقت بیدارماندن سلطان قصه شنو به پایان رسید و گردن شهرزاد شبی دیگر از ضربه تیغ تیز جلد وارهید.

پایان شب شصت و دوم

و اما ای ملک جوانبخت و همسر و سرور و مولای شهرزاد خوشبخت! چون پیرخاموش داستان برادر دوش را هم در جمع ادبا و فضلا و عرفا، و با حضور سلطان به پایان برد، وعده داد داستان برادر سوّم را در شب بعد برای خُصّار تعریف کند که در شب سوّم پیرخاموش اینگونه آغاز کرد:

برادر سوّم من که بینایی خودش را از دست داد، در میان ما هفت برادر، از بقیه خوش اندام تر و بلند و بالاتر بود و سوارکاری و تیراندازی را هم خوب می دانست. اما عیبی که داشت، به قول معروف حرف توی دهانش بند نمی شد و بدون آنکه موقعیت شنونده و مکان سخن گفتن را بسنجد، بی ربط سخن می گفت. و باز هم به قول معروف، دهانش چفت و بست نداشت. روزی برادر سوّم، نازم آمد و اجازه خواست تا موافقت کنم که به عنوان یک سپاهی وارد قشون شود. من به او گفتم سپاهی گری شغل شریف و محترمی است و با روحیه تو و به خصوص حرف های ناپخته زدنت جور در نمی آید. اگر از من می پرسی، می گویم از داخل شدن به قشون و از کار سپاهی گری صرف نظر کن. اما برادرم توصیه مرا قبول نکرد. از حسن اتفاق، به

خاطر ورزیدگی جسمانی و قدرت بدنی و تسلط بر اسب‌سواری، خیلی زود در سپاه ترقی کرد و به فرماندهی گردانی از سربازان برگزیده شد. تا اینکه فرمانده کل سپاه به دستور پادشاه وقت، تصمیم حمله به یکی از کشورهای شمالی را گرفت.

مرحله اول حمله، با موفقیت انجام شد و سپاهیان به پیروزی چشمگیری دست یافتند، اما برای تسخیر دژ فرماندهی دشمن، فرمانده کل سپاه، چهار تن از فرماندهان زبردست خود را احضار کرد و با ایشان نقشه شبیخون سپاه را برای تسخیر دژ فرماندهی دشمن در میان گذاشت و اضافه کرد که الآن خود پادشاه در پشت جبهه است و این نقشه و طرح، از آن ایشان است و حتی دستور فرموده‌اند شب که از نیمه گذشت حمله را آغاز کنیم.

سپس فرمانده کل سپاه اضافه کرد: فعلاً با هیچیک از افراد تحت فرماندهی خود هیچگونه صحبتی نمی‌کنید تا چند دقیقه‌ای مانده به وقت حمله. آن موقع است که ما شیپور بیدارباش زده و شبیخون خود را از سه طرف برای تسخیر دژ فرماندهی دشمن آغاز می‌کنیم. باز هم تکرار می‌کنم فعلاً هیچیک، با هیچ‌کس حتی جانشین‌های خود حق صحبت کردن ندارید، زیرا به قراری که اطلاع یافته‌ایم یکی دو جاسوس از طرف دشمن داخل افراد ما نفوذ کرده‌اند که مصرانه در پی شناسایی ایشان هستیم. از قضا، یکی از آن دو جاسوس نفوذی دشمن، همان معاون گردان و جانشین برادرم بود.

وقتی برادرم از جلسه فرمانده قشون به خیمه فرماندهی خود برگشت، معاون و جانشینش پرسید: خب چه خبر، فرمانده کل چه گفت؟ که برادرم به طرز خیلی ناشیانه‌ای گفت: هیچ. و این اولین خطای برادرم بود، زیرا فقط زور و قدرت و جنگاوری شرط فرماندهی نیست، بلکه تدبیر و شعور هم لازم است. و آن موقع که فرمانده کل سپاه گفت: فعلاً هیچ کدام، با افراد تحت فرماندهی خود، حتی با جانشین‌ها و معاون‌های خود هم صحبت نکنید، برادرم باید فکرش را به کار می‌انداخت و پاسخ مناسب و قانع‌کننده‌ای برای سؤال‌های احتمالی و پی‌جویی‌های بعدی معاون و نزدیکان خود در مقرر فرماندهی‌اش پیدا می‌کرد.

همان موقع که برادرم به طرز خیلی ناشیانه در جواب معاونش گفت هیچ، شک جاسوس نفوذ کرده دشمن، به گردان تحت فرماندهی برادرم، برانگیخته شد. او که حالات خاص برادرم و نقطه ضعف او را خوب می‌شناخت، آنقدر اصرار کرد و به حدی سؤالات پی در پی نزد برادرم طرح کرد، تا بالاخره جواب موردنظر خود را گرفت و چون از خیمه برادرم بیرون آمد، بر پشت اسب خود پرید و از بیراهه، خود را به یارانش یعنی به مقرر فرماندهی دشمن رسانید.

شب از نیمه گذشته بود که شیپور بیدارباش زده شد و سپاه به سرعت آماده حمله غافلگیرانه خود شد. اما سپاه هوشیارگشته دشمن از سه طرف سپاه مهاجم را محاصره کرد. پادشاه که خود فرماندهی

یمین لشکر را به عهده داشت، چنان هوشیارانه فرمان عقب‌نشینی صادر کرد که سپاه دشمن خام شد و به تصوّر اینکه عقب‌نشینی موقت و موضعی است، هیچ مانعی را فراهم نکردند، زیرا سپاه دشمن از سرفرماندهی خود دستور گرفته بود در ابتدای محاصره که باید خیلی با درایت و آرام صورت گیرد، هیچ عکس‌العملی نشان داده نشود تا تمام سپاه از یمین و یسار به نزدیک دژ برسند، و آنگاه حمله به جهت قتل عام تمامی افراد سپاه صادر شود. اما هوشیاری پادشاه، و ابلاغ فرمان عقب‌نشینی به فرماندهان گردان‌های یسار و یمین سپاه، آنچنان با سرعت و تاکتیک جنگی انجام پذیرفت که سپاه مهاجم هیچگونه تلفاتی نداد.

سپاه، شبانه و به سرعت به موضع و مکان‌های قبلی خود بازگشت. صبح روز بعد، پادشاه، فرمانده کل سپاه و چهار فرمانده گردان‌های مختلف و معاونان ایشان را احضار کرد و در میان جمع ایشان گفت: متأسفانه برنامه بسیار محرمانه حمله شبانه ما لو رفت و اگر خود من در پیشاپیش سپاه قرار نداشتم، اکنون هیچ یک از شما زنده نبودید. بی‌برو برگرد یک نفر از میان شما جاسوس و خائن درآمده و خبر را در مشت دشمن گذاشته است. سپس به طرف برادرم آمد و در چهره‌اش دقیق شد و پرسید: جوان معاونت کو؟ مگر دستور ندادم هر نه نفرتان به حضور من بیایید؟ و سپس با فریاد به فرمانده کل دستور داد و گفت: هرچه زودتر بگردید و ببینید معاون و جانشین این جوان نادان کدام گوری رفته.

رفتند و گشتند و خبر آوردند که قربان هر چه گشتیم او را نیافتیم. و آنجا بود که پادشاه فریاد کشید: پس این تنومند بی عقل سزاوار مرگ است. اما نه، مرگ برای او عروسی است. باید زبان او را از حلقوم درآورم. اما نه، باز هم عضو باارزش تری را باید از او بگیرم. زبانی که در اختیار صاحبش نباشد، ارزش ندارد. اگر زبان لق و هرزه‌اش را از حلقومش درآورم تازه به او خدمت کرده‌ام. باید عضو دیگری از اعضایش را پیدا کنم. یافتم. هم‌الآن بگویید تا دژخیم میل را داغ کند و روی چشمان این ابله بگذارد. بگذار تا آخر عمر کور بماند تا بلکه ارزش زبان در دهان نگاه‌داشتن را بفهمد و بداند.

آری ای سرور شایسته، پیر خاموش در ادامهٔ صحبت‌هایش ادامه داد: بعد از آنکه پادشاه دستور کورکردن برادرم را صادر کرد، گفت: فعلاً از حملهٔ مجدد منصرف شده‌ام و قشون باید خاک دشمن را ترک کند و به دیار خود برگردد تا در فرصت بعدی و موقع مقتضی حملهٔ دیگر خود را آغاز کنیم. اما این جوان کورشدهٔ نالایق را با خودمان نخواهیم بُرد. او را در همینجا می‌گذاریم. فعلاً که از زور درد بیهوش افتاده است، وقتی هم که به‌هوش آمد دیگر خبری از ما در این مکان نخواهد بود. یا به چنگ سپاهیان دشمن که سر در پی ما خواهند گذاشت می‌افتد که آنها به حساب فرمانده کورشدهٔ سپاه دشمن خود می‌رسند و یا گرفتار جانوران درندهٔ صحرا خواهد شد. به هرصورت هر بلایی که بر سرش بیاید حقش است. و همان موقع

هم به دستور پادشاه، سپاه به طرف دیار و مملکت خویش حرکت کرد و برادر بیهوش‌شده از زور درد مرا، همانجا رها کردند و رفتند. صبح روز بعد، برادرم، از تابش نور خورشید، به هوش آمد. چون تابیدن نور خورشید را به صورت و چهره و اندامش حس کرد، خواست چشمش را باز کند، اما افسوس که فریادش به آسمان رفت، زیرا از شدت درد دوباره برای چند ساعتی از هوش رفت. هنگام غروب بود که باز هم او در محلی ناشناخته، با چشمانی نابینا و سر و صورتی پُر از درد بیهوش آمد و چون به خاطرش آمد که چرا و برای چه به آن حال و روز افتاده، با صدای بلند بنای گریستن را گذاشت.

در آن لحظه، دسته‌ای از راهزنان گدا - که ایشان هر دو صفت زشت‌گدایی و دزدی را با خود داشتند - گذرشان به آنجا افتاد که جوان تنومند و برازنده‌ای را کور و نالان، در گوشه‌ای دیدند. دزدان که تعدادشان چهار نفر بود نگاهی به هم انداختند و آنگاه از هم پرسیدند: حال چه باید کرد، که سرده‌آه آن چهار نفر گدای طرّار گفت: این جوان هر که هست تازه به چشمانش میل کشیده و کورش کرده‌اند. او می‌تواند وسیله بسیار خوبی برای هدف‌های ما باشد. بهتر است به سویس برویم. طرّار دوّمی هم گفت: چه بهتر که ما هم خود را مثل او به نابینایی بزیم و ضمناً خدا کند اهل این دیار نباشد، و داروغه و قاضی شهر را نشناسد. و سوّمی گفت: خدا کند فقیر و تهی‌دست و گرسنه هم باشد. چهارمی هم گفت: از این بهتر نمی‌شود.

به خصوص با نقشه‌هایی که من در سر دارم. آنگاه هرچهار طرّار گداطبعِ فرومایه، به سوی برادرم رفتند.

چون به نزدیک برادرم رسیدند، یکصدا و همه با هم گفتند: ای عزیز تازه نابینا و مثل ما شده، سلام. برادرم از آنکه در آن حالت گریه‌آور و دردناک، عده‌ای به سراغش آمده‌اند، خوشحال شد و نالان گفت: سلام. در اینکه تازه نابینا شده‌ام حرفی نیست، اما معنای مثل شماشده را نفهمیدم. سر دستۀ طرّاران گدا گفت: یعنی تو با ما جمعاً می‌شویم پنج نابینا که گرد هم جمع شده‌ایم. و بعد ماجرای نابیناشدن و میل بر چشمانش کشیده‌شدن را از برادرم پرسیدند، که او هم بی‌کم‌وکاست از اوّل تا آخر ماجرا را برای آن طرّاران گدا تعریف کرد.

چون تعریف داستان برادرم به پایان رسید، سردستۀ گدایان به برادرم گفت: ای دوست، برایت پیشنهادی دارم و آن پیشنهاد این است که تو به جمع ما بپیوندی و مدّتی در میان ما زندگی کنی، زیرا برخلاف آنچه گفته‌اند: یارب مباد که کوری عصاکش کوری دگر شود. اگر ما با هم باشیم روزگارمان خیلی بهتر خواهد شد. و از همه مهم‌تر تو در این صحرای ناشناخته یا شب‌ها طعمۀ گرگ‌ها خواهی شد و یا آنکه مأموران حکومتی تو را می‌بینند و با این لباس‌های سپاهی‌گری که بر تن داری دستگیرت می‌کنند و نزد والی شهر می‌برند. والی هم چون بفهمد که تو یکی از فرماندهان قشون

فرار کرده هستی، گردنت را می‌زند. پس ای جوان، بدان و آگاه باش که اگر تو با ما باشی و گدا باشی خیلی بهتر از آن است که بی ما باشی و سر از تن جدا باشی.

برادرم از ترس آنکه مبادا دشمنان بیایند و او را در لباسش بشناسند و دستگیرش کرده و گردنش را بزنند، پیشنهاد گدایان طرّار را پذیرفت و همراه ایشان شد. بعد از طی مسافت بسیار، در حالی که هنوز جای داغ میل‌های گداخته بر چشمانش می‌سوخت و به دنبال ایشان می‌رفت، به خانه‌شان وارد شد.

راستی من پیرخاموش فراموش کردم حضورتان عرض کنم که برادرم تنها عیب و ایرادش این بود که بی‌ربط و بی‌موقع و طرف خود را نشناخته، حرف می‌زد. اما اضافه بر تمام محاسنی که از او قبلاً برشمردیم وی بسیار هم باهوش بود، و او از همان آغاز هم کلامی و هم‌راهی با ایشان دریافت که آن چهار نفر کور نیستند و به او دروغ گفته‌اند، زیرا اگر آنها کور بودند چگونه نابینایی او را دیدند، اما چون در دیار غربت بود، کسی و جایی را نمی‌شناخت و از طرفی بیم جان خود را هم در حالت نابینایی داشت، لذا به‌ناچار در پی ایشان روان شد. چون به خانه‌شان وارد شد، چهار طرّار به او گفتند: ما روزها در سر گذرها می‌ایستیم و از مردم گدایی می‌کنیم، مردم هم به ما به خاطر آنکه نابینا هستیم کمک فراوان می‌کنند. تو هم از فردا صبح می‌توانی لباست را عوض کنی و با ما به گدایی بپرداز.

چون برادرم با مخالفت گفت: آخر من گدا نیستم و هنوز گدایی نکرده‌ام، یکی از گداها یا دزدها گفت: مگر تا به حال کور بوده‌ای، خب، کور شدی. حالا هم باید مثل نابیناها زندگی کنی. همچنین تو در دیار غربت و دوران بی‌کسی، باید کار کنی و نان خودت را درآوری. تو مرد ورزیده اسب‌سوار و تیرانداز حالا که چشم نداری می‌خواهی چه کار کنی؟ امشب را میهمان ما باش و تا صبح خوب فکرهایت را بکن، اگر دلت خواست همکار ما شوی که قدم تو میهمان عزیز بر چشم نابینای ما، و آلا که راه باز است و جاده هم دراز. برادر سوّم پیرخاموش یا فرمانده بی‌سیاست و نابیناشده، با اینکه جای میل کشیده‌شده بر چشمانش همچنان می‌سوخت و از نابینایی خود در رنج و درد و غصّه بود، تمام شب را به فکر پرداخت. او دیگر غصّه این که چرا چنان شد را نمی‌خورد، بلکه در این فکر بود که بعداً چه کند. بالاخره به این نتیجه رسید که پیشنهاد همکاری با گدایان متظاهر به نابینایی را قبول کرده و با ایشان همکاری نماید. پس به خود گفت: چند روز گذاشتن بهتر از آوارگی و دربه‌در بیابان‌ها شدن است. چون صبح شد و چهار گدای دزد از برادر سوّمی قصّه ما سؤال کردند که بالاخره چه تصمیم گرفتی؟ جواب شنیدند: که، آری من حاضرم مانند شما در این دیار غربت به گدایی پردازم و بیشتر درآمد خود را در اختیار شما بگذارم، به شرطی که مرا از خانه خود بیرون نکنید.

گدایان بعد از شنیدن موافقت برادر سوّم، لباس پاره و مندرسی بر تن او کردند و از او خواستند تا یک روز، با تمام هوش و حواسِ خود در کنار یکی از ایشان، سر یک گذر بایستد و رسم گدایی را فرا گیرد. آن روز را برادر سوّم به کارآموزی گدایی پرداخت و چون غروب به خانه دزدان برگشت، حس کرد صبح که از خانه بیرون می‌رفت، سرراهش پشته‌های خاک و بیل و کلنگ نبود، اما غروب و هنگام بازگشت، در خانه پایش به تلی از خاک خورد، و بار دیگر هم پایش به بیل و کلنگی گیر کرد و چون پرسید: این خاک‌ها صبح نبود و امروز از کجا آمده؟ یکی از آن چهار گدای طرّار گفت: فضول باشی، باید بدانی دیوار شمالی حیاط خانه‌مان خراب بود و امروز عمله و بنا برای تعمیر و دیوارکشی آمده بودند.

چون شام خوردند و هنگام خواب رسید، یکی از دزدها حبّی به اندازه یک عدس به مرد نابینا به اضافه کاسه‌ای آب داد و گفت: این حب را در دهان بگذار و رویش چند جرعه از آب را بخور تا امشب را راحت‌تر بخوابی و کمتر درد بکشی. برادر سوّم با اینکه نابینا شده بود، اما با تردستی حب را به جای آنکه در دهان بگذارد به گوشه‌ای پرت کرد که هیچ کدام از آن چهار نفر بینا متوجّه نشدند. باری او چند جرعه هم از آب کاسه را خورد و بعد از چند دقیقه گفت: یاران چشمان نابینایم سنگین شد و خوابم گرفته است، که سلطان شهرباز هم خوابش گرفت و شهرزاد همچنان شب‌های گذشته لب از سخن

فرو بست و شکر یک روز دیگر زنده ماندن خود را، به درگاه حضرت
حق به جا آورد.

پایان شب شصت و سوّم

و اما ای سلطان قدر قدرت عظیم شوکت پرهیمنه و هیبت! قصه دیشب به آنجا رسید که برادر سوم گفت: یاران چشمان نابینایم سنگین شده و خوابم گرفته است که یکی از چهار نفر با خطاب قرار دادن دیگری گفت: دستش را بگیر و به اتاق بغلی ببر تا شب را به راحتی بخوابد، زیرا فردا صبح باید خودش به تنهایی بایستد و گدایی کند و حتماً هم برایش روز سختی خواهد بود. چون دزدان، میهمان نابینای خود را به اتاق دیگر بردند و او را در گوشه‌ای خواباندند، همگی دور هم جمع شدند و به گفت‌وگو پرداختند که یکی از آنها گفت: قدری آهسته‌تر حرف بزنید شاید هنوز خوابش نبرده باشد و حرف‌های ما را بشنود، که صدای دیگری گفت: آن بنگی که من به این جوان دادم و خورد، ده تا تا فیل را از پا می‌اندازد، خیالتان راحت باشد. و آنگاه صدایی که متعلق به سرکرده آن چهار نفر بود، به گوش قهرمان هوشیار و بیدار قصه ما رسید که پرسید: خب، کار کردن تونل به کجا رسید؟ صدای دیگری گفت: تقریباً به سه چهار متری زیر خزانه دربار رسیده‌ایم، و طبق نقشه‌هایی که دوستانمان در دربار به ما داده‌اند، بالاخره بعد از سه سال زحمت شبانه‌روزی یکی دو روز دیگر شاهد مقصود را در آغوش

کشیده و نیمه‌شبی تمام جواهرات خزانه دربار را خالی می‌کنیم. باز صدای دیگری به گوش برادر سوم پیرخاموش رسید که گفت: فقط از حالا به بعد باید با قاشق زمین را به طرف بالا خاک‌برداری کرده و خالی کنیم. باز هم صدای دیگری گفت: خاک از زیر زمین بیرون آوردن و به صحرا بردن، در طول این هزار شب نفس ما را گرفت. حالا ببینیم می‌توانیم بعد از به‌دست آوردن طلا و جواهرات دربار، بقیه عمر را نفسی راحت بکشیم؟!!

آنجا بود که مرد نایب‌نای هوشیار، اما به خیال دزدان در خواب سنگین فرورفته، فهمید با چه آدم‌های خطرناکی هم‌خانه شده است. او تمام شب را بیدار بود، ولی صبح برخلاف روز قبلش که پیش از همه به خاطر درد بیدار شده و نشسته بود، خودش را به دروغ به خواب زد و با صدای اوّل و دوّم از جا برنخاست. بعد هم که تظاهر از خواب بیدار شدن کرد، این طور وانمود کرد که به خاطر خوردن بنگ شبانه هنوز گیج و منگ است.

بالاخره سرکرده دزدان گداطبع گفت: جوان، امروز ما تو را سر کوچه محل گدایی‌ات می‌بریم و برمی‌گردیم. همان‌طور که دیروز یادت دادیم، باید آنقدر ناله بکنی و ترحم رهگذران را جلب کنی که شب با یک کیسه پر از سکه‌های مسی و یا حداقل پر از پول سیاه به خانه برگردی. بلند شو راه بیفت که دلم می‌خواهد همان‌طور که در دوران بینایی‌ات یک‌ساله فرمانده گردان شدی، در دوران گدایی و

نابینایی‌ات هم یک‌ساله بشوی سرکردهٔ گدایان شهر. آنگاه سرکرده، یکی از گدایان دزد را همراه او کرد تا وی را به مقرّ تکدی‌اش ببرد.

برادر سوّم با دلی پُرخون از نابیناشدن و گدایی‌کردن و هم‌خانه‌شدن با دزدان خطرناکی، که سه سال تمام حدود نیم‌فرسنگ را نقب زده بودند و سر از زیر خزانۀ پادشاه درآورده بودند، سر گذر ایستاد و بدون آنکه کلامی از آنچه که یادش داده بودند بر زبان آورد، فقط یک دست خود را جلو آورده بود، که البته در طول چند ساعت، چند نفری دو سه عدد پول سیاه در کف دستش نهادند. تا این که بعد از ظهر پیرمردی که صدایی متین داشت به کنار قهرمان قصّهٔ ما آمد و با لحن پدرانه و بسیار مهربانانه‌ای گفت: پسرم از قیافه‌ات پیداست که گدا نیستی. از جراحی روی چشمانت هم معلوم است که تازه به چشمانت میل کشیده‌اند. همچنین حس می‌کنم که غریبی و مال این دیار نمی‌باشی، و از طرفی من پیرمرد می‌فهمم که دل پر دردی هم داری و می‌خواهی برای کسی درددل کنی. اگر دوست داشته باشی من حاضرم شنوندهٔ حرف‌های تو باشم.

آنجا بود که برادر سوّم پیرخاموش دستان پیرمرد موقّر را در دستان خود گرفت و آن را غرق بوسه نمود و سپس از اوّل تا آخر و به‌قول معروف از سیر تا پیاز داستان زندگی خودش را برای پیرمرد تعریف کرد.

پیرمرد چون قصهٔ دردناک مرد نابینا را شنید گفت: اولاً امشب با من بیا تا تو را به خانهٔ خودم ببرم، و درثانی پسر من که دستیار داروغهٔ شهر است، حتماً به تو کمک خواهد کرد. برادر سوّم وقتی دانست که پسر پیرمرد هم صحبتش در داروغه‌خانهٔ شهر کار می‌کند خوشحال شد و گفت: اگر اجازه بدهید من امشب همراه شما به خانه‌تان نیایم، در ضمن دو تا خواهش از شما دارم: خواهش اوّل این است که از آقازادهٔ خودتان بخواهید که فردا عده‌ای از افراد سپاهی را به سر این کوچه بفرستد و به عنوان اینکه جاسوس دشمن را شناسایی کرده‌اند، مرا دستگیر کرده و به زندان ببرند، زیرا این‌طور موضوع طبیعی‌تر جلوه می‌کند. ولی اگر من همراه شما امشب به خانه‌تان بیایم، ممکن است شک این دزدان خطرناک برانگیخته شود و با توجه به حرف‌هایی که دیشب با هم زدند و من هم شنیدم، حداقل نقشهٔ سه‌سالهٔ خود را نیمه‌کاره گذاشته و فرار کنند و به هردوی ما آزار برسانند. خواهش دوّم من هم این است، برای آنکه حتماً آنها فردا مرا باز هم سر این گذر بیاورند، اگر امکان دارد به عنوان قرض چند سکهٔ کف دست من بگذارید تا من بگویم که چقدر در روز اوّل گدایی کار کرده و درآمد داشته‌ام.

پیرمرد موقّر، به سرعت رفت و برگشت و مقدار زیادی پول سیاه و سکه‌های مسی و نقره و حتّی یک سکهٔ طلا آورد و به نابینای به‌ظاهرگدا داد و رفت. چون هوا تاریک شد و یکی از آن دزدان

خطرناک آمد تا برادر سوّم را از مکان گدایی اش به خانه ببرد، وقتی دانست که وی در روز اوّل گدایی آن همه سگّه به دست آورده است، با خوشحالی سر سفره شام رو به بقیه همدستان خود کرد و گفت: این جوان با استعداد که گویی از شکم مادر گدا به دنیا آمده، امروز به قدری سکه از دست مردم گرفته که به جای یک سال، یک روزه سرکرده گدایان این شهر شد.

آن شب هم دزدان خطرناک مثل شب قبل حبه‌ای از بنگ به جوان نابینا دادند که او هم مانند شب گذشته با ترفندی آن را نخورد و به بهانه خستگی زیاد به اتاق کناری شب قبل رفت و خود را به خواب زد. دزدان در دنباله برنامه‌های شب قبل گفتند: با احتیاط و دقت تمام، و با قاشق خاک برداشتن از راه نقب زیرزمینی به کف خزانه شاهی رسیده‌اند. به ترتیبی که اگر نماینده آنها در دربار بتواند مأموران محافظ خزانه را با خوراندن بنگ خواب کند، فرداشب نیم ذرع خاک باقی مانده را هم برمی دارند و وارد خزانه شاهی می شوند و تمام جواهرات و گونی‌های پُر از سگّه‌های طلا را از راه نقب زیر زمینی به اینجا آورده و خورشید درنیامده جواهرات را با شش شتر از این دیار خارج می کنند و تا درباریان از خواب بیدار شوند، فرسنگ‌ها از اینجا دور شده‌اند.

صبح روز بعد که شبش هنگام دستبرد به خزانه شاهی بود، یکی از دزدان خطرناک، جوان نابینا را به سر همان گذر روز قبل، برای ادامه

گدایی آورد و او را آنجا گماشت و رفت. ساعتی که گذشت آن پیر موقر آمد و گفت: طبق خواسته‌ات تا ساعتی دیگر عده‌ای از مأموران می‌آیند و تو را به ظاهر دستگیر کرده و می‌برند و در داروغه‌خانه هم پسر م که دستیار داروغه شهر است مساعدت‌های لازم را خواهد کرد. باری، قهرمان نابینای قصه ما بعد از دستگیری، ابتدا به نزد داروغه شهر رفت و بعد همراه با داروغه شهر بدون ازدست‌دادن وقت به حضور سلطان آن دیار رسید و برای سلطان هم تمام قصه زندگی خود را بازگفت و اضافه کرد: حضرت سلطان، با اینکه من فردی سپاهی از سپاه دشمن شما هستم و با اینکه به من گفته بودند، اگر مأموران سلطان تو را دستگیر کنند، گردن تو را به جرم جاسوسی دشمن خواهند زد، اما من وقتی فهمیدم تعدادی دزد نابکار، آنچنان ناجوانمردانه قصد دستبرد به خزانه شما را دارند، حضورتان آمدم تا شما را مطلع گردانم.

پادشاه وقتی پی به نقشه آن دزدان نابکار برد، ابتدا دستورات لازم را صادر کرد، از جمله اینکه همدست دزدان که در دربار خدمت می‌کرد و نقشه را در اختیار ایشان قرار داده، و آن شب هم می‌خواست با بیهوش کردن محافظان و قراولان به دزدان کمک کند را شناسایی نمایند، و بعد، از برادر سوم نابیناشده، قصه‌اش را پرسید که او هم بی‌کم و کاست تمام ماجرای زندگی‌اش را برای پادشاه تعریف کرد. پادشاه اولین کاری که کرد طیب مخصوص خودش را احضار

نمود و گفت: آن‌طور که من می‌بینم میلی که بر روی چشم چپ این جوان کشیده شده سطحی و جراحی‌ش مختصر است. آیا می‌توانی چشم چپ او را معالجه کنی که حداقل بینایی یک چشمش را پیدا کند؟ طبیب مخصوص بعد از معاینه پاسخ داد: نظر سلطان صحیح است. بامعالجه و چکاندن قطره‌های مخصوص، چشم چپ مجدداً بینایی خودش را پیدا خواهد کرد. سپس سلطان منشی و مستوفی خود را خبر کرد و دستور داد نامه‌ای به پادشاه کشور همسایه بنویسد و تقاضای صلح کند. او در نامه خود اینگونه عنوان کرد که دشمنی ما دو پادشاه به خاطر استفاده از آب‌رودخانه‌ای است که مرز مشترک بین کشورهای ماست. با توجه به اینکه سرچشمه این رودخانه از کوه‌های هیچ کدام از دو کشور نیست، من به آن پادشاه عظیم‌الشأن قول می‌دهم که هیچ‌کدام از افراد ما که در حاشیه رودخانه مذکور زندگی می‌کنند استفاده بی‌رویه از آب رودخانه ننموده و مسیر آن را به نفع خود تغییر ندهند. به ترتیبی که دیگر هرگز از سوی ما تعرض به جانب شما نشود. اینک با توضیح مطالب بالا، پیشنهاد صلح و آشتی حضور آن سلطان عظیم‌الشأن تقدیم داشته و در انتظار عقد پیمان دوستی و برادری هستیم. در خاتمه حضور برادر صاحب‌قدرت خود اعلام می‌دارم، علت تقدیم این پیشنهاد آشتی به جهت محبتی است که یکی از جان‌نثاران آن پادشاه بزرگ، در حق من فرمانروای این سرزمین روا داشته است.

همان‌طور که من شهرزاد قصه‌گو به عرض سلطان صاحب‌اختیار خود رساندم، همدست دزدان نابکار در دربار شناسایی شد. زمانی که او قصد داشت در ظرف آب مأموران و محافظان خزانه شاهی هنگام صرف شام بنگ و داروی بیهوشی بریزد او را دستگیر کردند و محافظان و نگهبانان همگی مسلح و هوشیار، در گوشه‌های مختلف کمین نمودند.

پاسی از نیمه‌شب گذشته بود که ضربه‌ها به کف خزانه شاهی نزدیک و نزدیک‌تر شد تا اینکه بالاخره چند آجر بزرگ کنار رفت و به ترتیب، چهار دزد بی‌رحم، در حالی که هر کدام شمشیری در دست و دو گونی خالی برپشت خود داشتند، از سوراخ بزرگ ایجادشده در کف خزانه بیرون آمدند. آنها نگاهی به اطراف انداختند و با خاطری آسوده به جمع‌کردن و ریختن جواهرات و سکه‌ها در داخل گونی‌ها مشغول شدند که ناگهان مأموران بر سرشان ریختند و دست هر چهار نفر را از پشت بستند. آنگاه پادشاه خود وارد خزانه شد و چنان‌با چکمه‌اش لگدهایی بر صورت دزدان زد که یکی بینی‌اش شکست، یکی دندان‌هایش خرد شد، سوومی یک چشمش کور شد و چهارمی هم چانه‌اش شکست.

صبح روز بعد به دستور پادشاه در میدان شهر، گردن پنج نفر با تبر زده شد، یکی آن خائنی که در دربار خدمت می‌کرد و چهار نفر

دیگر هم آن دزدانی که سه سال زحمت کشیده و آن نقب خوفناک را به فاصله نیم فرسنگ حفر کرده بودند.

در این موقع پیر خاموش رو به سلطان مخاطب خود که فرمانروای دیار مغولستان بود کرد و گفت: و اما با تلاش طیبیان مخصوص درباری که برادرم آن خدمت را به پادشاهشان کرده بود چشم چپ برادرم نیم‌بینایی خودش را پیدا کرد، به ترتیبی که اکنون با سختی زندگی روزمره خود را می‌گذرانند. اما دیگر او از عهده سوارکاری و تیراندازی و کارهای رزمی بر نمی‌آید. ضمناً پادشاه کشور همسایه بعد از بهبود نسبی برادرم، او را با یکهزار سکه طلا همراه با کاروانی از هدایا راهی سرزمین ما نمود. پادشاه کشورمان نیز، قبل از آنکه من با برادرانم به سرزمین مغولستان کوچ نمایم، هم با پادشاه کشور همسایه‌اش صلح نمود و هم یکهزار سکه زر دیگر به برادر سوم من هدیه کرد. برادرم با دو هزار سکه دریافتی خود به نزد من آمد و گفت: برادر جان لطف کن، هم این سکه‌ها را سرمایه گردان و هم مرا از آستانت برنگردان. من هم هزار سکه‌اش را بین فقرا تقسیم کردم و با آن هزار سکه دوم است که امروز زندگی شش برادر مصدوم و معلول و مفلوک خود را اداره می‌کنم. برادر سوّم همیشه می‌گوید درست است که زبان در دهان نگاه‌نداشتن من باعث شد تا سه چهارم بینایی و تمام زیبایی صورت خود را از دست بدهم، اما اگر من

نبودم شاید هرگز بین پادشاهان آن دو دیار صلح و آشتی برقرار
نمی‌شد و هرساله هزاران سرباز از دو طرف کشته می‌شدند.
چون قصه برادر سوّم پیرخاموش به پایان آمد چشمان سلطان هم
به هم آمد و در نتیجه شبی دیگر گردن شهرزاد قصه‌گو زیر تبر جلاد
نیامد.

پایان شب شصت و چهارم

و اما ای سلطان شهر باز با اقتدار، و ای همسر ارزنده با اعتبار، توجه حضرت عالی معطوف است که امشب بنا به روایت کنیز جاننثار، هنگامه آغاز قصه برادر چهارم پیرخاموش است. یعنی آنکه پیرخاموش، در حضور پادشاه سرزمین مغولستان، و جمع کثیری از فضایی شهر و ادبا و حکما و شعرا و عرفای آن دیار، به تعریف قصه چهارمین برادر خود می‌پردازد که من با اجازه شما، از زبان پیر خاموش آن قصه را اینگونه تعریف می‌کنم که هم باعث سرگرمی و دل‌مشغولی است، و هم پندآموز و عبرت‌انگیز.

باری، پیرخاموش در آغاز جلسه چهارم، در حضور آن همه از بزرگان حاضر، زمین ادب بوسید و این‌گونه آغاز کرد: اما برادر چهارم من از گله‌داران بزرگ بود که خودش در بازار شهر، یک دکان قصابی بزرگ داشت، او همیشه گوسفندان پروار کرده گله خود را ذبح می‌کرد و به در دکان می‌آورد و می‌فروخت. به این خاطر که از طریق واسطه، گوسفند نمی‌خرید و سود از دو جهت می‌برد (یکی از راه پروراندن گوسفند، و دیگری به جهت فروش گوشت گوسفندان) و اینکه دکان بازار هم از آن خودش بود و کرایه و اجاره‌ای پرداخت

نمی‌کرد، خیلی زود در ردیف سرمایه‌داران بزرگ شهر قرار گرفت. اما این برادر چهارم من، یک عیب بزرگ داشت و آن عیب، خودبزرگ‌بینی و لاف‌زدن و غُلُو کردن بود. همین شیوه غلط او باعث شد، تا آن بر سرش بیاید که اکنون با اجازه به تعریفش می‌پردازم. برادرم هر وقت در دکان خود و پشت پیشخوان می‌ایستاد، با بانگ بلند مردم را مخاطب قرار می‌داد و می‌گفت:

آی بدوید، آی بدوید، پروار شدند گوسفندها با علف بهشتی

تا که اونا زنده بودن، یگه بودن از خوشگلی، از چاقی و درشتی

آی بدونید که گوشتاشون تُرد و لذیذ و خوشمزه است

از برای هم کباب و هم تاس کباب، والله که خیلی بامزه است

و اما که گوشت‌های دیگه، خدا جونم گند و کثیف

هر کی می‌خره دور می‌ریزه، مُدام می‌گه هی پیف و پیف

از آنجا که خیلی از مشتریان آن بازار و خریداران گوشت، عقلشان

به چشمانشان و گوششان بود، و بالاخره حرف روی شنونده هرچه

هم که طرف عاقل باشد اثر می‌گذارد و حتی عاقل‌ترین شنونده‌ها هم

نباید گوش خود را در معرض باد مسموم حرف‌های بی‌معنی و

فته‌انگیز قرار بدهند، آن لاف بی‌جهت زدن‌ها و غُلُو بی‌مورد کردن‌ها،

خشم و عصبانیت قصاب‌های شهر و به‌خصوص دو قصاب دیگر آن

دهنه بازار را برانگیخت. به‌خصوص دو عبارت آخری را که برادر

قصابم در پایان تبلیغ آهنگین خود ابراز می‌داشت، یعنی دو

عبارت:

و اما گوشت‌های دیگه خدا جونم کند و کثیف

هر کی می‌خره دور می‌ریزه، مدام می‌گه هی پیف و پیف

باعث خشم و کدورت دیگر قصابان شهر و به‌خصوص دو قصاب همان دهنه بازار شد. به ترتیبی که دیگر قصابان کارشان به ورشکستگی رسید و همگی دورهم جمع شدند و ساعت‌ها نشستند و جلسه‌ها کردند، تا با برادر لافزن و غلوکن و تهمت‌زن من چه کنند. و اما حضورتان عرض کنم عده‌ای در شهر شایع کردند، تعدادی از گله‌داران بزرگ مملکت همسایه در راه‌اند و دارند می‌آیند تا گوسفندان پروار خریداری کرده را به دیار خود ببرند. این شایعه چنان دهان به دهان در بازار پیچید که برادر لافزن و دشمن تراش مرا به طمع انداخت که به هر شکل شده فقط او گوسفندانش را به خریداران در راه بفروشد. به این جهت چند نفر از افراد دروغ‌باف‌تر از خودش را اجیر کرد و به ایشان پولی داد و گفت: شما این خریداران را پیدا کنید و بگویید، فقط گله گوسفندان فلانی گوشتش قابل خوردن است که ما همگی اهل این دیاریم و خود و خانواده و اقوامان سال‌ها این مورد را تجربه کرده‌ایم.

آن کار انجام شد و در نتیجه خریداران گله‌های گوسفند، وقتی وارد شهر شدند، مستقیم و یگراست به سراغ برادر بیهوده‌گو و تهمت‌زن من آمدند و پای معامله بیست و دو هزار رأس گوسفند

نشستند، یعنی حدود بیست‌ودو گله برادرم را با چوپان‌ها و سگ‌های گله خریدند. چانه‌زدن و بگو‌نگو بر سر نرخ گوسفندان گله بیشتر از یک هفته به درازا کشید و برادر طمّاع من با این خیال که گوسفندهای خودش را دو برابر قیمت می‌فروشد و گوسفندهای آدم تنگ‌دست و تهی‌کیسه را به نصف قیمت می‌خرد، و در عرض یک سال، سرمایه‌اش چهار برابر می‌شود، تمام گوسفندان خود را، البته به دو برابر قیمت، به پنج هزار و پانصد سکه زر ناب، که واقعاً قیمتی بسیار بالا و سرمایه‌ای بی‌نظیر بود، به خریدارانی فروخت که نه پرسید اسم شما چیست، نه پرسید شما از کدام یک از کشورهای همسایه آمده‌اید و نه آنکه نشانی شما کجاست.

باری، برادر طمّاع و بی‌فکرم، تمام گله‌های گوسفند خود را تحویل داد و یازده کیسه که هر کدام محتوی پانصد سکه زر ناب بود را از آن خریداران غریبه و ناشناخته گرفت، و آنها هم بیست‌ودو گله هزارتایی گوسفند را با خود بردند. برادرم یازده کیسه پر از سکه‌های زر را به اتفاق همراهان خود به خانه آورد و چون در طول آن یک هفته و معامله و مبادله گوسفندان، با سکه‌های زر، خیلی خسته شده بود به خود گفت: فعلاً یک هفته استراحت می‌کنم و بعد از یک هفته دست به کار خرید گوسفندان جوان، از گله‌داران بی‌تجربه خواهم شد.

چون بعد از یک هفته به سراغ کیسه‌های زر رفت و در آنها را گشود، از حیرت خُشکش زد و بر زمین افتاد. آنچنان که اطرافیان پنداشتند سگته کرده و مُرده است، زیرا درون کیسه‌ها پُر بود از پول‌های سیاه و سگه‌های حلبی، که حتی صد تا گوسفند هم نمی‌شد با آن خرید، چه رسد به چهل و چهار هزار رأس؛ زیرا برادر لافزن من تصمیم داشت با سگه‌های زر دریافتی دو برابر دفعه قبل گوسفند بخرد. یک هفته برادر چهارم من در حالت اغما بود و سرگیجه داشت، زیرا ضربه روحی و شوک وارده به او به قدری شدید بود که اگر پزشکان حاذق را به بالینش نمی‌آوردند، یا می‌مُرد و یا اینکه فلج، تا آخر عمر در گوشه‌ای می‌افتاد. بعد از یک هفته معالجه، قصاب لافزن در صدد برآمد تا عده‌ای را به تعقیب خریداران کلاه‌بردار گوسفندان خود بفرستد.

اما من شهرزاد حضور سلطان بااقتدار خود عرض کردم که، برادر طمّاع پیرخاموش، هنگام انجام معامله‌ای به آن بزرگی، حتی نام خریداران گوسفندان خود را هم نپرسید و نفهمید که آنها از کدام کشور همسایه آمده‌اند و مقصدشان کجاست. و چون هرچه گشت کمتر یافت و به نتیجه‌ای دست نیافت، شکایت نزد والی شهر بُرد و از او کمک خواست. والی شهر به جای کمک و مساعدت، او را توبیخ و شماتت کرد و اضافه نمود، چرا و چطور تو بیست و دوهزار رأس گوسفند را به تجّار کشور همسایه می‌فروشی و ما را در جریان

نمی‌گذاری! وقتی کسی به خاطر فرار از پرداخت مالیات و حق‌السَّهم حکومت، معاملهٔ پنهانی با اجنبی انجام می‌دهد، سزایش همین است. گذشته از آن ما اگر بدانیم که گوسفندانِ تو را تاجرهای کدام مملکت همسایه هم خریده‌اند، دخالت نمی‌کنیم. چون دخالت ما به منزلهٔ اعلان جنگ با آن کشور است و ما هرگز به خاطر گوسفندان تو، سربازان خود را به کُشتن نمی‌دهیم. برو که خودکرده را تدبیر نیست.

بعد از گذشت یکماه برادر رنجور و لاغر و فرتوت‌شدهٔ من، دوباره به بازار رفت و دکانش را گشود و تهی‌کیسه و دست‌خالی، فقط به کار قصابی پرداخت. آن مردِ لاف‌زن صاحب بیست‌ودو هزار رأس گوسفند، دیگر ناچار بود که هر روز برود یک گوسفند از مرد چوبداری بخرد و ذبح کند و به چنگک‌های دکان بیاویزد و خرده بفروشد و اندک اندک پول بگیرد. دیگر از آن بانگ و فروش‌ها خبری نبود و دیگر آن عبارات موهوم به گوش نمی‌رسید. هم دکان‌دارانِ اطراف به خاطر نبودن سر و صدای بیهوده سرشان درد نمی‌گرفت، و هم دیگر قصابان دخلشان رونقی گرفت.

ای سلطان صاحب‌اشتهار، حضور انورتان عرض کنم، یک روز مرد قصابِ طمّاع که اندکی سرمایه‌اش افزون شده بود، توانست دو قوچ بخرد و ذبح کند، یکی را شقه شقه کرده و به چنگک‌های جلوی دکان بیاویزد و یکی را هم درسته و خُرد نکرده در پشت دکان نگاه دارد. آن‌روز هم، قصابِ طمّاع، مثل روزهای بعد از آن ضرر هنگفت،

ساکت و آرام پشت پیشخوان دکانش ایستاده بود که ناگهان، چشمش به مردی افتاد که شباهت بسیاری به یکی از خریداران گله‌های گوسفندش داشت. قدری که در چهره او دقیق شد، بی‌آنکه سکوت کند و به تعقیب مرد پردازد و بداند از کجا آمده و بفهمد به کجا می‌رود و یا اینکه یکی از مأموران حکومتی را در جریان بگذارد و از ایشان کمک بخواهد، فریادکشان به میان بازار پرید و یقه آن مرد ناشناس را گرفت و گفت: پیدا کردم، پیدا کردم. این مرد یکی از آن چهار نفر است که گله‌های گوسفند مرا دزدیدند و بُردند.

مرد گریبان خود را از دست قصاب طمّاع درآورد و گفت: اشتباه می‌کنی. مرا عوضی گرفته‌ای. قصاب طمّاع باز هم فریادکشان گفت: نه خود تو بودی. هرگز اشتباه نکرده و نمی‌کنم. تو یکی از همان دزدان هستی. باز هم آن مرد گفت: بیخود به من تهمت دزدی زن. دست از سر من بردار. من آن کسی که تو می‌گویی نیستم. و آنجا بود که قصاب طمّاع از کوره دررفت و یک سیلی به صورت آن مرد زد و گفت: حسابت را می‌رسم. هم‌الآن مأموران حکومتی را خبر می‌کنم. هرچه اطرافیان و مردم اجتماع کرده خواستند قضیه را فیصله دهند و پای مأموران حکومتی را به بازار و به معرکه نکشند، فایده نبخشید و در آخر آن مرد گرفتار شده اضافه کرد: بسیار خب، حرفی نیست. حالا من می‌دانم و تو. و بعد او هم فریادش را بلند کرد و گفت: ای مردم آیا می‌دانید چرا این خائنِ دروغگو مزاحم من شده

است؟ آیا می‌دانید چرا ناراحت است؟ از اینکه من به بازار آمده و از مقابل دُکانش رد شدم. ای مردم به مصداقِ گفته: خیانتکار همیشه می‌ترسد، این مرد بی‌شرم چون می‌داند که من پی به کار بسیار زشتش برده‌ام برای آنکه، بلکه من بترسم و از بازار و حداقل از مقابلش دور شوم، این بلوا را به پا کرده. ای مردم عَلت این جنجال به خاطر آن است، که فقط من می‌دانم، این مرد خائنِ بی‌صفت به جای گوشت گوسفند، گوشتِ خر به مردم می‌فروشد.

یک مرتبه همه حاضران پرسیدند: که گفتی گوشت خر؟ و مرد هم پاسخ داد: بله، گوشتِ خر. چرا ایستاده‌اید و مرا نگاه می‌کنید! بروید داخل دکانش، بروید پشت دکان، اگر یک خر مُرده را آنجا ندیدید. آن گوشت‌های تگه‌تگه شده و آویزان به چنگک‌ها هم گوشت خر دیگری است. این نابکار همین امروز لاشه دو خرِ مُرده را قبل از اینکه شما به بازار بیایید و دکان‌هایتان را بگشایید، به بازار آورد.

آنجا بود که مردم به دکان برادر چهارم پیرخاموش هجوم بردند. چون به پشت دکان رفتند خرِ مُرده‌ای را روی تخت‌گاه پستوی دکان دیدند که از بوی تعفن لاشه خرِ مُرده و گوشت‌های آویزان به چنگک‌های قصابی، همه جلوی بینی خود را گرفتند و گفتند: پیف پیف. مردم بر سرِ قصاب طمّاع ریختند و او را بی‌رحمانه کُتک زدند. عده‌ای به دنبال مأموران حکومتی فرستادند و ماجرا را به والی شهر گزارش دادند.

چون مأموران آمدند و قصاب را کت‌بسته به طرف مقر فرماندار و والی شهر بردند، هر چه گشتند نشان و اثری از آن مرد ندیدند. اما همچنان لاشه خر مُرده برتخت پستو و گوشت‌های تکه‌تکه خر مُرده دیگر، بر چنگک‌ها آویزان بود و بوی تعفنش مشام همه را آزار می‌داد.

بعد از کتک‌های بسیار، او را کت‌بسته به محل فرمانداری و مقر حکمرانی والی شهر بردند و به تفصیل، ماجرا را برای والی تعریف کردند. والی که قصاب را می‌شناخت، فریاد کشید: ابله، نادانی می‌کنی و گوسفندهایت را به آدم‌های ناشناس می‌فروشی و آنها پولت را می‌خورند و می‌روند، آن وقت تلافی طمع و نادانیات را سر مردم بدبخت درمی‌آوری و برای جبران ضررهای خود، گوشت خر مُرده به مردم می‌فروشی؟! آیا این مردم بی‌گناه و بیچاره باید تاوان نادانی و آز تو را بدهند؟ و آنگاه بدون معطلی فریاد کشید: این نادان فریب‌کار را تا ده روز هر روز سی ضربه تازیانه بزنید و روز یازدهم او را از شهر بیرون کنید. ضمناً این خیانتکار گوشت خر مرده فروش، لیاقت داشتن دکان چند دهنه در بازار این شهر را ندارد. دستور می‌دهم هم دکانش را مُصادره کنید که از هم‌الآن، دکان این لاف‌زن طماع در اختیار حکومت است.

هرچه قصاب لاف‌زن التماس کرد که به خدا قسم من امروز دو تا قوچ خریدم و سر بریدم و وقتی قوچ‌ها را ناپدید شده و خر مرده به

جایش دیدم، خودم هم از تعجب خشکم زد و حتماً پای جادوگران در میان است که سکه‌های طلای من تبدیل به پول سیاه، و قوچ ذبح‌شده‌ام مبدل به خر مرده می‌شود لطفاً شما بگردید و آن چهار نفر خریدارِ گوسفندان، و یا حداقل همان یک نفرِ ظاهرشده در بازار را پیدا کنید. کسی به حرفش اعتنایی نکرد و او را خواباندند و سی ضربه تازیانه روز اول را بر او زدند، که برادرم زیر ضربات تازیانه بیهوش افتاد.

این مجازات سخت و سنگین، ده روز ادامه داشت و پایان روز دهم بدن زخمی و جسم تقریباً بی‌جانِ برادرم را در حالی که یکی از مأموران والی به خود تکیه داده بود، وارونه بر پشت قاطری سوار کردند و قاطر را در شهر گرداندند، و در آخر هم برادرم را به جرم فروختن گوشت خر مرده از شهر بیرون کردند و به وی گفتند: اگر دوباره پایت را داخل شهر بگذاری گردنت را خواهیم زد. به این ترتیب بود که برادر لافزن و عُلوکن و در ضمن تهمت‌زن و دروغ‌پردازِ مرا، بعد از آن همه ضرر و بعد از تحمّل سیصد ضربه تازیانه در ده روز مُتمادی و در نهایت مصادره اموالش، از شهر بیرون کردند.

چون قصه بدینجا رسید، باز هم سلطان را خواب در رُبود و شهرزاد هم شبی دیگر بیاسود.

و اما ای سلطان هوشمند فداکار، و زیردستانِ خود را حامی و یاور و یارا! پیر خاموش چنین ادامه داد: برادر بدبخت و کتک‌خورده و سیصد ضربه تازیانه تحمل کرده، دو روزی کنار یک خرابه در بیرون دروازه شهر افتاده بود تا قدری حالش جا آمد و توانست بلند شود و روی دو پا بایستد. و چون می‌دانست اگر پایش را داخل شهر بگذارد، سرش بر باد می‌رود، راه بیابان را در پیش گرفت.

قدری که جلو رفت به گله گوسفندی رسید و به یاد بیست و دو هزار رأس گوسفند و بیست و دو گله هزارتایی خودش افتاد و در گوشه‌ای نشست و های‌های بنای گریستن را گذاشت. چوپانِ پیر گله جلو آمد و علت گریه‌اش را پرسید، که او هم با دلی پُر خون و چشمانی اشکبار تمام قصه دردناک خودش را برای چوپان پیر تعریف کرد. چوپان پیر دلش سوخت و به او گفت: من تنها کاری که می‌توانم برای تو انجام دهم، این است که تو را به عنوان یک شاگرد نزد خود مشغول کار کنم و روزی دو پول سیاه به تو مُزد بدهم. برادرم از روی ناچاری و بی‌کسی و بی‌جایی پذیرفت.

ده روزی گذشت. بیست پول سیاه مُزد روزانه‌اش را پس‌انداز کرد و صبح روز یازدهم، از پیرمردِ مهربان خداحافظی کرد و با عنوان اینکه، برای من که خود روزی صاحب بیست و دوهزار رأس گوسفند و از گله‌داران بزرگ بوده‌ام، شاگرد چوپان بودن خیلی دردآور و کُشنده است، راه خود را گرفت و رفت و رفت، تا بعد از سه روز راهپیمایی به شهر و دیار دیگری رسید. شب را با پرداخت یک پول سیاه در کاروانسرای خوابید و چون مرد کاروانسرادار از او پرسید که کیستی و از کجا می‌آیی و چرا تن و بدنت تا این اندازه مضروب و مجروح است، برادرم از اوّل تا آخر ماجرایش را، برای مرد کاروانسرادار هم تعریف کرد و از او پرسید: آیا در این شهرکاری برای من سراغ داری؟ مرد کاروانسرادار گفت: برادری دارم در بازار، که دکان پینه‌دوزی دارد و دست تنهاست و شاگرد می‌خواهد. اگر حاضری کارگر دکان پینه‌دوزی شوی، تو را نزد او ببرم.

قصابِ سرمایه‌دار و لاف‌زن دیروزی، از روی ناچاری پذیرفت و به اتفاقِ مرد کاروانسرادار، به در دکان پینه‌دوزی رفتند اما هر چه مرد کاروانسرادار صبور و حلیم و مهربان بود، برادرِ پینه‌دوزش بی‌حوصله و خشن و بدزبان بود. قصابِ طمّاع به ناچار، و با مُزد روزی دو پول سیاه شاگرد دکان پینه‌دوزی شد تا کار یاد گرفت. البته چندین بار، سوزن به انگشتان خود فرو کرد و یکبار هم به جای آنکه چرم کفی کفش را بُبُرد، سرِ انگشت خودش را بُرید.

دو ماهی گذشت که روزی پاره‌دوز صاحب دگان گفت: من قصد سفری یکماهه دارم و در این یکماه دگان پاره‌دوزی خود را به بیست سکه مسی یا دویست پول سیاه به تو اجاره می‌دهم و از برادرم هم می‌خواهم هر روز غروب به تو سر بزند و هر سه روز یکبار هم، دو سکه مسی اجاره دکان را از تو بگیرد. آیا حاضری یکماه دگان را بگردانی؟ برادر لاف‌زن من که شب‌ها در همان دگان می‌خوابید و جای دیگری برای زندگی نداشت، به ناچار قبول کرد و از صبح روز بعد، جای مرد پاره‌دوز نشست و به وصله و پینه کفش و گیوه مردم پرداخت.

باری، پیرخاموش اینگونه ادامه داد: قصاب لاف‌زن یا برادر چهارم من، از صبح روز بعد، جای مرد پاره‌دوز نشست و به وصله و پینه کفش و گیوه مردم پرداخت. هنوز یک ساعتی از گشودن دگان نگذشته بود که مردی از راه رسید و کفش خود را از پایش درآورد و به برادر چهارم داد و گفت: پارگی کفشم را بدوز. چون مرد بر نیمکتی کنار دگان نشست، پرسید پس استاد کجاست؟ که قصاب لاف‌زن دروغ‌پرداز گفت: من دیروز این دگان را با قولنامه، از آن مردی که شما استادش می‌خوانید خریدم. مشتری تازه‌وارد پرسید: برای چه کاری، آیا همین پاره‌دوزی؟ که او جواب داد: نخیر، برای سری‌دوزی کفش‌های نو. من سال‌ها در فلان شهر، چندین و چند کارگاه کفافی داشتم و بنا به دعوت پاره‌ای از مردم سرشناس این

شهر به اینجا آمده‌ام. امروز هم که می‌بینید من نشسته‌ام و به کار پاره‌دوزی مشغولم، به خاطر این است که قصد دارم دکان خریداری کرده خود را تعمیر اساسی کنم و چند کارگر ورزیده استخدام نمایم و به سری دوزی بپردازم.

مشتری تازه‌وارد گفت: آیا هنوز که تعمیرات دکان را آغاز نکرده‌اید، حاضر به قبول سفارش هستید؟ باز هم مرد لافزن گفت: البته. تا سفارش چه باشد؟! مشتری هم گفت: من می‌روم از بازار، خودم چرم برای تخت و رویه بیست جفت کفش می‌خرم و چهار اندازه پا هم به شما می‌دهم. یک هفته بعد هم کفش‌ها را از شما می‌خواهم. لطفاً اول سفارش مرا انجام دهید، بعداً به تعمیرات دکان بپردازید.

مشتری تازه‌وارد، بعد از پایان یافتن تعمیر کفشش، به بازار رفت و چرم برای تخت و رویه بیست جفت کفش سفارش داده‌اش خرید و آن‌را به دکان آورد و در اختیار برادرم قرار داد و بیعانه‌ای هم پرداخت کرد، و قرار شد که هفته بعد بیاید و بیست جفت کفش دوخته‌شده را بردارد و ببرد. ساعتی که گذشت، برادر صاحب دکان یا همان مرد کاروانسرادار، برای سرکشی به دکان آمد و چون چرم‌های رویه و تخت را دید، موضوع را پرسید: قصاب لافزن هم تمام ماجرا را برای مرد کاروانسرادار تعریف کرد و چون مورد این سؤال قرار گرفت که مگر شما به کار کفّاشی در این مدت کوتاه شاگردی، تا این

اندازه وارد شده‌ای که چنین سفارشی را قبول کرده‌ای، قصاب لافزن با پررویی تمام گفت: به! مگر شما نمی‌دانید که من قبل از گله‌داری و دایرکردن دگانِ قصابی در شهر و دیار خودمان، چندین و چند کارگاه کفاشی داشتم؟! مرد کاروانسرادار گفت: پس چرا شما هنگام تعریف قصهٔ زندگی خود به این موضوع اشاره نکردید؟ و پاسخ شنید: من فقط از یک دورهٔ بدبختی خود برای شما صحبت کردم. اما تمام ماجرای زندگی خود را فرصت نشد که بگویم. مرد کاروانسرادار گفت: بسیار خب، موفق باشید. پس اگر ممکن است اجازهٔ سه روزهٔ خود را که قرار است من پس‌فردا بعدازظهر بیایم و بگیرم، الان از محل بیعانه دریافتی این سفارش به من بدهید. او هم دست در کیسهٔ خود کرد و دو سکهٔ مسی درآورد و به برادر صاحب دگان داد.

ای سلطان بزرگوار، اینکه من دقیقه‌ای قبل، برای مردِ قصاب، صفت پررویی را انتخاب کرده و گفتم: او با پررویی گفت، به این جهت بود که آن مردِ لافزن ناوارد به کارِ کفش‌دوزی، با پررویی تمام، به جانِ چرم‌های تخت و رویهٔ مردِ سفارش‌دهنده افتاد، و چنان کفش‌هایی را در فاصلهٔ یک روز دوخت، که اگر کودکی هم می‌دید، خنده‌اش می‌گرفت. از طرفی مرد کاروانسرادار شک کرده بود از اینکه، قصاب بتواند به تنهایی و در طول یک هفته، چنان سفارشی را انجام دهد. بنابراین صبح فردا هراسان به درِ دگان آمد و گفت: برادرجان اگر فکر می‌کنی به تنهایی قادر به انجام این سفارش نیستی،

من کارگر کفّاش آشنا سراغ دارم که به طور موقت به کمکت بفرستم، که باز هم قصاب لافزن با پرویی گفت: نه، هیچ احتیاجی نیست. من خودم سه روزه این سفارش ناچیز را انجام می‌دهم و هر بیست جفت را خودم می‌دوزم.

مرد کاروانسرادار اشاره‌ای به یک جفت کفش مسخره‌دوخته‌شده کرد و پرسید: پس آن جفت کفش بی‌قواره چیست که آنجا افتاده؟ باز هم قصاب پروو گفت: چند دقیقه قبل از اینکه شما بیایید، مرد سفارش‌دهنده آمد و این جفت کفش را آورد و به من نشان داد و گفت: کفّاشان این شهر هنرشان فقط همین اندازه است. من پیش از آنکه سفارش را برای شما بیاورم، کار را در فلان محله، به فلان کفّاش پرمدا و بی‌تجربه، به اشتباه دادم، که او هم دسته گل به آب داد و چنین کفش گل‌وگشاد بی‌قواره‌ای دوخت. مبادا کفش‌های شما اینطور از آب درآید که من هم خندیدم و گفتم: شما خیالتان راحت باشد. اگر حمل بر خودستایی نباشد، وقتی در دیار خودمان بودم، مردم ظریف و دقیقی که مرا می‌شناختند، می‌گفتند: از ده انگشت دو دست تو، هر کدام یک هزار هنر می‌ریزد. شما خیالتان راحت باشد.

وقتی قصاب لافزن آن‌قدر محکم پاسخ داد، مرد کاروانسرادار جاخورد و هیچ‌نگفت و راهش را کشید و رفت. از اتفاق مرد کاروانسرادار دچار بیماری سرماخوردگی شد و آن چند روز باقیمانده را نتوانست برای سرکشی به در دکان برادرش بیاید. مرد لافزن هم

بدون آنکه از رو برود، شروع به دوختن بقیه کفش‌ها کرد که هر جفت، زشت‌تر و بدقواره‌تر از جفت قبلی درمی‌آمد. به ترتیبی که بعد از یک هفته چهل لنگه کفش بی‌قواره که هر کدام زشت‌تر از دیگری بود، کنار دکان افتاده بود.

آن‌روز یک ساعتی از گشوده‌شدن دکان گذشته بود که مرد سفارش‌دهنده وارد شد و چون سراغ کفش‌های خود را گرفت، قصاب لافزن با دست به لنگه‌های جور واجور ریخته‌شده در کنار دکان اشاره کرد. مرد سفارش‌دهنده گفت: این آشغال‌ها به درد من نمی‌خورد. لطفاً چرم‌های تخت و رویه و بیعانه مرا مرحمت فرمایید. که باز هم قصاب لافزن با پررویی تمام گفت: از آن تخت و رویه به درد نخور کفش بهتر از این در نمی‌آید. همین است که هست. لطفاً اجرت مرا بدهید و کفش‌های خود را ببرید. مرد سفارش‌دهنده خیلی آرام به پشت پیشخوان دکان آمد و گفت: بسیار خب. اما من اجرت تو را در دو قسط می‌دهم. بعد با یک دست یقه مرد لافزن پررو را گرفت و دست دیگر خود را مشت کرد و توی چشم لافزن پُررو کوبید، و گفت: این قسط اولش. ان‌شاءالله قسط دومش را در داروغه‌خانه شهر پرداخت می‌کنم. دریافت قسط اول، باعث شد تا قصاب لافزن پررو، از چشم راست کور شود.

مرد سفارش‌دهنده، عصبانی و خشمگین کفش‌های لنگه به لنگه بدقواره را برداشت و شکایت نزد داروغه شهر بُرد. داروغه چون

ماجرای او را از مرد شاکلی شنیدیم به مأموران دستور داد تا به دکان پینه‌دوزی بروند و سفارش گیرنده ناشی و خاطی را به نزدش بیاورند. چون مأموران رسیدند، از همسایه‌ها شنیدند که عده‌ای او را به نزد حکیم برده‌اند.

باری، چند روزی قصاب لافزن تحت مداوا بود، اما ضربت مشت چنان بود که هرچه حکیم کوشید، نتیجه‌ای نگرفت و چشم راست همچنان نابینا باقی ماند. دو سه روزی گذشت. قصاب لافزن نابینا را به نزد داروغه شهر بردند. داروغه پرسید: چرا با این مرد چنان کردی؟ که برادر چهارم جواب داد: جناب داروغه شما هم بفرمایید چرا آن مرد با من چنین کرد؟ داروغه هم گفت: چرا چرم‌های او را از روی ناشی‌گری تبدیل به کفش‌های بدقواره کردی؟ که باز جواب داد: و چرا او از روی وحشیگری، صورت مرا بی‌قواره کرد؟ داروغه از حاضر جوابی برادر عصبانی شد و فریاد کشید: این جسور پررو را به تازیانه ببندید، که چون او را در کف صحن داروغه‌خانه خوابانند و جامه‌اش را درآورند، جای ضربه‌های آن سیصد تازیانه را آنچنان بر بدنش دیدند، که از فرودآوردن ضربه‌های دیگر ترسیدند. چون داروغه پرسید: ماجرای این تازیانه‌ها که بر بدنت فرود آمده و جای ضرباتش اینچنین وحشتناک باقی مانده، چیست؟ مرد کاروانسرادار یا برادر صاحب دکان پاره‌دوزی که همراهش بود، از ابتدای قصه را برای داروغه تعریف کرد. داروغه گفت: رأی من این

است: این مرد لافزن دروغگو را از شهر بیرون کنید. و قصاب گفت: حرفی نیست من از این شهر می‌روم، اما شما قیمت چشم راست مرا تعیین کنید و بهای چرم‌های هدرشده آقا را حساب فرموده و از آن کم کرده و تفاوتش را مرحمت بفرمایید و آن وقت مرا از شهر بیرون کنید که:

ما بدین در نه پی حشمت و جاه آمده‌ایم

از بد حادثه اینجا به پناه آمده‌ایم

دیه و تاوان چشم راست را پنجاه سکه زر و بهای چرم‌های رویه و تخت بیست جفت کفش را چهار سکه تعیین و مرد ضارب محکوم به پرداخت چهل و شش سکه زر، و قصاب لافزن هم محکوم به تحمل پنجاه ضربه تازیانه و ترک آن شهر شد که ضربات تازیانه‌اش به خاطر آنکه دیگر بدنش جایی برای فرود آوردن تازیانه نداشت، بخشوده شد.

چون مرد ضارب بنای گریه و زاری را گذاشت که من تمام سرمایه‌ام که کفش فروش دوره‌گردم و پیله‌وری می‌کنم به بیست سکه هم نمی‌رسد، قصاب لافزن گفت: گریه نکن. من وقتی پنج هزار و پانصد سکه زرم تبدیل به پول سیاه شد یک قطره اشک نریختم. تو تا به حال و در همین چند دقیقه، به خاطر چهل و شش سکه به اندازه دو کماجدان اشک ریخته‌ای. نه جناب قاضی من آن موقع که دو تا چشم

داشتم هم، دنبال سکه‌های زر نبودم. حال که به مرحمت آقا یکی‌اش هم کور شده، فقط اگر اجازه می‌فرمایید از خدمت مرخص شوم.

و به این ترتیب قصاب لافزن، چشم راست خود را در آن شهر و در دکان مردِ پاره‌دوز گذاشت و از آن شهر بیرون رفت. و همچنان که بی‌هدف جلو می‌رفت، با خود گفت: حالا می‌فهمم که هر چه بر سرم آمد، تقصیر خودم و حَقِّم بوده است. بی‌دلیل از قدیم نگفته‌اند که زبان سرخ سر سبز می‌دهد بر باد. باز هم خدا را شکر که زبان سرخم سر سبز را نگاه داشت و فقط به بیست و دو هزار رأس گوسفندی که از دست دادم و سیصد ضربه تازیانه‌ای که خوردم و کورشدن چشمم اکتفا کرد. آنگاه پر غم و متفکّر، در گوشه‌ای از بیابان روی سنگی نشست که صدای سم سوارانی را از دور شنید و دانست بزرگانی در راهند. لذا بلند شد و ایستاد و دانست پادشاه آن دیار برای شکار عازم نخجیرگاه است. جلو رفت بلکه از وی کمکی بگیرد، که اطرافیان شاه او را دور کردند و گفتند: پادشاه ما می‌گوید: آنها که از چشم راست نابینا بدقدم هستند. لذا مبادا جلو بروی. چون پادشاه آن دیار از اطرافیان پرسید: آن شخص که بود و چه می‌خواست؟ درباریان متملّق گفتند: قربان کوری یک چشم و بدقدم بود که ما اجازه ندادیم نزدیک بیاید. چون آن روز شاه هر چه کوشید نتوانست آهویی را شکار کرده و یا گوزنی را به دام اندازد، موقع برگشت به اطرافیان گفت: اگر موقع برگشت باز هم آن بدقدم یک چشم سر راه بود به

تازیانه بیندیش. که چون پادشاه و اطرافیان به آن مکان رسیدند، اثری از مرد یک چشم ندیدند.

و اما ای سلطان و الاتبار چون قصه بدینجا رسید، پیر خاموش رو به پادشاه عادل سرزمین مغولستان و حاضران ادیب و فهمیده مجلس کرد و گفت: و اما برادر قصاب من در آن دوران که صاحب آن گوسفندان بسیار بود و دکان قصابی داشت و لاف می زد، در دیاری دیگر، جز سرزمین و وطن من زندگی می کرد و خاکی هم که چشم خود را در آن از دست داد، ملکی غیر از مملکت من بود. لذا بعد از آنکه از همه جا مانده و رانده شد، به نزد من آمد. من برایش دکانی تهیه کردم و باز هم به همان پیشه قصابی پرداخت. اکنون آن قصاب یک چشم که در فلان محل شهر دکان دارد، برادر چهارم من است که صفت لاف زنی از جلوی عنوان شغلش برداشته شد و پیرایه یک چشمی به آن اضافه شد. و حرف آخر اینکه آن چهار خریدار بیست و دو گله گوسفند، و آن مردی که قوچهای ذبح شده را تبدیل به خر مرده کرد، جادوگران اجیر شده قصابانی بودند که از نیش زبان برادرم در آن روزگار لحظه ای آرام و قرار نداشتند.

چون قصه بدینجا رسید، دیگر آرام و قراری هم برای بیدارماندن شهریار قصه شنو باقی نماند و چشمانش را بست و خوابید.

پایان شب شصت و ششم

و اما ای ملک جوان بخت که هم به موقع رحیمی و هم بهنگام
دل سخت، پیرخاموش در پنجمین شب حضور در محضر سلطان دیار
مغول‌ها، ادبا و فضلا و عرفا، اینگونه آغاز سخن کرد که:

داستان برادر پنجمم که او را آرمان بی‌گوش عنوان خواهم کرد،
چنین است: وقتی پدر از دنیا رفت، من که پسر ارشد و بزرگ او
بودم، سی سال سن از خدا گرفته و برادر ششمی‌ام جوانی هجده‌ساله
و برادر پنجمم که قصه‌امشب، داستان زندگی اوست جوانی
بیست‌ساله بود. آنچه از پدرم به ما ارث رسید، بعد از آنکه همه را
فروختیم و تبدیل به سکه‌های زر کردیم، حدود هفتادوپنج سکه زر
شد که چون ارثیه پدر را بین خود و برادرانم تقسیم کردم، به
هریک از ما تقریباً دوازده سکه زر رسید.

یادم هست من پسری پانزده‌ساله بودم که تازه شیشه، یعنی این
پدیده سنگی شفاف به وسیله تجار مغربی، به دیار و سرزمین ما آمد.
چون برادرم به سن دوازده سالگی رسید، به‌خاطر علاقه‌ای که به
شیشه و حرفه شیشه‌بری داشت، در کارگاه یک شیشه‌گر که می‌گفتند

اصلش رومی و از سرزمین‌های مغرب‌زمین است، مشغول به کار شد و در طول پنج شش سال شاگردی، از شیشه‌گرهای ورزیده‌ی دیارِ ما شد.

چون ارثیه‌ی پدر به دستش رسید، نزد من آمد و اجازه خواست تا به عنوان برادر بزرگترش موافقت کنم، با دوازده سکه‌ی زر، شیشه بخرد و در کنار دست‌اُستادش برای خود، و با سرمایه‌ی به‌ارث‌رسیده از پدر، کار کند. من با خوشحالی پذیرفتم و او هم رفت و بیست جام شیشه خرید و شیشه‌ها را در طبقه‌ی دوّم عمارت که سقفی سُست و چوبی داشت نهاد تا به تدریج و یکی‌یکی به دکان ببرد و بفروشد.

آن روز که توانست آن جام‌های شیشه را بخرد و به بالاخانه عمارت بیاورد، به قدری خوشحال بود که حد نداشت. همان‌شب او چند نفر از دوستان خود را به همان بالاخانه دعوت کرد و بعد از یک پذیرایی اندک، مقابل جام‌های شیشه نشست و رو به دوستانش کرد و گفت: امروز من به کمال آرزوی خود رسیدم. البته دلم نمی‌خواست سایه‌ی پدر از بالای سرم برود. دوست داشتم خودم سرمایه بیندوزم و جام‌های شیشه بخرم. اما حال که به این نعمت رسیده‌ام، ضمن خدایبامُرسی که هر روز به روح پدرم خواهم گفت، با هنری که آموخته‌ام سعی می‌کنم یک‌ساله این سرمایه را دو برابر کنم. دوستانش با هم دم گرفتند و خواندند: چقدر خوب، چقدر خوب، به سعی تو آفرین، شیشه‌بُر بهترین.

آرمان بعد از تشویق دوستان گفت: پنج سال شبانه‌روز کار خواهم کرد و من به شما قول می‌دهم در پایان سال پنجم، سی برابر این مقدار جام‌های شیشه توی انبار خود داشته باشم که باز هم دوستانش گفتند: چقدر خوب، چقدر خوب، به سعی تو آفرین، شیشه‌بُر بهترین. سپس آرمان ادامه داد: دوستان، به این ترتیب من در بیست‌وپنج سالگی با سعی و پشتکار، پنج برابر پدر خدایبامُرمز، که در سن هفتاد و پنج سالگی از دنیا رفت، سرمایه خواهم داشت. آن وقت با اجازه استادم از او جدا شده و برای خود در بازار شیشه‌گرها دگانی دو دهنه و سرنبش خواهم خرید و شاگردانی را به استخدام خواهم گرفت و برای اتاق‌های پنج‌دری اشراف درهای شیشه‌ای زیبا خواهم ساخت. که باز هم یارانش که دور او نشسته و به حرف‌های آرمان خواهان‌اش گوش می‌دادند گفتند: چقدر خوب، چقدر خوب، به سعی تو آفرین، شیشه‌بُر بهترین.

آرمان همچنان ادامه داد: پنج سال دیگر هم شبانه‌روز کار خواهم کرد. سعی می‌کنم سفری به مغرب‌زمین داشته باشم و باز هم سعی می‌کنم فن و هنر شیشه‌سازی را فرا گرفته و در مُلک و مملکت خویش کارخانه شیشه دایرکنم و شیشه‌های رنگین بسازم و نور آفتاب را رنگین از پنجره‌های شیشه‌ای، درون اتاق مردمان بتابانم که مجدداً یارانش تشویقش کردند و دم گرفتند و همان عبارت را خواندند.

باز هم آرمان ادامه داد: مسلّم است که سفارش ساخت شیشه‌های اتاق دربار را هم به من خواهند داد. و مسلّم‌تر آنکه پای من به دربار پادشاه سرزمینمان باز خواهد شد و مُحرز و یقین آنکه بالاخره روزی از روزها من به دیدار پریدُخت تنها دختر زیباروی پادشاه هم نائل خواهم شد و برابم مثل روز روشن است که هر دو با یک نگاه که به هم اندازیم عاشق و دل‌باخته یکدیگر خواهیم شد. باز هم با شور بیشتر و همراه با دست‌افشانی و پایکویی، جوانان خوش‌خیال هم‌سن و سال برادرم، دم گرفتند و دست زدند و همان عبارت را خواندند. آنگاه آرمان گفت: در آن موقع که من سرمایه‌دارترین تاجر شیشه‌ مشرق‌زمین خواهم بود به خواستگاری پریدخت خواهم رفت و مطمئن هستم که پادشاه، یگانه دختر خود را که آن موقع دختری بیست ساله خواهد بود، به عقد من درخواهد آورد، آخر الآن پریدخت، شاهزاده‌ای ده ساله است. در ضمن وقتی داماد پادشاه شدم، از امکانات حکومتی استفاده خواهم کرد و شیشه‌های ساخت کارخانه خود را به سرزمین‌های دور و نزدیک می‌فروشم و بعد هم دست پریدخت را می‌گیرم و او را به یک سفر شش‌ماهه به همه جای دنیا می‌برم و هند و روم و ایران و مصر و حلب و دمشق و یونان را به او نشان می‌دهم. بنابراین، خوشبخت‌ترین فرد روی زمین خواهم بود. این بار که رؤیایا شیرین‌تر شد، احسنت و آفرین‌های بچه‌ها چنان بالا گرفت و شور و شوق جوانی چنان در وجودشان شعله‌ور

گردید که خود را در مجلسِ عروسی با پریدخت تصوّر کردند، لذا هفت نفری از جا برخاستند و پایکوبان دست یکدیگر را گرفتند و دور آن اتاق کوچک چرخیدند و خواندند: چقدر خوب، چقدر خوب، به سعی تو آفرین، شیشه‌بُر بهترین، که سقف چوبی سست موربانه‌زده، طاقت آن همه فشار را نیاورد و فرو ریخت که هم جام‌های شیشه شکست، هم جوانان رؤیاپرداز خوش خیال دست و پایشان شکست و هم شیشه‌های خردشده و شکسته‌شده، از خون جاری سر و تن آن جوان‌ها قرمز شد.

از صدای فروریختن سقف و شکستن بیست جام شیشه و فریاد و فغان جوانان رؤیاپرداز خوش خیال، همگی دویدند و چند مدّتی دوا و درمان کردند تا شکستگی‌های مختصر دست و پا و جراحات ناشی از بریدگی سر و صورت و ساعد و ساق و مچ برطرف شد. سقف اتاق بالاخانه هم با تیرهای چوبی نو، دوباره زده شد.

چون دو ماهی از ماجرا گذشت، روزی آرمان به نزد من آمد و بعد از عذرخواهی بسیار از اینکه اولاً در رؤیاپردازی و تخیل کودکانه‌اش زیاده‌روی کرده و بی‌جهت مست و مدهوش تشویق‌های بی‌پایه و اساس اطرافیان کودک‌تر از خودش قرار گرفته، از من خواست که مقداری پول و تعدادی سکه به او قرض بدهم تا دوباره برود و باز هم جام‌های شیشه بخرد و بار دیگر بدون در سر پروراندن خیال‌های واهی و آرمان‌های درازمدّت، هدف را دنبال کند. من که بین برادرانم

آرمان را بیشتر از همه قبول داشتم و او را جوانی مثبت و با پشت‌کاری بیشتر می‌دانستم، برادر نادم و پشیمان، اما آگاه‌تر شده و مصمم خود را سخت در آغوش فشردم و گفتم: برادر عزیزم من پول به تو خواهم داد، اما نه قرض، بلکه به صورت بخشش. ضمناً باید برایت بگویم من هنوز به سهم خود از ارث پدر مرحوممان، دست نزده‌ام. من دوازده سکه زر خود را به تو می‌دهم، تو هم برو دوباره بیست جام شیشه بخر و آرمان و هدف خود را تعقیب کن.

باری ای ملک جوان‌بخت، چون قصه بدینجا رسید، پیرخاموش که در حضور سلطان سرزمین مغولستان و در جمع ادبا و فضلا و حکمای شهر، مانند شب‌های گذشته قصه تعریف می‌کرد، گفت: و اما ای دانایان بایسته و ای سروران شایسته، با اینکه من خدمتتان عرض کردم سهمیه خود از ارث پدر را به آرمان منفعّل و پشیمان دادم، اما قصه به پایان نرسید، و به خصوص آنکه اگر دقت کرده باشید، من عرض کردم نام قصه برادر پنجم من، آرمان بی‌گوش است. تا آنجایی که من برایتان تعریف کردم، صدمه‌ای به گوش برادرم نرسیده بود. اما داستان بریده‌شدن گوش راست برادرم از این قرار است:

چون من به او، سهمیه ارث پدرم را بخشیدم، گفتم: ای برادر عزیز و ای سرور و مهترم، یک دقیقه به من فرصت بده هم‌الآن برمی‌گردم. آنگاه از اتاق خارج شد و بعد از دقیقه‌ای در حالی که گوش راستش را در کف دست گرفته بود و خون هم نیم صورتش را

پُر کرده بود به اتاق برگشت و گفت: برادر جان این ودیعه و گرویی دوازده سکهٔ مرحمتی شما.

من از جا پریدم و با دستپاچگی تمام ابتدا با پیچیدن پارچه‌های محکم به دور سر و صورت آرمان باعث بندآمدن خون از محل گوش بریده‌اش شدم، و بعد از او پرسیدم: دیوانه این چه کاری بود که کردی؟ که آرمان گفت: آن روز وقتی سقف فرو ریخت و جام‌های شیشه خرد شد و سر و دست‌ها شکسته شد، چون به خود آمدم، فهمیدم فقط خودم، و افکار واهی و رؤیاهای دور از واقعیت و تخیلات کودکانه‌ام باعث آن حادثهٔ شوم شد. اما شنوندگان نادان‌تر از خود و تشویق‌ها و احسنت‌های بی‌پایه و فریبندهٔ آنها نیز بی‌تأثیر نبود که مرا مغرور کرد، و در عالم خیال خود را در مجلس عروسی با پریدخت رؤیایی‌ام تصوّر کردم و بلند شدیم و در عالم خیال و خیلی دور از واقعیت، بدون در نظر گرفتن شرایط زمان و مکان، به پایکوبی پرداختیم. و چون آن روز و بعد از فروریختن سقف و شکستن جام‌های شیشه به خود گفتم: بریده باد گوشی که شنوندهٔ تملّق‌ها و چاپلوسی‌ها و به‌به گفتن‌های بی‌جهت اطرافیان نادان و یا سودجوی خود باشد، به این جهت با این تکه شیشهٔ شکسته که میان آن جام‌های خرد شده به یادگار برداشته‌ام، گوش راست خود را بریدم تا هر بار که دست به گوشم می‌برم و یا خودم را در آینه نگاه می‌کنم، یادم بیاید که دل خوش کردن به احسنت‌های بی‌پایه و تشویق‌های فریبندهٔ

مردم، چه عاقبت سویی در پیش دارد، که اگر فقط یکبار، آن عبارت «چقدر خوب، چقدر خوب، به سعی تو آفرین، شیشه‌بُر بهترین» را می‌شنیدم و به همان یکبار هم بسنده می‌کردم، هرگز مست بادهٔ غرور نمی‌شدم و آن بلا بر سر من و اطرافیانم نمی‌آمد.

بعد از این سخنان، پیرخاموش اضافه کرد: الحق که بین برادرانم هنوز هم آرمان از بقیه بهتر و کار و کسبش پُررونق‌تر است. او بسیار سخاوتمندانه هر ماه نیم درآمد کارخانه شیشه‌اش را به خانهٔ من می‌آورد و گذران زندگی تعدادی از برادرانی که داستانشان را شب‌های قبل تعریف کردم، از محل همان عایدی کارخانهٔ شیشه اوست. از رویدادهای جالب آنکه او بالاخره ازدواج کرد آنهم با دختری به نام پریدخت که به جای آنکه دختر پادشاه باشد دختر یک مزرعه‌دار بزرگ گندم است.

چون قصهٔ برادر پنجم پیرخاموش به پایان رسید، سلطان شهرباز قصه‌شنو را هم خواب در ربود و چشمان خود را فرو بست و سر شهرزاد قصه‌گو هم زیر تیغ جلاد نرفت.

پایان شب شصت و هفتم

و اما ای سرور پُر اشتهار و اعتبار و ای سلطان صاحب اختیار با اقتدار، پیر خاموش وقتی تعریف داستان برادر پنجم خود با نام آرمان بی‌گوش را شروع کرد، گفت: وقتی پدرم از دنیا رفت، من که برادر بزرگتر از همه بودم سی سال داشتم و کوچکترین برادرم، پسری هجده ساله بود. چون ارثیه پدر را به تساوی تقسیم کردیم، به هر پسر دوازده سکه زر رسید، و همانطور که حضرت سلطان شنیدند، پیرخاموش دوازده سکه ارثیه خود را، بعداً به آرمان بی‌گوش داد و او دوباره جام‌های شیشه خرید و به حرفه شیشه‌گری پرداخت.

و اما داستان برادر ششم را، پیرخاموش در حضور سلطان سرزمین مغولستان و بزرگان شهر، اینگونه آغاز کرد: متأسفانه بین ما هفت برادر، هفتمی از همه بی‌ادب‌تر و تنبل‌تر و جسورتر بود؛ به این علت که وقتی او به دنیا آمد، مادرمان از دنیا رفت و پدر بزرگوار خدا بیمارزمان، ازدواج نکرد و خودش با سختی و مرارت، و با استخدام دایه و خدمتکار، از من دوازده‌ساله تا یک کودک شیرخواره را بزرگ کرد؛ زیرا هیچ زنی حاضر نبود همسر مردی شود که هفت پسر قد و نیم‌قد داشت.

خلاصه‌مطلب آنکه، برادر کوچکتر من بزرگ شد و پدرم هم تا آخرین لحظهٔ حیات یعنی هجده سال با جان و دل، برایش زحمت کشید. اما، او بیکاره و لوس و پُرو بار آمد و هم‌بازی و معاشر با بچه‌های بد و شرور شد، و از همه بدتر آنکه صحبت‌کردنش بسیار بی‌ادبانه بود. برای مثال وقتی به من که بزرگ‌ترین برادر بودم و احترامم را خیلی داشت می‌رسید، می‌گفت: هی داداش گنده، حالت چطوره، دماغت چاقه؟ و از این نوع حرف‌زدن‌های سخیف و زشت. به‌خصوص که بسیاری اوقات از کلمات رکیک هم استفاده می‌کرد و می‌گفت: این فحش‌ها نقل و نبات حرف‌های من است.

باری قصهٔ برادر هفتم من خیلی کوتاه، اما بسیار عبرت‌آموز است. وقتی او ارثیه دوازده سگه‌ای خودش را گرفت، البته که مگسان گرد شیرینی و جوان‌های بی‌ادب‌تر از خودش بیشتر از پیش به دورش جمع شدند. از جمله در همان دوران یکی از آن دوستان ناباب ازدواج کرد و شبی همه یاران و دوستان خود را به یک مهمانی بزرگ، البته طبق سلیقهٔ خودشان دعوت کرد. برای آن شب برادر کوچکترم رفت و ردا و جامه‌ای به رنگ کِرِم روشن با کفش و دستاری سفید خرید و خود را آراست و به قصد شرکت در میهمانی دامادی دوستش از خانه خارج شد. هنگام خروج از خانه من به او گفتم: حیف جوانی به این برازندگی و زیبایی نیست که مُدام حرف‌های بی‌ربط و زشت از دهانش خارج شود. باز هم این پاسخ بی‌ادبانه را شنیدم که گفت:

حیف که داداش بزرگمی و آلاً جوابی بهت می‌دادم که از خُماری در بیایی. و اما برادرم هنگامی که از کنار گذر رد می‌شد تا به خانه پدر دوست دامادشده‌اش برود، دو سوار با شتاب از کنارش رد شدند.

ضمناً من از خاطر بردم یادآور شوم که آن زمان فصل بهار بود و دو سه ساعت قبل خروج برادرم از خانه و هنگام بعدازظهر، رگبار تندی باریده و تمام سطح گذرهای شهر پُر از گل ولای شده بود.

باری وقتی آن دو سوار از کنار برادرم رد شدند، اسب‌های ایشان با سُم‌های خود گل ولای بسیاری را به سر و روی جوان لباس نوپوشیده پاشیدند. برادرم فریاد کشید: آهای فلان فلان شده، مگر سر پدر گوربه گور شده‌ات را می‌بری؟! خب یواش‌تر. آنگاه هر دو سوار ایستادند و یکی از آنها که مرد موسپیدی بود گفت: پسر جان معذرت می‌خواهم، ما را ببخش. که باز برادرم بی ادبانه‌تر گفت: چی چی را ببخشم. باید قبلاً به داداشت که سوارش هستی راه رفتن را یاد می‌دادی. که باز هم آن پیرمرد گفت: اتفاقی است که افتاده. پسر جان، حاضریم پنج سکه زر به تو بدهیم تا بروی و لباسی زیباتر از آنچه گل آلود شده بخری. که باز هم برادرم گفت: سکه‌هاتون توی سرتون بخوره. فلان فلان شده‌ها، خیال می‌کنند من گدا هستم. و چون باز هم همان پیرمرد سوار، خواست حرفی بزند، برادرم آخرین کلام و حرف خود را زد و آن آخرین کلام این بود: خفه. حوصله شنیدن چرندیات تو را ندارم. گورتان را گم کنید و بروید، که ناگهان سوار دوّم

خشمگین و عصبانی فریاد زد: وزیر، مُدارا کافی است. دستور می‌دهم لبان هرز این پسرک بی‌ادب را با جوال‌دوز و نخ‌گونی به هم بدوزند. در همان موقع چند سوار که سلطان و وزیر را از دور مراقبت می‌کردند رسیدند و برادرم را گرفتند و بُردند و لبش را دوختند و وارونه روی قاطر در شهرگرداندند. سپس برادر لب دوخته‌ام را در خانه‌ام از قاطر پیاده کردند و رفتند. اکنون بیست‌وپنج سال است که برادر لب‌دوخته من کُنج‌خانه نشسته است و هر وقت می‌خواهد حرفی بزند نه اینکه صدایش در نمی‌آید، بلکه آب از لب و لوجه‌اش هم سرازیر می‌شود.

آنگاه سلطان دیار مغولستان رو به پیر خاموش کرد و گفت: من اکنون در برابر شما پیر وارسته و بسیار هوشیار، احساس خجلت و سرافکنندگی می‌کنم. این اولین باری است که در عمرم چه آن زمان که ولیعهد بودم، و چه این بیست‌وهفت سالی که به سلطنت رسیده‌ام، چنین حرفی را می‌زنم، زیرا یکبار نخواستہ و از روی خشم و غرور جوانی، طاقت شنیدن حرف‌های رکیک و کودکانه برادرت در خود ندیده و به سرعت دستور لب‌دوختن او را صادر کردم و یکبار هم شش روز پیش که بی‌دقتی کردم و سر شما را تا زیر تبر بُردم. من که مردم، مرا پادشاهی عادل می‌دانند، باید اجازه می‌دادم آن ده نفر محکوم به اعدام قبل از اینکه سرشان روی سکوی اعدام قرار گیرد، آخرین حرف‌های خود را می‌زدند. اگرچنان می‌کردم هرگز سر شما

مردِ فحیم، به اشتباه برای مدتی کوتاه روی سکوی اعدام قرار نمی‌گرفت.

و به این ترتیب «قصهٔ پیرخاموش و برادران» به پایان رسید.

و اما ای ملک جوان‌بخت و ای همسر شهرزاد قصه‌گوی خوشبخت، چون همسر مرد خیاط، داستان پیر خاموش و برادران را به پایان رسانید، در برابر سلطان سرزمین چین تعظیمی کرد و گفت: آیا قصهٔ من گناهکار مورد قبول حضرت سلطان قرار گرفت؟ آیا همسر من که هیچ گناهی در خفه‌شدن کوتولهٔ دلکک نداشت، و بعد هم با فداکاری، خودش را به قول معروف، پیش‌مرگ نمود، مورد عفو حضرت سلطان قرار گرفت؟ که سلطان سرزمین چین پاسخ داد: گناه همسر تو به بزرگی گناه خود تو نبود. او گناهِش این بود که قانون مملکت را به خاطر عشق به همسرش زیر پا گذاشت و از صحنه فرار کرد. حق این بود وقتی زنش نادانی کرد و به خاطر مزاح، دلککی را کُشت، او را پشت در خانه طیب رها نمی‌کرد و نمی‌رفت. بعد هم که وقتی او به خاطر عشق به همسر و رهایی تو، خودش گردنش را زیر تیغ جلاّد آورد، همان موقع از نظر من، حتی قبل از اینکه تو داستان را تعریف کنی بخشوده شده و آزاد بود.

و اما قبل از اینکه تو و همسرت از اینجا خارج شوید باید بگویم میان این همه داستانی که از زبان شما چند نفر شنیدم، داستان تو با نام پیر خاموش و برادران، از همه حکمت‌آموزتر و پرمعناتر بود. تو و

همسرت هر دو از اینجا خارج شوید. اما فقط یادت باشد هرگز حق نداری برای شادی و تفریحِ خودت، هیچ موجود زنده‌ای را در معرض خطر قرار بدهی. حتی یک مورچه را. بسیار خب، بروید که تا شما بودید، با شنیدن داستان هایتان سرگرم بودم و به این اندازه جای خالی دلکِ بیچاره‌ام را حس نمی‌کردم. گفتم بروید. بله هر چه زودتر، زیرا می‌خواهم تکلیف خود را با این مباشر خائن روشن کنم.

چون خیاط و همسرش از قصر سلطان بیرون رفتند و نفسی به راحتی کشیدند، سلطان سرزمین چین رو به مرد مباشر کرد و گفت: و اما تو، حق و سهمت واقعاً مُردن است. گناه خائن از گناه قاتل بزرگتر است. آخر مردک نادان، آن زن احمقی کرد و آن مرد خیاط ابلهی، و آن حکیم یهودی هم به خاطر اقلیت‌بودنش ترسید و همه گرفتار نادانی خود شدند، اما تو چرا...؟ مگر نمی‌دانستی که من چقدر به آن دلکِ بیچاره علاقه داشتم؟! شاید اگر مُرده‌اش را هم به من می‌رساندی تمام اطبا را دور هم جمع می‌کردم و جان تازه به او می‌دادم. و یانه، با احترام در گوشه‌ای به خاکش می‌سپردیم. وقتی تو زنده یا مُرده موجود دوست‌داشتنی مرا بُردی و دور انداختی، یعنی بزرگ‌ترین توهین را در حق من که ولی نعمت تو هستم روا داشته‌ای، به این جهت است که می‌گویم تو خائن هستی. لذا برو برگرد ندارد و تو زنده از این سرای بیرون نخواهی رفت. مرگ تو به خاطر مُردن دلکِ بی‌گناه درباری است و چون زنده‌شدن دوباره

دلک بیچاره غیرممکن است، پس زنده ماندن تو هم دیگر غیرممکن است.

آنگاه سلطان سرزمین چین دو کف دست بر هم کوبید و فریاد کشید: جلاد این فرمان من است؛ گردن این مباشرِ خائن را از تن جدا کن. جلاد وارد شد و شمشیر از نیام کشید. مباشر روی پاهای سلطان افتاد، اشک ریزان بنای التماس را گذاشت که پادشاه گفت: جلاد تو کار خودت را انجام بده. چون جلاد شمشیرش را بالا بُرد تا بر پشت گردن مباشر بخت برگشته فرود آورد، ناگهان کوتوله دلک داخل تالار پریده و چرخ‌های زد و فریادی کشید و گفت: جلاد فوراً شمشیرت را غلاف کن که این دستور من دلک است. هر چه زودتر این نادان را آزاد کن. و بعد به طرف مرد مباشر رفت و گفت: واقعاً که نادان هستی. اگر دلم نمی‌سوخت هم‌الآن دستور می‌دادم، فرق سرت را با شمشیر از وسط دو نیم کنند، زیرا تصوّر می‌کنم توی کله‌ات به جای مغز، کاه و یونجه پُر کرده باشند. بدبخت، مگر تو مرا ایستاده پشت در انباری‌ات پیدا نکردی؟ آخر کدام مُرده‌ای سرپا می‌ایستی که تو مرا مُرده پنداشتی و در جوی آب کوی خراباتیان انداختی؟

پادشاه سرزمین چین که از دوباره زنده یافتن دلک مخصوص خود بسیار خوشحال شده بود، او را در آغوش کشید و غرق بوسه‌اش کرد و گفت: دوری‌ات ما را خیلی دل‌تنگ کرد. برایم بگو تا بدانم چطور شد که دوباره زنده شدی؟ دلک گفت: ای سلطان، اکنون جز من و شما هیچ‌کس در این بارگاه نیست و هیچ‌کس هم حرف‌های

مرا نمی‌شنود. بر فرض هم که کسی بشنود، تصوّر می‌کند که دلکسی مثل همیشه دارد حرف‌های خنده‌دار و احمقانه می‌زند. اما وجود ما دلکک‌ها در دربار شما پادشاهان برای این است که با به‌خنده آوردن شما آن هنگام که دیو خشم و غضب بر شما چیره شده، قدری آرامتان سازیم. یادتان بیاید آن‌روز را که شما دستور دادید چشم‌های آن بی‌گناه را از حدقه درآورند، وقتی در نهایت خشم فریاد کشیدید: جَلّاد کورش کن، من هم آن صدای ناهنجار را از خود درآوردم که همه و حتی جَلّاد و خود شما هم خندیدید و آن خنده باعث شد که چشم‌های آن بدبخت بی‌گناه که یک عمر صادقانه به شما خدمت کرده بود کور نشود و اما چرا شما مرا از دربار بیرون کردید؟ مگر من بارها و بارها آن صدای ناهنجار را بعد از حرف‌زدن بسیاری از درباریان و اطرافیان از خود درنیاورده و شما از خنده روده‌بُر نشده بودید؟ چرا درآوردن آن صدا برای دیگران خوب بود و برای شما بد؟ در این موقع سلطان سرزمین چین به طرف دلکک رفت و باز هم او را در آغوش کشید و گفت: کوتوله عزیز، فضولی موقوف، فقط برایم بگو چگونه توانستی در این مدت طولانی، خودت را به مُردن بزنی؟

پایان شب شصت و هشتم

و

پایان قصه کوتوله دلکک